

Redacció i Administració:
València, 244,1.^o
Barcelona-7

Telefons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33

Edicions Terra Nostra S.A.

Director: Joan E. Jarque
i Jutglar

Impressió: EMSA
D. L. 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

**"No refuseu el
Crist, vosaltres
que construïu el
món humà"**

Joan Pau II
Missatge pasqual

N.º 30

Setmana del 20 al 26 d'abril de 1980

30 Ptes.

Justícia i Pau

Crítiques als ajuntaments que no volen refugiats vietnamesos

GIRONA.— El Secretariat de "Justícia i Pau" de Girona ha publicat una nota, queixant-se de l'actitud del Govern espanyol i també de certs ajuntaments gironins respecte a l'acolliment de refugiats sudvietnamesos.

Resulta que aquests ajuntaments respongueren negativament a la proposta del Govern Civil perquè acceptessin algunes famílies immigrants. La raó que donaren és que la crisi actual no permet trobar-los-hi ni habitatge ni lloc de treball.

"Justícia i Pau" diu que "cal desvetllar sentiments de solidaritat entre tots els homes i pobles, sense que ens excusin els moments difícils que vivim". Per altra part, afirma que "no deixa de sorprendre l'actitud del Govern Central que pren compromisos a nivell internacional sense tenir assegurada, ni potser prevista, la solució dels problemes que comporten". I afegeix "Justícia i Pau" de Girona: "no s'hi val a fer gestos espectaculars amb unes conseqüències que, després, es volen carregar a les espatlles dels responsables del poder local".

La nota acaba fent una crida "per a bastir una societat nova on, respectant els valors propis de cada persona i de cada poble, sigui viva i eficaç la solidaritat i la fraternitat entre els humans".

M. Caballé

Afinant

Fills...

Hi ha fills que marxen de la llar paterna per a "ser més lliures", per a "realitzar-se", i busquen un piset per a viure sols. Hi ha pares que ho accepten amb indiferència, altres que s'hi oposen enutjats; també n'hi ha que responen amb amor clarivident... Heu-ne ací una mostra:

"A la nostra filla, que ha deixat l'estol

VOLS VOLAR...? VOLA...!

Sols de tu depèn:

— Sentir-te solidària o solitària.

— Ser feliç o creure't feliç.

— Conèixer qui t'estima o qui et desitja.

— Ser persona conscient o ni-nòt manipulada.

— Buscar horitzons, ideals, o tenir ambicions.

— Deixar lliure el teu esperit o tancar-lo i ofegar-lo.

— Voler estimar amb sacrifici, o disfrutar, sacrificant.

— Escollir el transcendent i profund o el superficial i intranscendent.

— Saber comprendre o voler ser compresa.

— Donar resposta a Déu o no escoltar-lo quan et parla.

En resum, sols de tu depèn **ANAR CAP A LA LLUM O CAP A LA FOSCA.**

Quan tornis del teu vol, desitgem que encara ens trobis; continuarem disposats, com sempre, continuarem estimant-te..."

P.C.R.

Un 23 d'abril com mai no havíem somniat

El Sant Jordi de la llibertat

Aquest any la diada de Sant Jordi tindrà un caire molt diferent: la festa del Patró de Catalunya es podrà celebrar havent recuperat les nostres més importants institucions d'autogovern dins d'un règim plenament democràtic.

Sant Jordi mai ens ha abandonat. Ha estat al costat nostre tant en els temps de joia com en els de tristor. Però sempre era per a nosaltres el signe de l'esperança.

Amb Sant Jordi, tots els catalans hem trobat sempre la inspiració per a lluitar contra els dracs de l'opressió i de la justícia; els dracs que no ens deixaven ser lliures en l'ús de la nostra llengua, en el capteniment com a integrants d'un poble que vol conformar en la pau i en la llibertat una Pàtria recuperada, rica i plena.

Als Estats Units

Les casades de més de 50 anys, les grans víctimes del divorci

SAN FRANCISCO.— Sota el títol "La crisi del divorci", el corresponent d'ABC a San Francisco, Ignacio Carrión, va publicar a l'esmentat diari de Madrid una crònica en la qual comenta, entre d'altres aspectes, les conseqüències per a la dona de la llei de divorci californiana, una de les més permissives del món.

"Els qui més pateixen l'abús de la llei —diu— són les dones casades de 50 anys en endavant, quan els marits temptats per l'experiència de la "nova família americana", les refusen i elles cerquen el divorci".

"La seva avançada edat, l'escassa capacitat professional, les grans dificultats per a aconseguir treball i al capdavant una pensió ridícula, posa aquestes dones en una situació lamentable. El fenomen és molt comú".

"Perquè el jutge assigni una pensió mínima a una dona —segueix la crònica—, el marit canvia oportunament de feina i durant el temps necessari justifica ingressos professionals més baixos. La casa i els mobles es divideixen, però com la dona és econòmicament feble i incapaç de mantenir el mateix nivell de vida, ven la propietat o la cedeix al marit, a preu baixíssim. Els seus darrers anys d'existència ho són, també, de soledat i inseguretat econòmica".

"És curiós —afegeix Ignacio Carrión— que fossin precisament els moviments feministes els qui promoguessin l'aprovació de la llei, i assisteixin avui a aquest espectacle des del pòdium dels vencedors convertits en vençuts".

Aniversari de la "Pacem in Terris"

El "Memorial Joan XXIII per a Mons. Alberto Iniesta

TOLUGES.— El dissabte passat, 11 d'abril, aniversari de la publicació de la cèlebre encíclica de Joan XXIII "Pacem in terris", es reuniren, com ja és costum, a Toluges, vila de la "Pau i treva de Déu", el comitè de concessió del "Memorial Joan XXIII", instituit per Pax Christi per a commemorar anualment aquest aniversari distingint alguna persona o institució que, a criteri del comitè esmentat, s'hagi significat més durant l'any en la tasca en favor de la pau segons l'esperit d'aquesta encíclica.

Hostes de l'ajuntament de Toluges, els membres del Comitè convocat per l'Institut Víctor Seix de Polemologia, que és el que atorga el memorial, han decidit després de llargues deliberacions oferir-lo enguany a Mons. Alberto Iniesta, bisbe auxiliar de Madrid i vicari episcopal del barri de Vallecas de la capital.

El lector escriu

Les famílies cristianes de Catalunya de 1936

Es de suposar que els articles publicats al nostre setmanari «expressent solament l'opinió de llurs autors». Altrament, tindria una gran decepció que la revista es sentís plenament identificada amb el to del serial «Les famílies cristianes de Catalunya de 1936» i dels seus dos darrers capítols, únics que he pogut llegir.

Del 1936 ençà han passat moltes i importants coses —infinat d'estudis i de publicacions, tot un Concili Vaticà II— i s'han contrastat parers i actituds suficients per a que un observador conscient i lliure de prejudicis pugui tenir un concepte més objectiu, ampli i desapassionat que el del vostre col·laborador.

Jutjar, amb pretensió de justificarlo, l'aixecament militar i consegüent lluita civil com una «contra-revolució» d'una latent «revolució» (per més madura i antireligiosa que aquesta es podés témer) és un punt de vista molt discutible en tots els aspectes. Com també ho és afirmar que tots els joves s'amagaven al bosc «per no anar a la guerra a defensar el pseudo-catalanisme». O aventurar-se a titllar pressorcat de Polònia i Txecoslovàquia, el que hauriem sofert si la lluita hagués tingut diferent vencedor. O, encara, lloar una ajuda suposadament polaritzada als fugitius, desertors i enxufats: «tot menys anar al front a morir per res i en contra dels propis sentiments».

Jo i d'altres catalans cristians, estimat col·laborador i germà en Crist, vàrem jutjar la contesa i i actuar de ben diferent manera a la que vós aboneu. En el fons creiem que, en el trencacoll que la sublevació militar havia provocat, no hi havia altre actitud a prendre més que obeir l'autoritat legalment

constituïda i esperar els dissenys de la Providència... La responsabilitat era d'ells, dels sublevats.

Certament, «els cristians del 1980 hem de jutjar amb molta prudència aquell passat». Per això lamento profundament que hi hagi qui pretengui exposar la ideologia dels cristians catalans d'aquella època oblidant l'adoptada pel Dr. Vidal i Barraquer, Carrasco i Formiguera, Vila d'Abadal, Maurici Serrahima, Ventura i Gassol, etc. etc., i de tants anònims desconeguts.

La humil pagesia catalana és mercedora —em puc donar testimoni— de tots els monuments que se li volguessin fer, pel seu ajut al desvalgut, al necessitat, sens fixar-se en el color de la camisa que duia. Fins quan ha de durar la incomprensió, la hostilitat, dels altres cristians d'ideologia política no coincident...?

Als noms anteriors us hi afegiré el d'en Joan Vilà i Rodellas, per ésser un cas prou expressiu i que he conegut directament. Mestre exemplar i abnegat, director d'un Grup Escolar barceloní, va editar un llibre per als seus alumnes. En la dedicatòria exhortava els seus dos fills a tenir sempre present els dos grans ideals que els havia inculcat: l'amor a Déu i l'amor a la pàtria, Catalunya. «L'amor a Déu» li valgué la persecució dels que aixecaven el puny; «l'amor a Catalunya» la persecució dels obcecats vencedors, la relegació, i, quasi, la mort.

Senyor Director. Com a conclusió pràctica us demano que considereu la conveniència de completar la sèrie «Les famílies cristianes de Catalunya de 1936» amb un capítol addicional dedicat als «altres cristians», no partidaris ni dels militars sublevats ni dels «punys enlaire» i, per tant, doblement víctimes incompreses de la tragèdia.

Traslladèu també, si us plau, aquestes meves lletres al vostre col·laborador. Les he escrites més en to de plany i de súplica, que no de rancúnia o animadversió; sentiments que no lligarien pas amb els del Crist que tots pretenem seguir.

M. T. (Barcelona)

Les injustícies de la adopció

Fa uns quatre anys, aproximadament, que el meu marit i jo, vam intentar de fer un munt de gestions per a poder adoptar un nen o una nena i al capdavant lliuràrem la sol·licitud a la Diputació de Barcelona. Transcorregut molt de temps i per mitjà d'una amistat, el «Departament d'Adopcions» contestà afirmant «que és impossible ja que som molt grans i que només afavoreixen als matrimonis més joves (menors de 40 anys), el nostre promig era de 55 anys, etc., etc.» Em van atendre molt fredament i amb una certa aspror. Passats uns dies, més serena, em pregunto:

- 1) Els pares més joves tenen més «temps» i possibilitats d'avanços mèdics, etc.
- 2) Per ventura el «sistema» coneix si un pare físic té una vida més llarga que la d'un pare adoptiu?
- 3) El destí només el coneix Déu i ens crida igualment si tenim 10 anys o bé 90.
- 4) Es que són un parell d'avis Sara Montiel i Manolo Escobar i molts d'altres i han pogut adoptar dues criatures de pocs mesos?
- 5) Es que les lleis i la longevitat humana són diferents per unes persones...?

Estic convençuda del tot que ajuden i afavoreixen a qui volen... hi ha molts menuts abandonats i en pocs anys hi haurà una major delinqüència, però sembla que els senyors sociòlegs, psicòlegs, etc. etc., ho volen així... Segons el meu entendre, per la formació d'un nen, no ho és tot l'edat; hi ha unes facetes potser més importants, l'experiència, virtuts morals, posició econòmica, civisme, religió, etc. Desitjaria fer entendre al «sistema» que són injustos... desitgem donar escalf de llar a una criatura i ens tracten encara de manera brusca! Per cobrar la jubilació em falten encara més de 20 anys! Si em consideren persona «vella», per què, doncs, no me la concedeixen?

Resto amb l'esperança que amb les noves lleis que espero es modificaran a Catalunya, tinguem més sort en el nostre projecte.

M. Lluïssa Rambaud (Barcelona)

Avisos y comunicats

Casa d'Exercicis de Sarrià. - El dia 27 d'abril, Recés per a Religioses, a càrrec del P. Alfred Muntané, S.J., c/. Dr. Amigant, 32. Tel. 203 88 62.

Monestir de Santa Maria de Pedralbes. - A partir del 13 d'abril, l'horari de visita al Museu és de 13'15 a 14'30.

Basilica parroquial de St. Just i Pastor de Barcelona. - Festes en honor de la Mare de Déu de Montserrat, Patrona de Catalunya, del 25 al 27 d'abril de 1980. Comença el Triduum a 2/4 de vuit de la tarda del divendres dia 25 i acaba el dia de la Mare de Déu de Montserrat, amb Rosari i Visita espiritual a la Moreneta, celebració de l'Eucaristia i homilia que predicarà el Rvd. Jaume Armengol. - Diumenge, dia 27, a partir de les 9 del matí celebració de l'Eucaristia cada hora. A 2/4 de 7 de la tarda, Rosari. A les 7 visita espiritual i Vespres cantades amb participació de les comunitats del Barri Gòtic. A les 8 de la tarda presidirà la celebració de l'Eucaristia el Rvdm. Sr. Josep M. Guix, bisbe auxiliar de Barcelona.

Centre Salesià «Marti Codolar». - Curssets de Pastoral. - Els dilluns, del 28 d'abril al 2 de juny. Animador: Antoni Domènech. LA PASTORAL, AVUI. Els dimecres del 23 d'abril al 8 de maig. Animador: Antoni Domènech. LA PASTORAL DE JOVES.

Aquests curssets tindran lloc al col·legi Salesià St. Josep, c/. Rocafort, 42, Barcelona-15. Horari: de 7 a 9 de la tarda. Informació: Tel. 229 18 01.

Conferències pasquals, a la parròquia de Sant Miquel dels Sants (c/. Sors, 30 - Barcelona). - Els dimarts, 9, 16 i 23 de maig, a les 10 del vespre, a la sala parroquial, Josep M. Ballarín, capellà del Santuari de Queralt, ens parlarà sobre el «Ser cristià avui», en el món en que vivim.

Parròquia de Santa Maria del Pi. - Actes per a matrimonis: Dia 24, dijous, a 2/4 de 9 del vespre, i a la Sala «St. Josep Oriol» (c/. Cardenal Casañas, 16, 2º), tema formatiu: «MATRIMONI I FAMILIA», a càrrec dels esposos Josep Cervera i M. Teresa Serrano. Dia 27, Festivitat de

la Mare de Déu de Montserrat, GRAN DIADA DE MATRIMONIS. A les 12 Missa Solemne amb renovació del compromís matrimonial. Després, trobada amical i festiva a les dependències parroquials.

P. P. Mínims. - CXonferències de Vida Cristiana, donades per joves i per a joves. Dies 19 i 26 d'abril i 3 de maig. (c/. Olvido, 22. Tel. 236 41 52).

Centre Cristià dels Universitaris. - Dintre del Cicle: «Es pot creure, avui, en la Resurrecció?», el dilluns, dia 21 d'abril, dissertarà Mn. Salvador Pié, professor de la Facultat de Teologia de Barcelona (Secció St. Pacià), a les 8 del vespre, als locals del CCU, (Villarreal, 81. Tel. 323 33 68).

Institut de Teologia i Humanisme. - Escola de Catequesi Bíblica. Dies 22, 23, 24 i 25 d'abril (de dimarts a divendres), «L'exili de la comunitat jueva i l'esperança del Messies», a càrrec del professor Vicente Barragan, de 8 a 9,30 del vespre, a la «Sala Penyaforat», c/. Bailén, 10. Tel. 246 33 00.

DECORACIO COMERCIAL

TORRES
DECORADOR COL·LEGIAT
núm. 43

BOTIGUES-DESPATXOS
i
TOTA MENA DE NEGOCIS

Gran Via 688 - Tel. 225 62 32
Barcelona-10

El Banc que no tanca mai

Banc 24 hores del Banco de Bilbao

Obert a qualsevol hora del dia i de la nit.

Us recordem que aquest cap de setmana el Banc 24 hores continua obert.

A les oficines del Banco de Bilbao de:

Plaça de Catalunya, 5
Passeig del General Mola, 91
Carrer de Muntaner, 360
Diagonal, 313
Passeig de Sant Gervasi, 46

BANC 24 HORES

BANCO DE BILBAO

Catalunya cristiana, tant de bo!

No és que volguem justificar, encara una vegada, la capçalera del nostre setmanari. Ens sembla que no cal justificar-la. És gastar pólvora en va. I ja ho varem explicar en els primers números, el títol CATALUNYA CRISTIANA se'ns va imposar naturalment a mida que anàvem precisant la naturalesa del periòdic: Servei als cristians de Catalunya, ressò de les realitats que es donen i poden interessar al que en podem dir «la Catalunya cristiana» —com es podria parlar de «la Catalunya agrícola o esportiva»—. Però en aquests dies en què celebrem la festa patronal del nostre poble, posat sota la protecció del cavaller màrtir Sant Jordi (Sant Pagès, traduït del grec), no podem deixar de dir un mot sobre el que significa en profunditat aquest personatge.

El fet modest i significatiu alhora de què en el cor del palau de la Generalitat, avui recobrada, hi hagi la capella de Sant Jordi, no és una pura anècdota arquitectònica. Catalunya nasqué, com a poble, amarada en la concepció cristiana de l'existència. La visió de l'home català com a home lliure, subjecte de drets i de deures, i responsable, certament davant les lleis, però sobretot davant de la seva consciència i davant de Déu, inspiraren la nostra cultura que s'anava afirmant com un fet diferencial, i configura els nostres costums col·lectius i les nostres lleis.

A VUI, en el moment històric del recobriment de les nostres institucions polítiques, Catalunya reprèn altra vegada la llibertat de donar-se la fesomia col·lectiva que el poble decideixi. L'oferta de models per a triar és abundant i sobretot insistent. No caurem ara en la temptació de fer disquisicions sobre la frase —que diuen és de paternitat dubtosa— «Catalunya serà cristiana o no serà». (Posats a filosofar, ens atreviríem a dir: «El món serà cristià o no serà». O si no, que ens diguin què serà. A no ser que el no res sigui alguna cosa...) El que volem afimar ara i aquí és, que la política no ho és tot en la fesomia col·lectiva d'un poble, hi ha la cultura i les mil activitats que els ciutadans realitzen al marge de la política. Aquesta, tanmateix, emmarca, estimula, o ofega la vida d'un país.

EN la diada de Sant Jordi, fent-se ressò de tots els cristians de casa nostra, Catalunya Cristiana vol adreçar-se al país, i en primer lloc als que tenen la responsabilitat de conduir-lo en tots els ordres, glossant les paraules recents de Joan Pau II: «No refuseu el Crist, vosaltres que d'alguna manera i en el sector que sigui, construïu la Catalunya de l'economia i de la política, la Catalunya de la ciència i de la informació, vosaltres que construïu la Catalunya de la pau... o de la guerra? Vosaltres que construïu la Catalunya de l'ordre... o del terror? No refuseu el Crist: Ell és la pedra d'angle de Catalunya».

Catalunya Cristiana

Redacció i administració: carrer de València, 224, 1r. Barcelona-7. Telèfons: 215.27.39, 215.27.84, 215.28.05, 215.24.33.

Edita EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

Director: Joan E. Jarque i Jutglar.

Sots-director: Francesc Malgosa.

Redactor en cap: Antoni Plaça i Mateu.

Redacció: Montserrat Vilaseca i Francesc Gamissans.

Compaginació: Eugènia Vidal.

Col·laboradors habituals: Esteve Busquets i Moles, Climent Forner, Albert Pera, Pere Tena, Jaume Casanovas, Josep Ventura, Josep M. Gavín, Josep M. Aragonès, Josep Fauli, Enric Planas, Vicenç Nolla, Xesc Soli, Guillem del Món, Pinçanyol.

Documentació: Ferran Camps.

Publicitat: Josep Maria Trufó

Administració: Joan Manuel Checa.

Composició: Agustí Condal.

Coordinació: Oriol Camps i González.

Impremta: EMSA. Carrer de Llíria, 35. Barcelona, 9.

Dipòsit legal: 14.387.

Acte a Xerès 100 anys de la restauració de l'Orde Carmelitana

JEREZ DE LA FRONTERA.- El propassat dia 10 d'abril, començaren a Jerez de la Frontera els actes commemoratius del primer centenari de la restauració de l'Orde Carmelitana (Antiga Observància) a Espanya, que va tenir lloc aquest mateix dia de 1880, al convent de Jerez.

Als actes del centenari, que se celebren a Jerez i a Sevilla, intervingueren religiosos de les quatre províncies que l'Orde té a Espanya, així com membres de les organitzacions seglars carmelitanes. El prior General de l'Orde, Fra Josep F. Thuis, va parlar sobre el tema «Ésser carmelita a les portes del segle XXI». D'altres ponents tractaren de la dimensió mariana de l'orde carmelitana i la figura del profeta Elies. El dia 13 va tenir lloc la cloenda d'aquestes celebracions centenàries, amb una concelebració eucarística a la basílica del Carme a Jerez, en la qual participaren diversos bisbes i el General de l'Orde.

El dia 10 d'abril del 1880, un grup de carmelites exclaustrats, provinents de Catalunya i Balears, restauraren el convent de Jerez, iniciant d'aquesta manera la restauració de l'Orde a Espanya.

250 joves s'aplegaren a Montserrat per a pregar

200 sacerdots analitzaren llur paper al si de la Renovació Carismàtica

BARCELONA.- Aquesta setmana de Pasqua més de dos cents capellans espanyols responsables de grups de la Renovació Carismàtica han dedicat uns dies a la pregària i a la reflexió comuna sobre llur paper en el si d'aquest moviment que tanta volada està prenent en tot el món i també en el nostre país.

A fi de facilitar la tasca, enguany s'ha preferit repartir els participants per diferents llocs de la Península. A Barcelona es reuniren una cinquantena de preveres de Catalunya i del nord-est d'Espanya.

Dirigí les sessions d'estudi el P. Guedian, responsable del moviment a la diòcesi de París i antic consiliari dels estudiants llatino-americans a Europa en el si de Pax Romana-MIEC. El divendres presidí l'Eucaristia Mossèn J. E. Jarque, delegat per a l'apostolat seglar a Barcelona, el qual els adreçà uns mots en nom del Sr. Cardenal.

El moviment es va extenent notablement a Catalunya, sobretot entre el jovent. Recentment uns 250 joves, s'aplegaren a Montserrat per a pregar i aprofundir sobre les bases d'aquesta renovació eclesial basada en la presència de l'Esperit de Jesús i dels seus dons també en l'Església d'avui.

"L'assassinat de mon. Romero tingué lloc en un context de violència que arribava a la bogeria; hi havia centenars de funerals a El Salvador", digueren els bisbes en una declaració pública.

La petició dels sacerdots i seglars ha estat atesa pel Papa

El successor del bisbe Romero seguirà la lluita per la justícia

SAN SALVADOR (El Salvador).- Després de l'assassinat de l'arquebisbe Oscar Romero, 227 preveres i 595 religiosos i laics, homes i dones, han demanat al papa Joan Pau II que nomeni un successor «tan semblant com sigui possible a l'arquebisbe Oscar Romero».

El sant pare tot escoltant aquests precis ha designat administrador apostòlic de la diòcesi de San Salvador, amb totes les facultats de bisbe residencial, l'actual bisbe de Santiago de Maria, monsenyor Arturo Rivera Damas. Amb això queda resolta, de moment, la successió de monsenyor Oscar Arnulfo Romero, que morí assassinat el 24 de març d'enguany.

El nou administrador apostòlic de San Salvador, que té cinquanta-sis

anys d'edat, és considerat un home obert, que podrà continuar la línia de defensa dels oprimits, mantinguda per monsenyor Romero.

En llur declaració aquells membres de l'església salvadoreña, descriuen l'arquebisbe Romero com «un home pregonament religiós i un pastor que sabia com s'havien d'aplicar els ensenyaments del Vaticà II, de Medellín i de Puebla». Aquests esdeveniments eclesials, encara que d'un valor normatiu diferent, han promulgat documents que posen al dia l'ensenyament de l'Església en molts camps incluint-hi la reforma social.

Aquesta declaració, així com l'excomunió decretada pels bisbes contra els qui, d'una manera o altra fossin responsables de l'assassinat de l'arquebisbe, han estat publicades

durant el període de la «llarga-setmana» dels funerals per l'arquebisbe mort per un desconegut mentre celebrava la missa.

La veu dels bisbes

Els bisbes, que algunes vegades sostingueren punts de vista diferents dels de l'arquebisbe Romero sobre el rol de l'Església en la societat contemporània, estigueren d'acord amb ell pel que fa a la violència i a la repressió. En una declaració digueren: «L'assassinat ha tingut lloc en un context de violència que arriba a la bogeria; hi havia centenars de funerals per a morts, incloent-hi els de sis sacerdots, en les cases de El Salvador».

"Diada de Germanor"

Una fita vers l'autofinançament

FONS COMÚ DIOCESÀ

20 Abril 1980

DIADA DE "GERMANOR"

Ara cal consolidar el Fons Comú Diocesà

- expressió de solidaritat
- camí vers l'autofinançament

ESGLÉSIA DIOCESANA DE BARCELONA

El Papa va posar-se a confessar

En un gest sense precedents en els costums dels darrers Papes i força significatiu, Joan Pau II, en el matí del Dijous Sant, es posà a confessar, durant unes dues hores a la basílica de Sant Pere; Procedint així ha volgut subratllar la importància que té el sacrament de la confessió.

La iniciativa del Papa es portà terme amb la més gran discreció, si bé fou comunicada uns moments abans als responsables de la basílica. Joan Pau II, que duia una capa negra al damunt de la sotana blanca, arribà a la basílica pels volts del migdia, acompanyat del seu secretari privat, monsenyor Stanislaw Dziwisz. Com un capellà qualsevol, va assegurar al confessor del transepte esquerre de la basílica, entre els altars de la Crucifixió i de San Josep, destinat als fidels de les llengües polonesa, italiana i germànica.

A la capella, on també hi ha d'altres confessoris, hi havia unes cent persones; una trentena d'elles, seglars en la seva majoria, es va acostar al confessor del Papa, qui estigué escoltant els penitents unes dues hores, fins que havien passat uns minuts de l'horari habitual de tancar la basílica. Les primeres persones ignoraven que el confessor que els atenia era precisament el Papa.

Aquest gest cal que sigui situat dins de la tònica de l'actual pontificat, que en cada moment va manifestant-se com un pastor i de Roma. Que el Papa administri personalment qualsevol dels sacraments de l'Església és el fet més lògic i certament ni ahuria de sorprendre, ni tampoc ser una notícia.

Joan Pau II en el poble de Núrsia «Benet, sabé interpretar amb eficàcia els signes dels temps»

ROMA.- «Glòria a Vós per un fill il·lustre d'aquesta terra de Núrsia conegut per tota l'Església i pel món sencer sota el nom de Benet», així començà el Papa Joan Pau II la seva homília del diumenge 23 de març, amb motiu del XVé centenari del naixement de sant Benet.

El Papa recorda els fets que commovien el món quan nasqué sant Benet: «L'any 476, l'imperi Romà d'occident, esgotat un període llarg de decadència, tingué el seu fi oficial. Aquell any s'enderrocava un sistema que havia condicionat, un pas rera l'altre, quasi durant un mileni, el camí del desenvolupament de la civilització humana en l'àrea del Mediterrani».

Neix Benet a Núrsia i va adquirint maduresa en aquell clima particular, on el fi del poder terrenal, el més gran dels poders que s'hagi manifestat en el món antic, parla a l'ànima amb el llenguatge de les realitats darrerres, mentre a l'ensens Crist i l'Evangeli parlen d'una altra aspiració, d'una altra dimensió de la vida, d'una altra justícia, d'un altre Regne».

«Benet va ser per a la seva generació i més encara, per les generacions successives, l'apòstol d'aquell Regne i d'aquella aspiració».

El Papa continua dient que «Benet sabé interpretar certament amb perspicàcia els signes dels temps d'aleshores, quan va escriure la seva regla on la unió de la pregària i del treball es convertia, per tots els qui l'acceptaven, en el començament de l'aspiració a l'eternitat».

«Benet veié que calia realitzar el programa radical de la santedat evangèlica... Així es va convertir en pare dels monjos, legislador de la vida monàstica d'Occident i indirectament en el capdavanter d'una nova civilització».

«Es necessari —afirma— admirar la simplicitat d'un programa com aquell, i alhora, la seva universalitat».

Més endavant segueix dient: «Sant Benet és el patró d'Europa en aquesta època». «Avui —indica el Papa— Europa té a la seva esquena la terrible segona guerra mundial i els conseqüents canvis importants en el mapa de la terra, que han limitat el domini d'Occident sobre d'altres continents. Europa, en cert sentit, ha tornat a tancar-se en les seves mateixes fronteres».

Després d'interrogar-se vers on camina la humanitat i vers on marxa el nostre continent, el Papa precisa: «S'arriba a tenir la impressió que l'economia preval sobre la moral, i d'una prevalença de la temporalitat sobre l'espiritualitat. Altra ment l'orientació gairebé exclusiva cap al consumisme dels béns materials treu, a la vida humana, el seu sentit més profund».

Documents

La mort de Déu porta a la mort de l'home

En el missatge de Pasqua, entre altres coses, el Papa va dir:

«Moltes vegades els constructors del món, pel qual Crist va voler morir, han tractat de posar una pedra definitiva sobre la seva tomba. Però la pedra del seu sepulcre, està sempre remoguda. La pedra, testimoni de la mort, s'ha convertit en testimoni de la resurrecció. L'Església anuncia que és viu Aquell que s'ha convertit en la nostra Pasqua. Aquell que ha mort en la creu revela la plenitud de la vida».

Quan aquest món, que per desgràcia avui, de diverses maneres, sembla voler la mort de Déu, escolti el missatge de la resurrecció. Tots vosaltres que anunciueu la mort de Déu, que tracteu d'expulsar a Déu del món humà, pareu-vos i penseu que la mort de Déu pot portar en si fatalment la mort de l'home. Crist ha resuscitat perquè l'home trobi l'autèntic significat de l'existència, perquè l'home visqui en plenitud la seva pròpia vida, perquè l'home, que ve de Déu, visqui en Déu».

(Missatge de Joan Pau II el dia de Pasqua de Resurrecció, 6 d'abril).

La parròquia casa de família

En una de les seves habituals visites pastorals a les parròquies de Roma —la de Guadalupe—, el Papa parlà de la parròquia. Es desprèn de les seves paraules que no tots els cristians tenen de la parròquia el concepte que cal. Digué així:

«La parròquia és part orgànica d'aquella unitat que constitueix l'Església, primer la local i després la universal. Es el lloc privilegiat per a la Catequesi, que per això s'anomena «parroquial». La parròquia ha de retrobar la seva vocació, consistent a ser «casa de família», fraternal i acollidora, on els batejats i confirmats, adquireixen la consciència d'ésser poble de Déu. És a la parròquia on se'ls llesca el pa de la doctrina i de l'Eucaristia abundantment, en el context d'un mateix acte de culte. D'allí surten, cada dia, enviats a llur missió apostòlica, vers tots els llocs de treball de la vida del món. (L'Observ. Rom. del 26-1-80).

El matrimoni cristià

«El matrimoni cristià vàlid és una unió instaurada en la plena responsabilitat i llibertat. Lliga els consorts per tota la vida, però els confereix la gràcia específica necessària per a realitzar llur destí en aquesta unió».

Un i indissoluble, com a realitat humana, el matrimoni no és mecànic ni dinàmic. Tindrà èxit o no, segons com. Tot depèn de si els consorts lliurement cooperen amb la gràcia de Déu i de la forma com responguin al disseny de l'amor diví sobre d'ells. Si per culpa d'haver fallat la cooperació amb la gràcia divina, aquella unió no ha donat els resultats que se'n podien esperar, els consorts poden i deuen ressuscitar la gràcia de Déu que els fou assegurada amb la força del sacrament, fer reverdir llur engatjament a viure estimant-se amb un amor que no sigui fet només d'afectes i emocions, sinó també, i més que res, de donació recíproca, lliure, voluntària, total, irrevocable». (Conceptes del papa Joan-Pau II en rebre en audiència el Tribunal de la Sagrada Rota Romana el 3 de febrer. L'Observ. Rom. del 4-2-80)

CRONICA DE ROMA

Nuevo Superior de la Sociedad de san Pablo

ROMA (PA). — Ha sido elegido Superior General de la Pía Sociedad de San Pablo, el P. Renato Perino. Es el cuarto que ocupa ese cargo y sucede en el mismo al P. Rafael Tonni que había presentado su dimisión por motivo de salud. El P. Perino nació cerca de Turín en 1920, ingresó en la Sociedad en 1937 y se ordenó sacerdote en 1945. Es doctor en teología, materia que ha enseñado en los seminarios de la Sociedad. Su colaboración ha sido muy notable en la elaboración de los documentos capitulares. Hasta el presente Capítulo desempeñaba el cargo de Vicario General. La Pía Sociedad de San Pablo llegó a España en los años 30 y actualmente tiene varias casas.

Un milió d'exemplars del Nou Testament interconfessional

ROMA.- El Papa Juan Pau II, va rebre l'exemplar «un milió» del primer Nou Testament interconfessional d'Itàlia.

El Papa digué, de l'ús molt estès de la traducció interconfessional a Itàlia, que era un «senyal reconfortant d'aquella 'fam i set per la

Paraula de Déu, de la qual ens parlà el profeta Amós».

Digué també que l'acceptació de la traducció demostra «l'àmplia acceptació del compromís ecumènic amb que ha estat empresa la vostra iniciativa».

Representants del Comitè Italià per a l'edició interconfessional de la Bíblia, dirigits pel bisbe catòlic, Mons. Abiondi de Livorno i el pastor valenc Renzo Bertalot, oferiren l'exemplar especial al Papa. Fa uns quatre anys quan la traduc-

ció del Nou Testament fou publicada per primera vegada, el primer exemplar es va lliurar al Papa Pau VI. Temps després el Comitè presentà l'exemplar «un milió u» al pastor Pietro Bensi, President de la Federació d'Esglésies evangèliques a Itàlia.

El Comitè està completant una traducció interconfessional de l'Antic Testament; Projecta publicar la 1.ª edició Interconfessional de la Bíblia, tota sencera dintre de tres anys.

GERMANOR

Mantinguem, junts, la nostra Església

1980

Un servei a la fe cristiana
Catalunya cristiana

La ciencia y conciencia de su médico deben ser su única guía para el cuidado de su salud
Recuerde: Agua FOURNIER es una excelente colaboradora en muchos tratamientos

AVUI 2.000

Campanya per la consolidació i relançament del diari

Rbla. Catalunya, 15. T. 318 54 24

EL MON VIST DES D'UNA PERSPECTIVA CATALANA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIO

Non i Cognoms.....
Carrer..... NO.....Pis.....
Telf.....Població.....

Els prego que em subscriuin al diari "AVUI" a partir del dia 1er. del mes vinent

Barcelona:(repartiment a domicili)	Fora de Barcelona
Trimestral 2.229 ptes.	Trimestral 2.074 ptes.
Semestral 4.458 ptes.	Semestral 4.148 ptes.
Anual 8.916 ptes.	Anual 8.295 ptes.

DATA I SIGNATURA

Envieu aquest BUTLLETI a:
Campanya AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3er.2a.
Barcelona-7

CALZADOS

JOSE MAS

Puertaferri, 10
Petritxol, 17
Teléf. 301 68 76
BARCELONA - 2

Joan Pau II amb el moviment juvenil "Comunió i Alliberament"

Contesteu a la violència amb la potència de l'amor

Dotze mil estudiants del moviment "Comunió i Alliberament" presidits pel seu director, Luigi Giussani, van rebre el Papa amb els cants del seu repertori, als quals va afegir-se en molts moments. Abans de començar el seu discurs, Joan Pau II comentà amb certament: "S'ha acabat la part més maca de l'audiència. Ara comença la que no ho és tant en la qual jo sóc qui parlo i vosaltres els qui escolteu". I seguidament pronuncià el següent discurs:

"A vosaltres, joves de "Comunió i Alliberament" que heu vingut de tots els indrets d'Itàlia, fins i tot a costa de grans sacrificis, vull confiar-vos avui un esperonament i una consigna: sigueu, avui i sempre, portadors i transmissors de l'alegria cristiana.

Recordant Pau VI

En donar-vos aquesta consigna de transmetre l'alegria, no puc menys que recordar el que recomanà a tots els joves el meu predecessor Pau VI en la seva Exhortació Apostòlica "Gaudete in Domino", del 9 de maig de 1975: "Us convidem de tot cor a estar més amatents a les crides interiors que de vosaltres sorgeixen. Us convidem amb insistència a enlairar el vostre esguard, el vostre cor, les vostres energies novelles enlaire, a acceptar l'esforç de les ascensions de l'ànima."

Porteu, per damunt de tot, l'alegria cristiana dins el vostre cor: alegria que neix de la fe acceptada amb serenitat; intensament i aprofundida mitjançant la meditació personal i l'estudi de la Paraula de Déu i dels ensenyaments de l'Església; viscuda amb dinamisme en la unió amb Déu en el Crist, en l'oració, i en la pràctica constant dels sacraments, especialment de l'Eucaristia i de la Reconciliació; en l'assimilació del missatge evangèlic, a voltes dur per la nostra naturalesa feble, que no està pas sempre sintonitzada amb les exigències exaltants, però compromeses

del "Sermó de la Muntanya" i de les "Benaures". Sant Agustí ens diu: "No et rabegis massa en la realitat terrenal, gaudeix en el Crist, gaudeix en la seva paraula; gaudeix en la seva llei. En el cor cristià hi haurà pau i tranquil·litat; però mentre la nostra fe romanguí a l'aguait. En canvi, si la nostra fe s'adorm, estem en perill". I els perills que la fe dels cristians, la vostra fe joves cristians, pugui passar per fases de decadència, estan sempre i d'una manera constant presents, majorment en aquests períodes de profundes i àmplies transformacions en el camp cultural, social, polític, econòmic.

Però vosaltres, joves estimadíssims, no tindreu, certament ni temor ni menys encara vergonya de ser i manifestar-vos cristians, sempre i arreu.

Apòstols en el mateix ambient d'estudiants

Porteu l'alegria cristiana al medi on viviu normalment, això és, a les vostres famílies, a les vostres associacions, però, per damunt de tot al món dels estudiants.

Amb aquesta esperança, amb quant respecte, però a la vegada amb quanta ansietat els ciutadans d'un Estat ben ordenat, veuen en l'escola, el lloc on els joves, aplegats, poden cercar junts apassionadament la veritat, elaborar amb tots els coneixements apresos una síntesi unitària que els doni la capacitat de jutjar i interpretar els diversos i complexos

fenòmens socio-culturals. Dissortadament -és una queixa que s'acostuma a repetir moltes vegades- l'escola contemporània és una "crisi" i es converteix, a voltes, en deformadora i antieducativa; mentre, per la seva banda, els moderns instruments de comunicació social, des de les seves "càtedres", difonen les seves "lliçons" d'hedonisme, d'indiferentisme, de materialisme i pretenen conquerir i sotmetre d'una fàcil especial els joves.

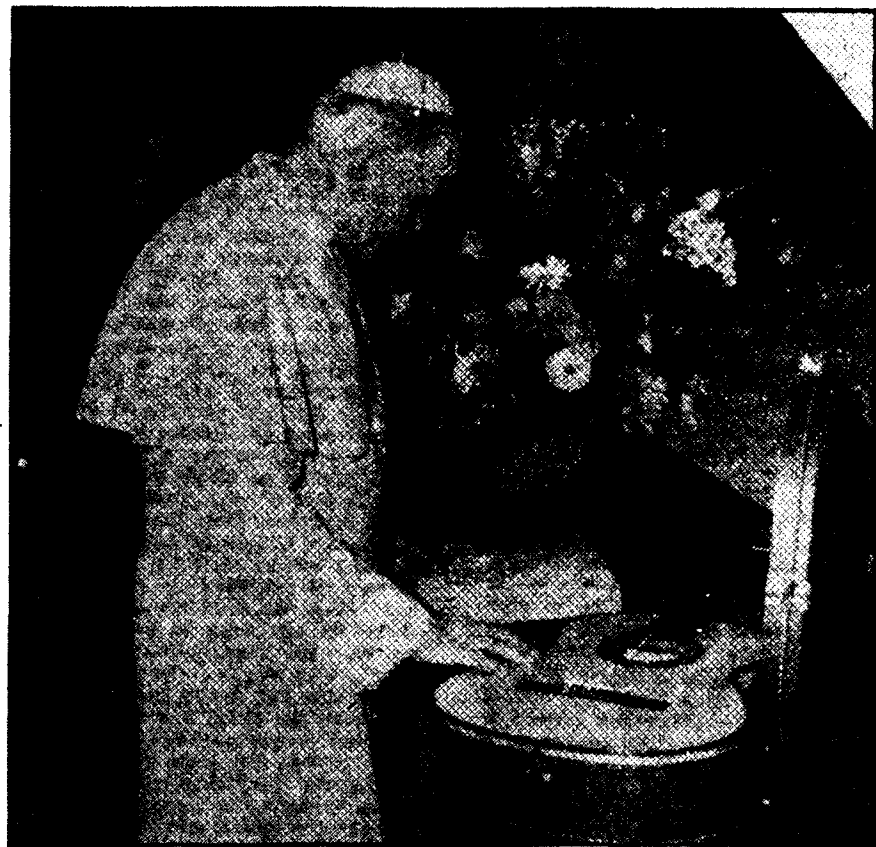
La vostra presència en el món estudiantí, i en el més ampli de la cultura, sigui incitant d'interessos autèntics amb la ferma convicció que la cultura ha d'inclinar-se a la perfecció integral de la persona humana, al benestar autèntic de la comunitat i de tota la societat humana.

Viviu vinculats amb els homes del vostre temps, intenteu de penetrar en la seva manera de pensar, apreneu a harmonitzar el coneixement de la ciència, de la cultura i dels últims descobriments amb la moral i el pensament cristià (cf. Gaudium et spes, 62).

Vosaltres, joves de "Comunió i Alliberament", amb el vostre estudi, la vostra preparació, la vostra serietat, el vostre entusiasme, els vostre exemple, comprometeu-vos a aguantar la fe dels vostres condeixebles. Serà aquesta una obra altament meritòria davant Déu i davant l'Església.

Contraposar l'amor a l'espiral de la violència

En parlar d'alegria cristiana, que neix de la fe i de la recerca sincera de la veritat, no podem oblidar que està íntimament unida amb l'amor. Qui té i transmet l'alegria cristiana és, a la vegada, portador d'un missatge de solidaritat, de pau, d'amor. Arribant aquí, la meua crida vol ser intensa i apressant. L'espiral de la violència, segueix provocant i semblant, bàrbament i cínica, odi i mort. Davant d'aquesta situació, dramàtica per

El Papa agraeix la guitarra que li van oferir, entre d'altres presents, els joves del moviment "Comunió i Alliberament".

ella mateixa, l'aspecte que impressiona més a tots els homes de bona voluntat és l'esgarriosa comprovació que els joves occeixen uns altres joves. Copiant i seguint llurs ideologies torçades, els joves es fan la il·lusió que únicament provocant la mort, poden arribar a transformar aquesta societat. Però cal proclamar amb força i convicció que un món de justícia, de solidaritat, de pau, no pot edificar-se sobre la sang i els cadàvers de víctimes, que només són culpables de pensar d'una altra manera.

Contesteu a la violència orba i a l'odi inhumà, estimadíssims joves, amb la potència fascinant de l'amor. Doneu testimoni per la vostra manera d'obrar, amb el vostre viure, majorment entre els estudiants, que les idees no s'imposen, sinó que es proposen; que l'autèntic pluralisme cultural, tant enaltit per la societat contemporània, exigeix el major respecte en relació amb les idees dels altres, Constituïu, sobre aquestes bases, un

dia i altre, el vostre present, que prepara i preludia el demà, del qual ja heu començat a ser-ne vertaders protagonistes.

En tornar a les vostres regions, a les vostres aules escolars, feu-vos portadors d'aquestes indicacions i segueix provocant i sembrant i d'aquestes preocupacions del Papa que en nom de l'Església us fa patent la seva comprensió el seu afecte, la seva estimació, la seva esperança.

I el cant que sempre vivifica i anima les vostres assemblees comunitàries, sigui el signe de la vostra fe profunda en el Crist i en l'Església.

"Cantate vocibus -diu també Sant Agustí- cantate cordibus, cantate oribus, cantate moribus". (Canteu amb la vostra veu, amb el vostre cor, amb els vostres llavis, canteu amb tota la vostra vida). Serm. 34. cap 3, 6; PL 38, 211).

Amb aquesta renovada invitació a l'alegria, que s'engrandeix amb el cant, us imparteixo de cor la meua benedicció apostòlica.

Crònica de Roma

Rumors sobre el Papa

ROMA (Del nostre corresponent). - Ningú sap com ha estat, però del cap d'un dia a l'altre, pot saltar la més raonable o la més impensable, intel·ligent o banal, versemblant o absurda de les notícies. Avui dedicarem el nostre espai i homenatge a aquelles que estan mancades del mínim fonament o, en un mot, inventades. Amb més o menys base, però sempre inventades. Roma és una molt eficient fàbrica de futilitats. I no caldria dir-ho, el Papa polaritza, damunt la seva persona la majoria de les que corren. Només com exemple i potser no result inútil del tot aplegar, entre cometes, en aquestes notes aquelles que contemporànies i amb simultaneïtat han estat a l'ordre del dia; o si més no alguna d'elles. Unes oficialment rebatudes, d'altres no.

Sobre el vestir dels eclesiàstics. - "D'un moment a l'altre s'espera l'aparició d'un document pontifici exigint l'hàbit eclesiàstic juntament amb altres disposicions restrictives." Ni s'ha pensat, n'hi ha res sobre un document semblant.

Sobre la salut del Papa. - Sempre recurrent, en distints termes. "La darrera malaltia del Papa ha estat alguna cosa més que una grip; començà així però ha deixat greus relíquies". El Papa està molt sa, totalment recuperat del seu refredat; potser massa pel gust dels seus col·laboradors, afeixugats de feina.

Sobre el Sínode dels Ucraïnesos. - "El Papa reuneix els bisbes ucraïnesos per tal d'impedir que el clergat casat d'aquesta Església s'estengui cap a Occident". Afer absolutament allunyat del pensament dels pares sinodals, que es limitaren a escollir el successor del Cap d'aquella Església, cardenal Slipyj, fet que ningú va anticipar com una conxorxa.

Sobre l'Opus Dei. - "El Papa ha convocat amb urgència a D. Alvaro del Portillo per a determinar afers sobre la concessió de l'anhelada prelatura". La reunió ha estat ordinària, com les atorgades per Pau VI i el mateix Joan Pau II, fa una mica més d'un any (si bé fent honor a la veritat, les veus sobre "la prelatura" tornen a fer-se insistents).

Sobre l'assassinat Mons. Romero. - "Per aconseguir veure al Sant Pare, Mons. Romero es va haver d'obrir pas a cops de colze en una audiència general i el Papa l'abraçà (o "va refusar-lo" - existeixen les dues versions)". El Papa rep els bisbes, qualsevol que sigui el seu tarannà - per un rigorós torn de petició; quan l'afar és urgent, pot naturalment fer l'espera més breu. La llista podria perllongar-se una cosa de no dir: que si els viatges a Xina dels cardenals Etchegaray i Koenig i l'URSS de Willebrands (l'autor d'aquesta crònica ha vist donar la volta al món una notícia sobre l'ostpolitik de la Santa Seu que, fet i fet, no era altra cosa que un pietós desig d'un monsenyor, dit en veu alta), que si... etc., etc., etc.

Aquí a Roma, davant els inspirats arguments fets amb gràcia sol dir-se "se non è vero è ben trovato". Algun d'aquests molt bé podria ser el que feu el Papa Joan Pau II comentant l'aparició d'un llibre atapeït de preteses confidències. El llibre porta el títol "El meu vell amic Karol". Segons sembla el Papa, sospesant un exemplar de la biografia confidencial, va exclamar comentant el títol: "quant a amic... ell sabrà fins a quin punt, quan ho diu; quant a vell... per descomptat que no me'n sento". Sí, aquest podria ser ben bé el comentari d'un Papa que, si més no, té tant de tomista, com de "gallec".

Enric Planas.

Interessen persones per a promocionar

CATALUNYA CRISTIANA

Si vostè disposa d'un mínim de 5 hores diàries pot fer una tasca ben programada de difusió de la nostra publicació i pot guanyar-se uns diners; encara que fa de mal dir quants seran calculem que poden ser de l'ordre d'unes 25.000 ptes. al mes. L'edat i sexe ens és indiferent, però cal que en tot moment sigui capaç de donar una imatge de persona seriosa i responsable:

Escriviu a:
Carrer Balma, 123 3er. 2º - Barcelona-8 - Ref. 32.521

Els deixebles d'Emaús i nosaltres

Jesús, ressuscitat, s'aparegué també als dos deixebles d'Emaús tristos perquè les coses no havien esdevingut tal com ell esperaven: un Messies temporal. Els homes sempre estaran tristos esperant solament les coses temporals.

Y, caminant amb ells —que de cop no el reconegueren—, Jesús els fa reflexionar: «¿No convenia que el Messies patís, i després entrés a la glòria?» Era necessari perquè així ho havia disposat el Pare, i manifestat per Moisès i els profetes.

Pel que respecta a nosaltres —a tothom, perquè estem inclinats al mal— no hem de pensar sols en la Mort del Crist, sino també en la seva resurrecció; i tampoc no ens hem de contentar en recordar la resurrecció, sino en evocar així mateix la seva Mort.

Jesús ens va instruint en les nostres tristesses, com el Senyor als dos deixebles, contristats perquè no creien a penes que hagués ja ressuscitat, malgrat el que manifestaren les dones a les quals s'aparegué, i als dos Apòstols, Joan i Pere. Escoltant-lo en el silenci interior de la consciència, el nostre cor s'anirà abrandant com el d'aquells dos oïents; tant, que l'obligaren, el forçaren moralment a quedar-se amb ells. Jesús camina també amb nosaltres tota la nostra vida, car sempre ens envia bons pensaments, és a dir, ens instrueix.

Li diuen: «Quedeu-vos amb nosaltres, que el dia se'n va ja a la posta». Li ho demanen, interessant-se per Ell —perquè no anés a les fcsques— i per ells mateixos, per tal de seguir les seves explicacions. Nosaltres, fem el mateix! Que els bons pensaments consoladors: el cel s'acosta, els sofriments fructifiquen i s'acaben per sempre a la mort, no ens deixin; que el Mestre es quedi amb nosaltres en la vellesa, en les contrarietats; que no se'ns tiri a sobre la fosca espiritual, car en la foscor és on hi ha les emboscades. El tenim a prop, en la persona moal de l'Església, que predica la resurrecció del Crist. Els dos deixebles, escoltant-lo, anaven creient, a través de les cites de les Escripures, en la necessitat del patir del Mestre. I després de creure, el van veure mentre sopaven. Així també l'home, per a veure a Déu al Cel, cal que cregui pràcticament, que es convenci de que cal mortificar-se, etc.

El Crist, per mitjà de la Verge apareguda a Lourdes, ens diu: Feu penitència per a salvar-vos. No parlava mai Jesús de la seva mort, sense afegir: «Et post tres dies resurgam». Fa reflexionar els seus dos interlocutors. Convenia, a causa del signi voluntari de l'Amor etern de Déu, que el Fill primer patís i després entrés a la glòria. Isaïes expressava la voluntat del Pare: «Es féu obedient fins a la mort»... I vosaltres voleu de cop un èxit temporal immediat i visible.

Que Déu ens vagi instruint en les nostres tristesses com el Mestre ho féu amb els seus dos deixebles. Però escoltem-lo en el silenci interior de la consciència, i el nostre cor s'anirà abrandant com el d'aquells dos creients, que li pregaren que romangués amb ells.

Que el Senyor no permeti que en l'obscuritat, la vellesa, la soledat nostres ens manquin els bons pensaments consoladors. Ell, per la seva part, no ho permet. Ens acompanya durant tota la vida, està present en la pesona de l'Església, que ens recorda a Crist resuscitat.

Que tota la nostra vida Jesús sigui el nostre company. El nostre cor cremarà, per fi, al veure al Cel on serà la nostra delícia perpètua: la tristesa dels dos d'Emaús s'acabà en joia. I després d'una vida llarga o curta, convençuts pràcticament de que «calla que el Crist patís», se'ns descobrirà Ell mateix al cel.

Escoltant Jesús —la consciència, l'Església— veurem que primer cal sofrir i després viure la joia eterna. Als dos deixebles d'Emaús els restava encara una mica d'esperança, que fa evocar la metxa que fuma.

Mn. Josep Vilanova

A Verdú rebé el presbiteri el jove Josep Antoni Yoldi, jesuïta

Una ordenació sacerdotal encara és una gran festa

VERDÚ.- Configurat en el pla d'actes a realitzar durant la celebració del IV Centenari del naixement de St. Pere Claver, tingué lloc l'ordenació sacerdotal del jove Josep Antoni Yoldi, jesuïta.

L'acte que commemorava a més a més el 364 aniversari de l'ordenació sacerdotal del nostre Sant, celebrada a la catedral de Cartagena de Columbia, reuní a la vila de Verdú, multitud de visitants especialment de la parròquia barcelonina de St. Pere Claver.

L'església parroquial resultà insuficient per a donar cabuda a tanta gent. La vila volgué sumar-se a tan espiritual esdeveniment, engalanant balcons i finestres i prenent part activa a la festa religiosa.

120

Aire festiu

120

Amb anterioritat a la celebració es respiraven aires de gran festa.

Sota les mateixes pedres, la mateixa Verge —Santa Maria de Ver-

dú— que presidia l'altar major en temps de Pere Claver, s'agruparen un estol de sacerdots del bisbat i jesuïtes, concelebrant l'eucaristia presidida pel Sr. Bisbe de Solsona Miquel Moncadas. Una trentena de concelebrants, entre els quals hi figurava el secretari del Nunci Apostòlic, el Pare Superior de la Companyia de Jesús d'Espanya, i el pare provincial de la tarragonina, Rvd. Ignasi Salvat.

Hi hagué cants populars i polifònics, a càrrec de la Coral St. Pere Claver, finalitzant amb el cant dels goigs, lletra de Mn. Cinto Verdàguer.

Un do de Déu

El moment més expectant, fou quan el Sr. Bisbe pronuncià l'ordenació. A continuació s'adreçà a la comunitat de fidels. Entre d'altres

coses digué: «Una ordenació sacerdotal com un do de Déu, esperat, desitjat i agraït, però sabem que darrera aquesta joia festiva hi ha una ombra, perquè són pocs els joves decidits a caminar vers l'altar de Déu».

Digué també que «avui més que mai necessitem homes que vulguin esmerçar la seva vida al servei de la persona humana, al servei de la fe i del Regne de Déu. Necessitem ministres de Déu a despit que esdevinguem estranys dins aquest món de negocis de disbauxes i de política. Necessitem homes alliberats, ben lliures per tal de poder oferir un servei a l'home...»

A l'hora de donar la pau, el recent ordenat Pare Yoldi baixà de l'altar per a donar-la als seus familiars que seien en lloc preferent i a continuació, donà la mà als fidels que estaven a les dues bandes del passadís central.

R. Boleda

A Barcelona

Manca de mitjans per a combatre la delinqüència juvenil

BARCELONA.- «Crec que els motius principals de la delinqüència juvenil són la inseguretat, la pèrdua dels valors humans i l'escepticisme, a part de les condicions econòmiques i laborals», ha declarat a «La Hoja del Lunes» el president del tribunal tutelar de menors de Barcelona, senyor Xavier Ferrer.

Respecte a la solució d'aitals problemes, el senyor Ferrer diu: «re-humanitzar les famílies, les persones i les estructures socials, privades i públiques. Aquí és on cal carregar l'accent, ja que no crec que hi hagi cap altra solució».

Segons el president del tribunal tutelar de menors, els mitjans dels quals es disposen a Barcelona per a la regeneració dels delinqüents juvenils són molt exigües. Considera que el vuitanta per cent dels mitjans s'haurien de dedicar a la prevenció i només el vint per cent a guarir les conseqüències de la delinqüència juvenil, però a Barcelona aquests percentatges s'han invertit.

Bisbats i moviments

Dos nous canonges a la Seu d'Urgell

La darrera setmana de març —tradicionalment el mes de les sorpreses— ens arribà una notícia inesperada: el Sr. Bisbe ha nomenat dos nous canonges. Són els Rvds. Albert Vives i Francesc Antoni. Mn. Albert ocuparà la dignitat de xantre i Mn. Francesc una canongia simple. La notícia sorprengué perquè feia més de noy anys que no s'havia fet cap nomenament per al clerical de la catedral, integrat actualment per onze canonges i quatre beneficiats.

Balaguer: la droga y la seva problemàtica

Organitzada per Caritas diocesana i parroquial de Balaguer i Comarca, el dia 28 de febrer, al Casal d'A.C., tingué lloc una trobada informativa i orientadora sobre la droga i la seva problemàtica. Dirigiren el debat els metges de Barcelona Drs. Monegal i Viladeabadal y la Srta. Mercè Fontanilles, assistenta social de la Diputació. Hi assistiren gran nombre d'educadors i representants d'Associacions de Pares de Família. En una pròxima trobada es continuarà aquesta mateixa temàtica informativa per a pares.

Assemblea del Poble a Terrassa

Tal com estava previst, l'Assemblea del Poble de Déu a Terrassa es reuní per a començar l'etapa conclusiva.

En el santuari de la Mare de Déu del Carme, se celebrà l'eucaristia presidida pel bisbe auxiliar i vicari episcopal de la zona, monsenyor Josep M. Guix. A l'ofertori, es presentaren les propostes que han de ser reflexionades i votades, simbolitzades per unes pancartes que portaven escrits

aquests eslògans: «Esforç i treball comunitari», «Reflexió», «Esperança», etc.

L'acte acabà amb un refrigeri en el pati del col·legi dels pares carmelitans on els representants i tots els membres dels grups de l'Assemblea recolliren les «Propostes».

Consell Pastoral a Sant Joan Baptista de Lleida

Seguint les orientacions conciliars vers la participació dels laics en el govern de l'església, ha quedat constituït a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Lleida el Consell Pastoral parroquial que tindrà cura de les activitats que es facin en la mateixa i es responsabilitzarà de l'economia. Dit consell format per representants de cada un dels grups i moviments parroquials, ha aprovat els seus Estatuts que han estat presentats i refermats pel senyor Bisbe amb motiu de la visita pastoral que féu a la Parròquia.

Durant aquesta visita, Mossèn Malla tingué contacte amb els diferents grups que formen la realitat parroquial, presidí l'Eucaristia els tres dies que durà, visità malalts i es de destacar la trobada amb els grups de joventut.

Girona: Primera missa a la nova parròquia de Sant Pau

Tal com estava anunciat, el diumenge 22 de març, el Bisbe, Jaume Camprodon, va celebrar la primera missa en el solar que ocuparà la nova parròquia de Sant Pau de Girona. L'acompanyaren el canonge, doctor Josep Maria Noguer, el

rector de la parròquia, Mossèn Carles Mundet, i el secretari del senyor Bisbe, Mossèn Josep Padrós.

Nombrosos fidels assistiren a la cerimònia que fou embellida musicalment amb la intervenció de la coral «Cants de Pàtria». En aquests moments les estructures metal·liques del complex parroquial ja s'enfilen cel amunt i, segons declaracions del rector, és probable que l'església ja es pugui inaugurar per Sant Pere.

Andorra: IV trobada de joventut

Al Col·legi Janer de Santa Coloma, vint-i-cinc joves de les Valls d'Andorra es reuniren per a reflexionar sobre el tema «La sexualitat com a valor integrador de la persona». Explicà el tema i dirigí el diàleg el Dr. Fermí Aramburu, catedràtic de la Facultat de Medicina de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Activa tasca de Càritas a Sabadell

Fa vint anys que un grup de sabadellencs varen fundar una delegació local de «Càritas», que actua durant alguns anys amb l'aportació de particulars i empreses, a través d'Acció Catòlica de Dirigents. El servei funcionava amb una certa vinculació amb les parròquies i institucions locals, fins que el 1973 va passar a formar part dels tres arxiprestats de la ciutat.

Actualment, «Càritas de Sabadell» actua per ajudar als necessitats exclusivament a través de les parròquies i comunitats cristianes, i treballa intensament en la tramitació de pensions, subsidis i ajudes que ofereixen els organismes públics com el S.O.E., l'Estat o altres Institucions, de manera que es procura que els que ho necessiten trobin ajudes estables i segures dintre dels organismes que hi ha al país.

Mobilització a favor de «Catalunya Cristiana»

Una queixa

La direcció del setmanari «Catalunya Cristiana» ens ha telefonat comunicant-nos la queixa d'una senyora que no trobà en la nostra parròquia el setmanari. I era a mig matí del diumenge.

Cert, a la missa de les 10 del matí moltes vegades «Catalunya Cristiana» ja s'ha acabat.

Bona queixa que, fàcil d'esmenar, indica, no solament l'interès de la senyora, sinó també el fet de la bona acollida de «Catalunya Cristiana». Tenim en el camp religiós, revistes especialitzades dirigides a un públic concret i de difusió limitada. «Catalunya Cristiana», en canvi, es dirigeix a tothom —setmanari popular— i pretén informar o sia posar al corrent del fet religiós, sempre necessari i més en la nostra època en què les mil notícies contradictòries que cauen sobre nostre cada dia fàcilment ens desorienten, desconcerten i deixen en plena confusió.

I no s'accontenta amb la informació sinó que busca, també, formar. D'aquí les diverses seccions que té el setmanari en ordre a crear una cultura religiosa. Sembla que molts creients visquin, avui, mancats de solidesa en les seves creences, de convicció en la fe que professen i de seguretat en el seu fer de cristians.

No creiem pas que el setmanari «Catalunya Cristiana» pugui donar tot això, però sí que posa el seu gra de sorra per a aconseguir-ho.

La queixa d'aquesta senyora és senyal que el setmanari agrada i, el que és més important, que es necessari. I en l'èxit de venda també hi deu influir, sens dubte, l'habilitat del qui ven el periòdic: en aquest cas, el nostre Lanau.

Parròquia de Sitges

COLEGIO SALVADOR

Centro seglar mixto.

Parvulario, EGB y BUP

Homologado (exámenes mismo colegio)

Media pensión, externado, internado y acompañamiento autocar.

Zona ana ciudad, muy saludable

C. Teodoro Rovira, n.º 1 (torre) (junto Avenida Tibidabo). Teléfono 247.01.10

El dilluns 21, col·lita al seu favor «Auxilia» treballa per a la formació cultural dels disminuïts físics

Potser aquest dilluns molts de vosaltres us trobareu que pel carrer us demanen un donatiu per a "Auxilia", i com la majoria no sabreu de que es tracta pensareu... "uns altres que demanen, el pa de cada dia, tots fan el mateix"... però a vegades hi han algunes associacions que sobreviuen i continuen mercès a la nostra ajuda una vegada a l'any. Jo tampoc sabia de que es tractava fins que ho vaig esbrinar. L'Associació Auxilia té com a objectiu la integració del disminuït físic, sobretot a través de la formació cultural, tot creant escoles, ensenyant a domicili, lectura a invidents, organitzant colònies, excursions, en fi, treball per a ells, els que no ho poden fer sols.

Dita Associació té obertes a tota Espanya cinc escoles. A Barcelona, Sabadell, Vigo, València i Sevilla. A la de Barcelona, situada a una petita torre del carrer Anglès, hi han uns 35 nens i nenes, la majoria d'ells, un 90 per cent, amb paràlisi cerebral. Estan repartits en petits grups de

cinc, a càrrec d'un professor. Veritablement val la pena veure'ls treballar, jugar i, veure —segons ens diu la directora— com van guanyant d'un curs a l'altre fins el punt que quasi cada any, un d'ells, els que no són molt profunds, es poden reintegrar a una escola normal, després de salvar, és clar, tots els inconvenients per a què l'acceptin.

El Consell d'Administració d'"Auxilia" el formen l'Associació de Pares dels qui depén la pervivència de les escoles. El Ministeri d'Educació i Ciència cobreix les despeses del professorat, però la resta de les despeses es cobreix amb els donatius voluntaris, les aportacions dels pares i la col·lecta anyal.

Actualment, els criteris de selecció es fonamenten en què siguin els nens, deficients físics però amb mena d'aprenentatge i que no siguin deficients mentals, o que tinguin un retard mental degut a l'lesió física i puguin ésser sensibilitzats.

Un nou projecte per a "Auxilia"

L'actual col·legi "Auxilia" per a disminuïts físics, té 200 m² i molt sovint tanquem les portes a més nens que es troben en la mateixa situació. Aquesta Associació ha sol·licitat una subvenció al Ministeri per a poder adquirir un nou local que té 1800 m², la qual cosa possibilitaria tenir un espai suficient per a acollir disminuïts des dels tres anys fins els 25 o 30, i fins i tot es podran admetre nens menors de tres anys per a poder-los-hi fer una estimulació precoç.

L'Associació "Auxilia", es podria encarregar de l'educació preescolar, bàsica, pre-taller, una orientació professional i tallers. En el nou projecte hi ha també l'idea d'una Fundació per a que d'aquí 30 anys es pugui tenir cura de la pervivència d'aquesta escola, cosa que actualment fa l'Associació de Pares.

En aquests moments, l'Associació compta amb una furgoneta i el mi-

crobús municipal, els quals al matí van recollint un per un als 35 nens i els torna a llurs cases per la tarda. Els nens són de Barcelona, encara que hi ha alguns casos de Sta. Coloma, Hospitalet, St. Adrià del Besòs, Viladecans... Els nens s'emporten el dinar i al col·legi s'els hi escalfa, tot això és possible gràcies a un grup de senyores que voluntàriament els hi van a donar el dinar, un dia darrera l'altre, amb paciència i somrient, moltes vegades, segurament, sense motius, però... el que més necessiten aquests nens és estimació i s'hi ho tenen ja és un pas

endavant per a que puguin assimilar l'ensenyament que segueixen en l'esmentat centre.

La senyoreta Josefina, directora del centre de Barcelona, m'explica les dificultats en què es troben actualment. "Moltes vegades ens trobem tan ofegats econòmicament —diu— que no sabem què. Però quan els veiem que segueixen endavant amb el seu esforç tot d'aprendre, te'n adones que val la pena continuar, val la pena tot l'esforç i fins i tot val la pena demanar ajut als altres, tot això en benefici d'aquests infants".

Montserrat Vilaseca

Les famílies cristianes de la Catalunya del 1936

Dues visions diferents de la mateixa problemàtica

No a la guerra civil, sí a la pau i a la concòrdia

Desgraciadament, la guerra civil espanyola del 1936, com tota guerra civil, fou prenyada de rencors, venjances i de misèries humanes, enceses i engegades pel foc de la lluita armada.

Analitzada en la perspectiva del temps i sota la llum de l'Evangeli ens dona una molt profunda pena, i ens ensenya que tots els defectes i diferències socials del nostre Poble, actuals i futurs, cal que siguin, resolts indefectiblement, amb Pau i amb Concòrdia.

La Història de Catalunya d'aquells anys ha estat i és molt manipulada. Per això tenim interès en recordar les persones grans i en fer conèixer a la joventut qui eren les famílies cristianes en el 1936, com vivien, què pensaven i com sofrien la duresa d'una punyent persecució que corria paral·lela amb la guerra civil, i que sense cap mena de dubte va provocar l'esfondrament social i nacional de Catalunya.

Això no vol dir que no coneguem, també, les injustícies, les sentències de mort i les venjances ocorregudes a diferents províncies de la Península, començant per les dominades, des del primer moment, per l'exèrcit i els paisans revoltats.

Per a totes les víctimes sentim un enorme dolor i pena, i pels que les causaren una gran llàstima.

Tota aquesta feta renouable i que rapudiem amb fermesa, no poden ésser obstacle, però, perquè els catòlics catalans d'avui no recordem, amb veu serena, aquells nostres màrtirs de la Fe cristiana, i no proclamem el criteri que els mereix als seus amics i familiars, també víctimes incruents, aquella persecució ignominiosa que aixafà totalment la Personalitat de Catalunya.

No està bé que algú vulgui silenciar els nostres màrtirs recolzant-se en altres injustícies, de diferent motiu i sentit, ocorregudes en dates semblants. Els cristians d'aquella època, especialment els que moriren en plena guerra civil, són innocents de tals errors i iniquitats, i és injust de voler esmortir la transparència de les seves vides amb crueltats comeses lluny del seu poble o barri i que ells no hi tenien res a veure.

Més, encara; no admetem que les famílies cristianes del 1936 siguin considerades bel·ligerants d'una guerra civil que ells no provocaren ni hi estaven complicats. Les nostres famílies, pacífiques, treballadores i molt catalanes, mai no haurien agafat una arma ni s'haurien aprofitat d'una convulsió política per a fer assassinar o torturar a algú, com ho feren a ella. Per tant, són injustes les comparances; tant de Catalunya endins com de Catalunya enfora.

Cal fer constar, també, que pel fet d'haver estat víctimes d'aquella Revolució, no vol dir que després les nostres famílies tinguessin l'obligació d'aplaudir, totalment, la política del "vencedor", entre altres qüestions en la forma d'aplicar la justícia, d'entendre la llibertat humana, política i col·lectiva i de valorar la personalitat de Catalunya.

La guerra i la postguerra, des de la nostra talaia, són dos Capítols diferents i independents de la Història.

Quan emmudiren els canons en els camps de batalla, la Pau podia haver portat a Espanya diverses solucions polítiques, més d'hora o més tard. Allò que va passar en política a partir del 1939, o que hauria pogut passar però no va passar, o que ens hauria agradat que passés, forma part d'un nou Capítol de la Història.

I totes les qualitats i els defectes que hagi tingut la política de la postguerra, no poden esborrar, silenciar o capgirar el Capítol de la història de Catalunya del 1936 al 1939, ni fer-nos variar d'opinió sobre aquell retall d'història, d'acord amb el criteri i el judici que els mereix a les nostres famílies cristianes que el varen viure.

D'ells hem après que aquells anys de revolució i de guerra civil són el Capítol més antide-mocràtic de la Història de la Catalunya moderna i el més afrontós a les llibertats humanes.

Francesc D'A. Picas

Les dues cares de la moneda

Les ratlles presents són motivades per una sèrie d'articles que el Sr. Francesc d'A. Picas ha publicat a Catalunya Cristiana (nn.24-27). L'autor hi vol desfer confusions i malentesos. Nosaltres, en canvi, més aviat trobem confusió el que ell ha escrit. Ho diem sincerament i sense cap intenció de molestar-lo.

El Sr. Picas guarda molt viu el record de la guerra civil de 1936-1939 i, sobretot, del salvatisme persecutori que es desfermà brutalment a Catalunya durant aquells anys. No es pensi, som molts encara els qui el tenim tant o més viu. I valorem el sofriment, els anhels i la fe que es reviscolava al cor de molts. Però el Sr. Picas es nega obstinadament a veure l'altra cara de la moneda. Retrata amb força fidelitat la reacció que es produí molt generalment en el poble catòlic i piadós, sense descomptar-ne la clerecia ni els militans de les organitzacions d'apostolat. Ens pinta amb tons emotius —gairebé amb embranzida èpica— aquells pobres perseguits, amagats al bosc o a les golfes d'una casa, la pregària i les misses clandestines. També nosaltres recordem personalment —els més grans de nosaltres, s'entén— com esperàvem l'arribada de l'exèrcit "alliberador" igual que si es tractés del Messies. Ens l'imaginàvem com una legió d'arcàngels, flamejants de zel per la causa de Déu i la pàtria. Com podien deixar d'estimar Catalunya aquells "arcàngels" gloriosos, una Catalunya que havia sofert tant, que era tan cristiana i formava part de la pàtria que ells tan abnegadament defensaven? Sí, ells ens duien la pau i ens salvàren de l'inforn on havia caigut Catalunya. Èrem molt joventets aleshores...

Tot això és cert. Així pensàvem molts aleshores. Però consti que, quan diem molts, no diem tots. Hi havia quelcom més —cada vegada hi va ser amb més abundància—, i el Sr. Picas fa molt mal fet de no dir-ho. Hi ha l'altra cara de la moneda que es veu que el Sr. Picas, amb quaranta anys de temps, encara no ha tingut lleure de contemplar. Els catòlics més conspicus i clarividents del nostre poble ja la van veure llavors. Entre ells hi ha el Dr. Vidal i Barraquer, que el Sr. Picas ens presenta parcialment, podríem dir tergiversat i mutilat

d'allò que el fa avui més alligonador i exemplar. El Dr. Vidal va preveure que l'actitud de les autoritats de l'època de la República, massa tolerants amb el desordre públic —quan venia de l'extrema esquerra—, podia donar lloc a una insurrecció o una guerra i reconeixia (en la carta al president Azaña) que els ciutadans tenen el dret de defensar-se. Però mai no excità ningú a la defensa armada, sempre condemnà els intents de preparar-la, que sovint es produïen entre els catòlics, i desautoritzà les veus que donaven encoratjaments i justificacions en aquest sentit. I aquesta fou sempre la seva actitud, fins en el moments del màxim esclat persecutori. Per això no signà la Carta Col·lectiva de 1937, amb què els bisbes espanyols denunciaven els crims del camp republicà i justificaven la "Defensa armada" que la sublevació militar duia endavant.

El Sr. Picas calla aquest fet transcendental, que ben aviat ens obrí els ulls a molts dels qui havíem passat per la reacció que ell descriu i que presenta com a única vàlida i representativa del "poble català catòlic".

No tots els catòlics catalans reaccionaren com l'articulista ens diu. No tots adoptaren la mateixa actitud. Deixant de banda el Dr. Vidal i Barraquer, el canonge Cardó personalitat com Carrasco i Formiguer o Josep M. Capdevila i d'altres ben coneguts, recordem només com visqué aquell temps malaurat el gran escriptor Joaquim Ruyra, un dels més indiscutibles i fervorosos catòlics entre els nostres intel·lectuals. A fi de resumir la seva posició davant la persecució i la guerra, Carles Riba posava a la seva boca aquestes paraules:

"Perquè sóc cristià, perquè sento que en alguna cosa especial, única, ha volgut Déu expressar-se i ésser comprès en formar Catalunya i en teixir-me a mi, físicament i espiritualment, d'ella mateixa, no puc estar amb els qui estan per principi contra Catalunya; i si a la banda on, també per principi, es lluita per Catalunya i per la seva salvació com a personalitat col·lectiva, hi ha anticristians incompatibles amb mi i amb la mateixa idea meua d'ella, no és que jo els hagi anat a cercar com a aliats: són ells que han vingut a posar-se al costat de mi, allí on incommoviblement he estat sempre. Em sentiria menys cristià si, per defensar uns interessos religiosos teològicament isolats, recorria a l'anticristiana violència de l'altra banda i ajudava a destruir l'obra viva de Déu que és la meua pàtria —i jo dins d'ella."

No ens cal afegir res més a aquestes paraules. Elles expressen amb molta claredat la realitat total i sense mutilacions a què ens referíem, les dues cares de la moneda.

Mn. Andreu Soler i Solei

Periodicitat setmanal al servei del poble

«Iglesia en Santa Coloma» ha acomplert set anys

IGLESIA EN STA. COLOMA

LE MÓN DE LA LITURGIA

El Full, l'homage, el dia de la setmana del 1973

Profructes de l'alegria

PLAÇA EN LA CATEDRAL, el 1973, el dia de la setmana del 1973

El Full, l'homage, el dia de la setmana del 1973

El Full, l'homage, el dia de la setmana del 1973

SANTA COLOMA DE GRAMENET.— S'han acomplert set anys de la creació del full anomenat «Iglesia en Santa Coloma», que cada setmana —tret d'una— ha vingut informant a la població de les activitats religioses de la ciutat.

El Full durant els anys difícils de la Dictadura, trencà moltes llances en favor de la llibertat, de la justícia, de l'amor... contribuint a la formació cristiana de la població.

Els mateixos sacerdots compromesos amb llurs comunitats, que avui fan possible que el Full continuï sortint cada diumenge, són els que impulsaren la revista local «Gramma». Publicació que després de 12 anys d'existència, continua editant-se per les parròquies de Santa Coloma. En aquest sentit, Josep Catà, el sacerdot de l'Església de Can Mariner, ens manifesta que «concebirem» «Gramma» com un servei cívic, per aquest motiu no la vinculem a nosaltres». Per això mateix, també, ells crearen la «Iglesia en Santa Coloma».

L'home de la maneta

Catà és conegut a la ciutat com a «l'home de la maneta», ell és qui

setmanalment fa possible aquest «miracle» front a la màquina de ciclostil. Prèviament, Salvador Cabré, el responsable de la parròquia del barri de Singuerlín, li ha facilitat els clisés. La resta, és tasca de tots, de capellans i seglars.

Els sacerdots colomins es troben un dia a la setmana per a sopar, i en aquesta trobada és precisament quan es gesta el següent Full. El sopar és aprofitat per a estudiar els detalls de la modesta publicació, alhora que es tracten els diferents problemes de les comunitats de la ciutat.

Aquest petit butlletí informatiu es fa amb paper molt senzill, quasi rudimentari. Les lletres són picades a màquina d'escriure i els titulars dels articles es fan a mà, per tal que destaquin. La capsalera és el que periòdicament canvia i ve feta d'impremta, encara que el títol és sempre el mateix: «Iglesia en Santa Coloma». Un Full que forma part del patrimoni històric i cultural d'aquesta maltractada ciutat.

Jordi Corachán

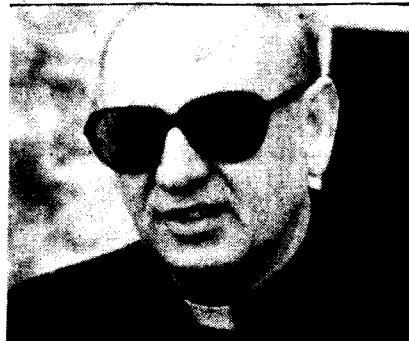
Homilia del bisbe de Solsona a la Missa Crismal

«Perdre l'esperit és un perill que ens amenaça»

El passat dia 31 de març, dilluns sant, se celebrà a Verdú la tradicional Missa Crismal, on el bisbe de Solsona consagrà els sants olis que han de servir per a l'administració dels sagraments. El fet de celebrar-se enguany a Verdú es deu a la commemoració del IV centenari del naixement de Sant Pere Claver, fill d'aquesta vila urgellenca.

La jornada començà amb una conferència a càrrec del P. Torelló, jesuïta, sobre la vida i l'exemple de Sant Pere Claver, l'esclau dels esclaus. La missa, concelebrada per una seixantena de capellans, fou participada per una nombrosa representació de tot el bisbat.

El bisbe Miquel Muncadas dedicà l'homilia a desenrotllar el tema de «l'Esperit de l'evangelització». Després d'una reflexió bíblica sobre l'acció de l'Esperit en la vida de Jesús i en la de

les primeres comunitats. afirmà: «Ni les tècniques d'evangelització més bones i perfeccionades, ni la preparació més refinada, ni les anàlisis de la realitat més acurades, mai no podran substituir l'acció directa de l'Esperit». Més endavant, tot comentant que el sacerdot és una personificació sacramental de l'Esperit digué: «Un capellà

que ha deixat de ser l'home de l'Esperit, esdevindrà irremissiblement un simple funcionari, un rubricista, un empresari d'actes de culte, un líder polític, un fanàtic de la ideologia de torn, un home aïllat i sense el goig de la comunió eclesial». «Una comunitat de deixebles de Jesús —continua dient—, plena de l'Esperit Sant, no pot tolerar tota mena de totalitarismes que esclafin els drets i les llibertats humanes, ni tota mena de violència utilitzada com a mitjà més eficaç per a assolir les metes de la seva ideologia, ni jamai l'abús del poder divinitzat». Després de dir que «perdre l'Esperit és un perill que ens amenaça», afirma: «Mai no es pot dir involució quan es tracta d'un veritable retorn a l'Esperit de Déu» Climent Santaclàudia

«Que els grups socials reflexionin de manera responsable»

Justícia i Pau de Girona demana normes sobre l'avortament

GIRONA.— El Secretariat de «Justícia i Pau» de Girona ha publicat unes reflexions sobre l'avortament, tema que és polèmic en aquests moments. «Volem indicar —diu J.P.— que la nostra paraula no serà una crida a favor d'una croada contra una possible llei d'avortament, sinó fonamentalment una petició decidida a tots els grups socials perquè reflexionin de manera responsable i serena davant d'un tema de

gran importància»

La nota afegeix que «nosaltres, homes i dones que hem pres una opció decidida per Aquell que va morir perquè tots visquéssim, estem compromesos a defensar la vida i a lluitar contra la mort en tots els camps i fins a tots els límits possibles» «Per això —afirma J.P.— amb totes les nostres forces demanem, el dret a la vida i a la felicitat per a aquells que ja tenen vida, ni que siguin en llavor; però

enduts pel mateix anhel voldríem acostar-nos als drames dels éssers humans d'avui amb profunda comprensió».

Partint, doncs, de la realitat humana, «Justícia i Pau» es pregunta si es pot mantenir aquest principi de respecte a la vida a costa de no voler tenir en compte les situacions humanes concretes que la pròpia vida produeix. I acaba suggerint que l'actitud de les autoritats no ha de ser ni la de permetre ni la de reprimir, sinó la «de revisar la legislació actual per a trobar una sortida digna a les situacions de fet realment existents». «Una norma —acaba— que substitueixi l'anàrquica situació individual amb risc per a la salut i la vida de la dona gestant, i la diversitat injusta de possibilitats, basada en les diferents situacions econòmiques».

Les monges de Sant Daniel celebren el XV centenari de Sant Benet

Les monges benedictines del monestir de Sant Daniel de Girona han celebrat amb especial solemnitat el XVè centenari de la mort del seu fundador, Sant Benet. Amb tal motiu, tingué lloc el diumenge, dia 23 de març, una conferència sobre «Sant Benet i la vida religiosa», a càrrec del Vicari General de Pastoral de la Diòcesi, Mossèn Joan Busquets. Tot seguit es cantaren les Vespres de consuetud.

Cal remarcar que la Diòcesi de Girona ha tingut profundes arrels benedictines, des del monestir de Sant Pere de Roda, al de Banvoles i Amer, dels segles novè i desè. Actualment conserva encara tres monestirs: El de Sant Daniel (del 1.020), el de Santa Maria de Cadins (del s. XII) i el de Santa Maria de Solius, fundat l'any 1965.

M. Caballé

La Passió

D'OLESA

DIES REPRESENTACIÓ: 2, 9, 16, 23 i 30 de març; 4 (Divendres Sant), 13, 20 i 27 d'abril i 1.º de maig

OLESA DE MONTSERRAT - TEMPORADA 1980

INAUGURA SU NUEVA TIENDA DE MUEBLES DECORACION, ARTICULOS PARA REGALO

Y

LISTAS DE BODA

Paseo de Gracia, 102. Teléfono: 215 32 83

EDITORIAL CASALS

MATERNAL • PREESCOLAR • E.G.B. • B.U.P

PUBLICACIONS EN:

CATALÀ • CASTELLANO • CATALÀ MODALITAT BALEAR • GALEGO • EUSKERA

Demaneu informació a: Editorial Casals Casp, 79. Barcelona 13 Tlf. 2 45 72 03-04

Amb programes d'activitats interconfessionals

Preparatiu per a un estiu que hom desitja que sigui més ecumènic

MADRID.- Sota el títol de «VERANO ECUMENICO», el Centre Ecumènic de les Missioneres de la Unitat, de Madrid, presenten un programa d'activitats interconfessionals molt variat, al llarg del proper estiu.

Comença amb una peregrinació a terres de l'Ortodoxia (4-13 de juliol) amb visita a Atenes, Tesalònica, Monte Atos i Constantinopla. Entrevistes amb el Patriarca Dimitrios i amb membres destacats de la Facultat de Teologia de Grècia.

En segon lloc es programa un viatge a Exeter (Anglaterra), on la «International Ecumenical Fellowship» celebrarà el seu congrés anual (31 de juliol-7 d'agost), amb motiu del centenari del naixement de Sant Bonifaci.

Del 9 al 17 d'agost es celebrarà a Burriana (Castelló) una convivència ecumènica, amb classes de formació bíblica i sobre temes relacionats amb la promoció de la Unitat. Aquesta convivència es desenvoluparà a tres nivells: Humà (contacte amb la natura, l'art, la platja), espiritual i formatiu.

Per acabar, el Centre Ecumènic prepara la X Trobada Interconfessional de Religioses, que tindrà lloc a Asís (9-13 de setembre) en la qual les Religioses catòliques, ortodoxes, anglicanes i protestants s'intercanviaran les experiències de llur consagració al mateix Senyor, amb els mateixos vots, però encara,

Estiu: una època per a quelcom més que no pas prendre el Sol durant tot el dia...

malhauradament! dintre de confessions cristianes separades.

D'altra banda, la Coordinació Central dels «Encuentros Silos», ha presentat el programa «Verano Misionero 80» amb les activitats següents: Curs d'estiu per a animadors missioners; Curs de mètode missioner; Estiu nou món; Operació futur; «Silos 80»; Famissió; Marxa de l'alegria; jornades d'animadors missioners; converses sobre animació missionera a la parròquia; «symposium» de missiologia; setma-

na espanyola de missiologia i curs d'actualització per a missioners. Per a conèixer les dates i programes de cada curs, podeu adreçar-vos a la Coordinació Central, Modesto Lafuente, 11. Tel. 445 10 38.

«LA MENTIDA, QUAN SIMULA L'AMOR ES MONSTRUOSA»

En altre ordre de coses, és certament interessant una carta del bisbe de Segorb-Castelló:

«El Dijous Sant és el record, l'actualització de l'amor més gran de la

història. Des d'aquell Dijous únic, els homes hauríem d'estimarnos més», va dir Mons. Cases amb motiu del Dia de l'Amor Fratern.

El prelat es preguntava: «A la nostra Església, es coneix que la Eucaristia és la font de l'Amor? Els cristians hem de revisar el nostre amor. També en les paraules. Qui estima no és dur, no és agressiu, és amable, és bondados. La paraula pot ferir greument. Podem matar amb la llengua!»

Però no n'hi ha prou amb la paraula. La mentida, quan simula l'amor, és monstruosa.

L'Eucaristia ens ha de canviar el cor. Es el menjar i el beure de l'amor. Convidem els amics a la nostra taula, i la taula ens fa més amics. Com és que una taula, on es reparteix de manera tan formidable l'amor, no ens fa més amics? Eucaristia i odi? Eucaristia i indiferència envers els altres? Eucaristia i agressivitat? Eucaristia i ressentiment?»

«En aquest Dijous Sant del 1980 —segueix dient—, no oblidem que construir l'amor ara segons les nostres possibilitats, aquí entre nosaltres, és una tasca urgentíssima. No esperem demà no somriem altres mons. Es urgent estimar avui. Estimar amb paraules, però sobretot amb la vida. I no diguem que no podem. L'Eucaristia és amor i és força per a estimar».

Cardenal González Martín:

«No prediquem els socialismes a mitges»

TOLEDO.- En la seva homilia de Pasqua, Mons. González Martín ha dit, entre d'altres coses, el següent:

«La més bonica tasca de l'Església seria portar a la consciència de l'home d'avui, tan necessitat de creure, una ardorosa fe en què Crist va morir i ressuscità per a salvar-nos a tots».

«Més que la lluita per la justícia social, es necessita aquest altre combat per la fe en la victòria de la vida, l'esperança i la resurrecció. Si no es fa així, la pràctica social es torna paraula i enganyosa, quan no exclouent o atenta únicament a interessos d'ideologia o de grup. En la necessària acció per la justícia i la fe, la transcendència que troba el seu suport en la resurrecció del Crist, és per a l'home i per a tot allò creat».

«La societat moderna assisteix a un drama del qual no s'adona: la pèrdua de la joventut. Cada dia hi ha més joves que no s'interessen per res, ni per la política, ni per la transformació social. Es comença per no creure ni en Déu ni en el Crist i s'acaba per no creure ni en l'home ni en els seus programes».

«Per a què?, ens pregunten. La resposta l'ha de donar un món on hi hagi homes amb esperança i una Església en la qual es prediqui la Resurrecció del Senyor i el sentit de la nova vida que Ell ens va portar. No prediquem els dubtes, ni els socialismes a mitges ni el cristianisme passat per aigua».

El proper 4 de juny

Homenatge al Papa de les famílies espanyoles

MADRID.- El proper dia 4 de juny, se celebrarà a Roma l'ofrena de l'homenatge de les famílies catòliques espanyoles al Sant Pare, que ha estat organitzat pel secretariat nacional «Pueblo de Dios en marcha». La peregrinació tindrà lloc entre els dies 31 de maig i 8 de juny.

Per a portar a terme aquest homenatge al Sant Pare, s'estan distribuint uns fulletons, que inclouen un butlletí d'adhesió de la Família al Papa. Segons els organitzadors, «és molt important que el major nombre de famílies expressin al Romà Pontífex l'adhesió i obediència al seu Magisteri i el filial amor a la seva persona. I molt més encara en els moments actuals, de crisi de la institució familiar, i en l'any en el qual el Sínode dels Bisbes tindrà com a tema la família».

Les adhesions es reben en aquest organisme fins el 10 de maig.

Pel que fa referència a la peregrinació, es remarca que ha d'ésser ocasió i expressió «del nostre caminar interior (tot cristià és un pelegrí envers la Casa del Pare) i hem de viure-la en pregària, penitència i servei als germans».

A més, les finalitats específiques de la peregrinació són les següents:

1.- Preguar davant les tombes dels Apòstols, per la unitat i santedat de l'Església, i per la pau i llibertat d'Espanya i del món.

2.- Proclamar la fe en el carisma del Successor de Pere com a principi i fonament visible de la unitat de l'Església.

3.- Testimoniar al Sant Pare la nostra obediència al seu Magisteri i el nostre amor filial a la seva persona, i fer-li arribar l'homenatge d'adhesió de les famílies catòliques espanyoles.

Teletipus

Málaga: menys assistents a les misses

«Disminueix la participació dels cristians malaguenyos a les misses del diumenge», es pregunta el bisbe de Málaga, mons. Ramon Buxarrais, en una carta pastoral adreçada als fidels de la diòcesi amb motiu de la Setmana Santa i induït per la recent carta del Papa als bisbes sobre el misteri i culte de l'Eucaristia.

Aquesta preocupació per la disminució del nombre de cristians que participen a les misses dominicals a la diòcesi malaguenya la ve explicant el bisbe des de ja fa un any quan va adreçar una consulta a sacerdots i seglars, els quals varen confirmar la impressió del descens en la pràctica dominical.

IV trobada «audiovisuals i catequesi»

Organitzat pel Secretariat Nacional de Catequesi, s'ha celebrat a Madrid la IV trobada Nacional d'«Audiovisuals i Catequesi», destinat a tots els que estan interessats per la incorporació del llenguatge audiovisual en la tasca de l'educació en la fe.

Saragossa: part de la seu amenaça ruïna

La meitat de la Catedral de la seu de Saragossa ha estat tancada al culte a causa de l'amenaça de ruïna en la part del reracor catedralici.

La zona amenaçada va des de la capella del Sant Crist al mur del costat que dona al carrer de Pabostria, i en algun dels sectors, la ruïna pot ésser imminent sinó es prenen mesures urgents de reparació, segons s'ha manifestat.

Joan Carles I, a la UNESCO durant la visita del Papa

El Rei d'Espanya, Joan Carles I, ha estat invitat, juntament amb altres Caps d'Estat, de

religió catòlica, a la visita que realitzarà el papa Joan Pau II a la seu de la UNESCO a París, el proper 2 de juny. La invitació ha estat cursada pel director general d'aquest organisme internacional, senyor M'Bow.

D'entre els Caps d'Estat que han estat invitats a la visita del Papa, s'hi troba el Rei de Bèlgica, Balduí, així com els de diferents països ibero-americanos.

Les monges demanen que es mantingui la clausura

En una entrevista a «El Ideal Gallego», després de participar en la plenària de la Congregació per a religiosos, mons. Suquia ha declarat envers la dimensió contemplativa de la vida religiosa que «La clau del problema és: de quina manera s'ha de superar la dicotomia entre acció i contemplació a la vida religiosa... Sense pregària i diàleg amb Déu, hi ha el perill de diluir-se en un món que és en camí de secularització»...

Sobre els rumors de la mitigació o supressió de la clausura dels monestirs contemplatius, ha dit: «Em consta que a la Secretaria d'Estat de Sa Santedat, hi arribaren més de tres mil telegrames, cursats per religiosos de clausura de tot el món, amb el prec al Sant Pare, perquè mantingués en tot el seu rigor, la clausura papal tal com està establerta».

«Val la pena ésser sacerdot a ple rendiment»

En una carta pastoral adreçada als sacerdots, mons. Oliver ha remarcat que «L'Esperit del Senyor empeny i sembla sense fronteres, però el tema de la vocació ens lliga a un repte permanent... Val la pena ésser sacerdot a ple rendiment».

Es difícil mantenir-se essent capellà sense una fe arrelada i creixent sense un servei desposseïdor, sense disponibilitat, sense una companyia sentida, sense un amor proper al nostre poble com és sens dubte una alegria pregona, sense una vivència de Jesucrist i de l'Església.

78.000 alumnes a les escoles de formació professional de l'Església

A l'actual curs 79-80, l'alumnat dels centres de formació professional a Espanya, dependents de l'Església, és d'uns 77.909, distribuïts en 399 centres. La xifra de centres i d'alumnes representa un lleuger increment sobre el curs passat.

La província que té més alumnat és Barcelona, amb 13.557 alumnes, seguida de Madrid, amb 9.308, Biscaia amb 6.431, i València amb 6.340. Els centres de l'Església són atesos per 4.488 professors, en possessió de 4.855 títols, en la seva majoria universitaris (Econòmiques, Químiques, Pedagogia, Filologia, Biologia, Exactes, Teologia, Professors d'EGB, encara que també hi ha mestres industrials, titulats en idiomes, enginyers, tè, ATS... etc.).

Un milió de religioses en tot el món

ROMA.- Prop d'un milió és la xifra de monges que hi ha en el món, repartides desigualment, segons la publicació «Informations Spiritaines» de gener-febrer 1980.

A Itàlia hi ha tantes religioses (145.000) com a l'Àfrica i Amèrica Llatina juntes (33.500 i 120.000). El 50 per cent de religioses del món és a Europa (529.000). Àsia en té 79.000, més del doble que no pas Àfrica (35.000).

Europa i Amèrica del Nord compten amb un sacerdot per 1.000 catòlics, i una religiosa per 500. A l'Àsia corresponen 2.500 fidels per cada sacerdot i 750 per cada religiosa. A l'Àfrica, a cada sacerdot li pertocuen 3.000 fidels, i 750 per cada religiosa. A l'Àfrica, a cada sacerdot li pertocuen 3.000 fidels, i 750 a cada religiosa. A l'Amèrica Llatina hi ha un sacerdot per cada 7.000 fidels i una religiosa per cada 2.500 fidels.

Un monja americana, "Pallasso del Senyor"

RACINE.- La germana Teresa Hofmann, de les dominiques de Racine, Wisconsin, en el seu temps lliure, forma part d'un grup ecumènic de pallassos, la finalitat del qual és manifestar l'amor del Crist a tots. El pallasso —diu la germana Teresa— és un vulnerable enamorat que es llança sense saber si serà acceptat o refusat. Segons ella, el blanc maquillatge amb què es cobreix el rostre simbolitza la mort, mentre que els colors vius que fan ressortir els seus ulls, el seu nas i la seva boca, criden a una vida nova.

La germana Teresa és directora d'activitats i encarregada de pavelló al «Cadillac Nursing Home» de Detroit, destinat a ancians. La seva participació al grup «Clowns» omple els seus temps lliures, destinats a portar l'alegria a infants sense llar i ancians sense família.

Un bisbe africà defensa als missioners

MBEYA.- Acaba de sortir de premsa la segona edició del fulletó escrit en swahili, per mons. Sangua, bisbe de Mbeya, titulat «els missioners de Tanzània», i subtitulat «Una resposta a diverses acusacions contra els missioners». La primera edició havia sortit el propassat mes d'agost.

El bisbe diu que la seva intenció és respondre a les acusacions contràries a la història i a la política de Tanzània i que actualment corren pel país. No esmenta noms, sinó que denuncia els col·legis on es donen cursos per correspondència sobre la instrucció política. L'acusació com a tal no constitueix un fet nou.

V col·loqui catolico-ortodoxo rus

El cinquè col·loqui entre l'Església catòlica i l'Església ortodoxa russa ha tingut lloc a Moscou. La delegació catòlica conduïda pel cardenal Willebrands, president del Secretariat per la Unitat, es compon per NN.SS. Hacault, bisbe de Saint-Boniface (Canadà), i Moreira Neves, secretària de la Congregació per als bisbes, els PP. Duprey, Long, Schmidt, Desseaux i Lanne. Les converses tractaren principalment sobre la relació entre Església local i Església universal, tema que ja havia estat debatut durant la precedent reunió a Trento, l'any 1975.

Brasil: Perilla el Crist del Corcovado

RIO DE JANEIRO.- La monumental estàtua del Crist Redemptor, considerada com una de les més suggestives d'aquesta ciutat, i situada al cim del Mont Corcovado, de 700 metres d'alçada, sofreix els embats del temps que posa en perill la seva bellesa i encara més la seva estabilitat.

Profundes fisures a diverses parts del rostre, alguns dits de la mà esquerra trencats, considerables forats a la dreta estan amenaçant la seva estructura. Segons fonts de la municipalitat local, la col·losof estàtua probablement serà restaurada els propers mesos.

Mn. Ramon Font després d'una visita a aquella zona conflictiva

A l'Amèrica Central identifiquen Església i Revolució

Mn. Ramon Font és el Delegat de Caritas diocesana i com a president de la secció de «Campanyes» de Caritas Espanyola acaba de realitzar un viatge de treball a Amèrica Central. Li hem fet algunes preguntes car la informació sobre aquestes nacions té molta importància actualment.

—Mn. Ramon, quin era el motiu fonamental del vostre viatge?

—Ja saps que darrerament Caritas Espanyola ha organitzat campanyes importants d'ajuda a algunes nacions d'Amèrica Central particularment afectades pels terratrèmols o la guerra. Les aportacions dels catòlics d'Espanya han estat considerables i Caritas cregué que era necessari visitar directament aquestes nacions per a veure com s'han invertit les esmentades ajudes i com cal organitzar els futurs projectes de desenvolupament. Aquesta és la finalitat del viatge que he fet amb un sacerdot de Navarra, D. Florentino Ecurra, els dies 4-20 de març.

2.600 quilòmetres en jeep

—Anem per parts, primera etapa del viatge?

—Hem estat sis dies a Guatemala, nació a la vàrem enviar ajuda en l'ocasió del terratrèmol d'ara fa quatre anys. Hem visitat

diversos projectes de millors promoguts per Caritas Espanyola. Total 2.600 km en jeep. Al voltant de la capital hi ha 123 «Asentamientos» (grups de barraques), alguns amb més de 50.000 persones. En un nucli de 35.000 habitants hi ha un sol dispensari atès per una sola religiosa. En aquests barris les barraques són de canyes i llaunes.

—Quina altra nació heu visitat?

—També hem estat tres dies a Nicaragua, recentment afligida per dos terratrèmols i la guerra. La major part de la terra era de la família Somoza i d'uns quants «finqueros» (terratinents). N'hi havia molta sense explotar. Els pobres se senten esclaus. Amb la pobresa hi ha la manca de cultura. Ara acaba d'iniciar-se una campanya d'alfabetització, i hi ha per fer alguns interrogants sobre la seva finalitat. Espanya hi ha enviat 50 mestres, Cuba més de mil. També 1.200 nens de Nicaragua són a escoles de Cuba. Per

això hi ha qui diu que pot ser una campanya política.

«El poble és amb l'església»

—I com miren l'Església?

—El poble és amb l'Església perquè dona suport a la revolució. Fixa't, a la façana de la catedral de Managua, mig enderrocada pel terratrèmol hi ha una fotografia del primer líder polític. Arriben a identificar Església i revolució. Una prova més: a la Junta de Govern hi ha set clergues, sacerdots i religiosos.

—Preveuen un futur clar?

—Hi ha un gran entusiasme del poble i del Govern del FSLN, però no gran cosa més de moment: els tècnics dels antics «finqueros» han marxat amb ells per por, i tampoc no hi ha diners. El fervor és tan gran, però, per part del poble i de les autoritats que pensen que ara ja no serà necessària l'ajuda de Caritas...

—De Nicaragua a...

—A la República Dominicana, tres dies. Hem constatat les conseqüències de l'huracà «David», del setembre de 1979. Encara hi

ha persones que mengen i dormen a les esglésies.

—Has estat a prop del Salvador...

—No solament a prop, sinó que hi vàrem estar una hora, però sense poder ni baixar de l'avió. A Managua un dia vaig dinar amb un P. Agustí, de Navarra, i em donà algunes informacions. Avui tota Hispanoamèrica mira El Salvador. Hi ha un Govern dictador, sortit d'un simulacre d'eleccions i ara volen apoderar-se de la banca i de la terra. Els «campesinos» confien molt en l'Església perquè veuen que és l'única que es compromet amb ells. Això és general en aquelles nacions.

—Aquest missioner també et va parlar de mons. Romero?

—Sí, i desgraciadament ja s'ha complert el que ell pronosticava. Em digué: «Mons. Romero és un bisbe molt compromès amb els pobres, però no viurà dos mesos». Tots sabem el que ha passat. Ara molts opinen que la seva mort pot ser un revulsiu de la guerra civil com la de Chamorro a Nicaragua. Considerant, però, el que he pogut veure sembla que l'Església prestarà el seu suport a una via pacífica de solució.

Mn. Ramon acaba l'entrevista amb una frase gens optimista: «Es possible que en un futur immediat molts missioners espanyols retornin a casa per l'expulsió o per la por de les represàlies».

Antoni Mirabet, prevere.

Un pla pastoral de 181 punts

L'Església, missatgera de l'esperança a l'Uruguay

MONTEVIDEO.- La Conferència Episcopal d'Uruguai ha difós un document en 181 punts, espècie de pla quinquenal que proclama l'Església missatgera de l'esperança a l'Uruguai i expressa les seves preocupacions actuals i futures.

Aquest pla ha estat inspirat a través de la participació uruguaniana a la conferència de Puebla «del gloriós pontificat de Joan Pau II portat amb fermesa i claredat», les «urgències de la nostra realitat» i de «la reafirmació de la nostra identitat eclesial», subratlla el document.

L'Església de l'Uruguai posa doncs en relleu «les seves preocupacions en cinc capítols del document; els bisbes reformen sobretot: cada vegada que la dignitat de la persona humana és vexada als peus de la nostra societat, es produeix injustícia i s'allunya la pau».

Els bisbes es dolien igualment de «l'absència d'una vida digna per molts dels nostres germans, les destitucions sense justificar, els salaris insuficients, les dificultats per a obtenir l'assistència mèdica, etc.».

Els bisbes reconeixen que ells «no poden silenciar la demanda presentada tantes vegades per l'Església que cap infant d'Uruguai, per manca de recursos, es vegi privat, a l'escola, d'educació religiosa».

Mitjans de comunicació manipulats

Pels bisbes, els mitjans de comunicació i sobretot la TV «en molts casos ensorren els valors morals i la vida

de família» exhibint la violència, el sadisme, l'adulteri i la pornografia.

El document remarca l'accent en la misèria dels vells i els malalts condemnats a la solitud, dels incapacitats físics i mentals, dels sense feina, dels pagesos i dels petits propietaris. També fa esment dels «marginats, dels joves sense futur, de la gent que només fa el seu treball habitual per unes raons ideològiques, i dels detinguts».

La tasca del renovament empresa després del Concili Vaticà II «no pot fer-se motivar tensions, en un cert sentit inevitables», «a voltes per mor de dificultats pròpies», «d'altres vegades del fet d'actituds que comporten el risc de ser mal interpretades i utilitzades pels uns, o pels altres amb unes intencions que no són pas sempre netes», reconeixen els bisbes.

Segons la conferència Episcopal, el fenomen de l'ateisme a l'Uruguai és un dels problemes «més greus del nostre temps, que mereix ser estudiat detingudament».

Pels bisbes «els decennis de militantisme 'laic' en diversos sectors (ensenyament, política, forces armades, cossos professionals) han permès que unes decisions culturals, adoptades sota el signe de la neutralitat, amaguin les preses de posició atees».

La ignorància religiosa del poble de l'Uruguai és «sorprenent» a tots els nivells, subratlla en acabar el document.

Expedició polaca

Rosaris beneïts pel Papa, al cim de l'Everest

VARSOVIA.- Una creu i un rosari beneïts pel papa Joan Pau II han estat col·locats al cim de l'Everest (8.840 mts.) per dos alpinistes polonesos que, el 17 de febrer passat, han reeixit en una primera escalada hivernal al «sostre del món».

Això és el que ha revelat el bisbe auxiliar de Czeszowa, mons. Mirosław Kolodziejczyk, durant una homilia pronunciada en el curs d'una celebració religiosa a Sosnowiek, prop de Katowice.

Monsenyor Kolodziejczyk per altra part ha dit que entre els 20 membres de l'expedició hi havia un sacerdot catòlic polonès que, després d'aconseguir l'objectiu, va celebrar una missa en un dels campaments situats al flanc de la muntanya. També ha afegit que els dos conqueridors de l'Everest són: els enginyers Leszek Cichy, de 29 anys, i Krzysztof Wielicki, de 30, seguien l'ofici religiós per «tal·kie-walkie» després d'haver plantat la bandera polonesa al cim més alt del món.

Ha estat noticia

Constituit el Parlament de Catalunya

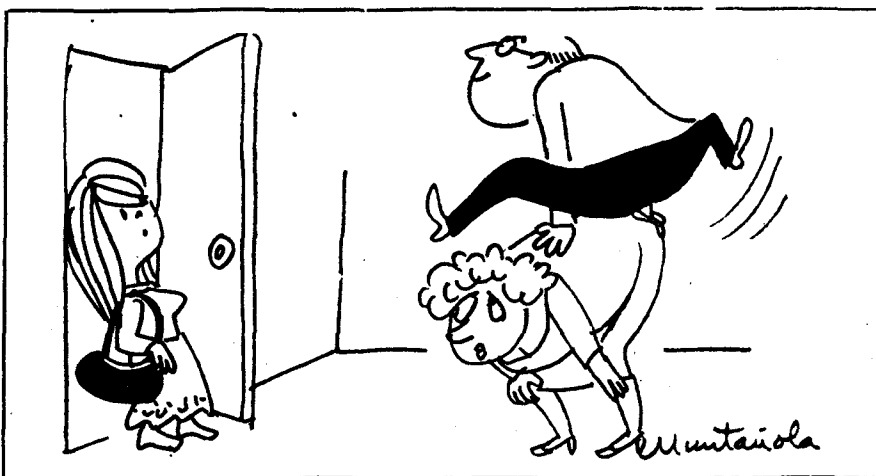
Els diputats catalans han constituït el Parlament de Catalunya. La sessió constitutiva, se celebrà al mateix lloc que ocupà la Cambra legislativa abans de ser decretada la seva dissolució, ara fa 41 anys.

En aquest acte fou elegida la Mesa Provisional del Parlament que haurà de dirigir els debats i encaminar la marxa de la Cambra mentre no s'elabori el Reglament de funcionament d'aquesta. Heribert Barrera (ERC) fou elegit president. Isidre Molas (PSC) i Concepció Ferrer (CIU), vicepresident primer i segona respectivament, i secretaris: Ramon Camp (CIU), Felip Lorda (PSC-PSOE), Ramon Espasa (PSUC) i Enric Manuel Rimbau (Centristes-UCD).

Després de nombroses reunions entre els representants dels grups parlamentaris s'aconsegüí un acord parcial per a l'elecció del president del parlament. Tots, com es demostrà, eren disposats a votar Heribert Barrera, tret del PSUC.

Crisi d'Iran: Carter fixa una data límit

El president Carter, descontent amb el recolzament que ha rebut dels seus aliats a la crisi d'Iran, ha establert una data límit en la que espera que es produeixi aquesta adhesió dels països suposadament amics dels EUA. La "data específica", malgrat tot, encara no ha estat donada a conèixer. "Necessitem el recolzament ple i agressiu dels nostres aliats" digué el president Carter a un grup de periodistes. Preguntat sobre

-Tu padre dice que entrar de nuevo en la Generalitat le ha quitado muchos años de encima.

si estaria disposat a augmentar les sancions contra Iran si aquest recolzament dels aliats no es produeix, Carter contestà: "Si, ho farem, i no ens queda massa temps".

Els ministres del govern basc

El govern basc, presidit per Carlos Garaicoetxea, comptarà amb onze carteres, que ja han estat adjudicades en llur totalitat, menys la d'Economia, que encara s'està negociant.

La llista del govern és la següent: Agricultura, Félix Ormazabal, diputat del Parlament basc per Araba. Educació, Pedro Miguel Echenique, professor universitari, Justícia, Juan M. Vidarte, president del Col·legi d'Advocats de Biscaia. Interior, Luis M. Retolaza, empresari. Ordenació territorial i Medi Ambient, Lasagabaster, advocat donostiarra. Comerç, Carlos Blasco Imaz, diputat del parlament basc per Guipúscoa. Indústria, Aranzabal, empresari arabès. Sanitat, Julián Ajuriaguerra, psiquiatra, germà del que fou president

del Partit Nacionalista Basc, Joan Ajuriaguerra. Sembla que s'han resolt els problemes de caire administratiu que existien per al seu nomenament.

Finalment, la cartera de Treball ha estat adjudicada al diputat del PNB per Guipúscoa, Andoni Monforte i la de Cultura a Ramon Laballen, tinent d'alcalde de l'ajuntament de Donostia.

Marroc capturarà vint pesquers espanyols

Una vintena de pesquers espanyols han estat capturats per la marina reial de Marroc front a les costes del banc saharià. Divuit es troben retinguts al port militar de Casablanca per a procedir a la "revisió de llicències" segons han manifestat les autoritats marroquines. En determinats cercles es comenta el fet simptomàtic que les captures massives s'hagin produït en un moment en que les relacions hispano-marroquines s'han emboirat per raons polítiques.

Punt de vista

Per a què serveix la televisió?

El propassat dia 10 —ja és història, gran història— es constituí el Parlament de Catalunya. La sessió comença al migdia, fou interrompuda a l'hora de dinar i continuà a la tarda: ni migdia ni tarda, però, la televisió va transmetre l'acte directament.

Els catalans tenim dret a preguntar-nos per a què serveix la televisió per a què ens serveix als ciutadans de Catalunya. I a qui i a què serveix. La importància de l'acte no admet discussió. Ni l'admeten l'excepcionalitat i la transcendència, però televisió en relegà la informació als espais informatius normals. Després, presumí que havia donat una informació extensa... Doncs només hagués fet falta això, també!

Televisió cometé una doble falta, que fou un doble error:

a) No va complir la funció informativa que li escau en oblidar un fet capital de la història de Catalunya. (I ho féu el mateix mitjà que no estalvia unitats mòbils per a curses de cavalls, partits de futbol i representacions d'òpera, la qual cosa, en el context d'aquest comentari, no implica, no cal dir-ho, menyspreu dels cavalls, el futbol o l'òpera...)

b) No va atendre unes imprescindibles funcions educadores que la televisió ha de complir, i més encara si aquesta televisió és un mitjà en mans dels poders públics i, per tant, pagada amb els pressupostos. (La tasca d'educació és especialment necessària en aquests moments de començament de camí institucional, quan el poble ha d'agafar el costum dels nous temps i incorporar-s'hi).

Aquesta no és una crítica més a la televisió. No pot ésser-ho perquè, en aquest cas, la ineptitud del mitjà —hom vol parlar d'ineptitud i no de mala fe— ha afectat un tema capital. Els responsables —a Madrid o a Barcelona, on sigui— han faltat a l'hora de Catalunya quan aquesta hora era decisiva i definidora. Els dirigents que ho han fet possible no ens serveixen en aquest moment. El mitjà que s'ha comportat d'aquesta forma necessita una ràpida i eficaç adequació als nous temps. Potser és l'hora de dir que amb franquistes de tota la vida no es pot fer televisió per a la democràcia i l'autonomia.

Josep Faulí

LIBROS SOBRE LA «RENOVACION CARISMATICA»

EN VENTA EN LIBRERIAS RELIGIOSAS

TITULOS, SELECCIONADOS POR
LOS SERVICIOS DE LA R. C. Y
PUBLICADOS POR
EDITORIAL ROMA, S. A.
(DIVISION: LIBROS RELIGIOSOS)
BARCELONA

COMUNIDADES CARISMATICAS.
EL TESTIMONIO DE UNA RENOVACION CRISTIANA.

Por Walter Smet, S. J. 204 págs.
El autor nos da una clara visión del grado de desarrollo y compromiso a que llegan los grupos de oración de la R. C. hasta la formación de "comunidades de alianza".

P. V. P. 225

COLECCION «NUEVO PENTECOSTES»

Philippe Verhaegen, O.S.B.

INTRODUCCION A LA RENOVACION EN EL ESPIRITU

SEMINARIO DE LAS SIETE SEMANAS

INTRODUCCION A LA RENOVACION EN EL ESPIRITU O SEMINARIO DE LAS SIETE SEMANAS. Por Philippe Verhaegen, O. S. B. En él están desarrolladas las catequesis y orientaciones para dar el seminario de iniciación a la Renovación en el Espíritu. Contiene lo más elemental y esencial de lo que es la R.C. y es el libro básico de enseñanza. Todos los más antiguos deberían tenerlo para aclarar el cualquier momento los puntos más esenciales y poderlo transmitir a otros. Libro de 160 páginas. Tam. 13 x 19.

P. V. P. 275 Ptas.

Benigno Juanes, S.J.

¿QUE ES LA RENOVACION EN EL ESPIRITU SANTO?

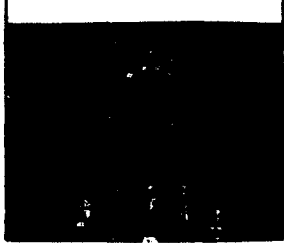

¿QUE ES LA RENOVACION EN EL ESPIRITU SANTO? Por Benigno Juanes S.J. El autor estudia los aspectos más salientes de la actividad directa del Espíritu Santo: un cambio interior, un amor siempre actual del Padre, encuentro personal con Cristo Jesús y Señor, experiencia de una nueva comunidad, etc. Libro de 136 páginas. Tam. 13 x 19.

P. V. P. 250 Ptas.

Albert M. de Monleón, O.P.

LA EXPERIENCIA DE LOS CARISMAS

LA EXPERIENCIA DE LOS CARISMAS Por Albert M. de Monleón, O. P. Después de una reflexión, sobre los carismas en general, el autor define claramente lo que es un carisma para pasar a tratar sobre los diversos carismas más salientes y su relación con los ministerios. Libro de 80 páginas. Tam. 13 x 19

P. V. P. 175 Ptas.

Cardenal L. J. Suenens

ECUMENISMO Y RENOVACION CARISMATICA

ORIENTACIONES TEOLOGICAS Y PASTORALES. DOCUMENTO DE MALINAS 2.

ECUMENISMO Y RENOVACION CARISMATICA. ORIENTACIONES TEOLOGICAS Y PASTORALES. DOCUMENTO DE MALINAS 2. Por el Cardenal L. J. Suenens. El Cardenal Suenens, gran conocedor de la Renovación Carismática y experimentado en toda actividad ecuménica, ha sabido desarrollar a lo largo de los ocho capítulos de esta obra todos los aspectos, problemas y posibilidades de unión entre los cristianos tal como se aprecia en la corriente carismática. Libro de 156 páginas. Tam. 13 x 19.

P. V. P. 275 Ptas.

Teodoro I. Jiménez Urresti

CARISMA E INSTITUCION EN LA RENOVACION CARISMATICA

CARISMA E INSTITUCION EN LA RENOVACION CARISMATICA. Por Teodoro Ignacio Jiménez Urresti, profesor de Derecho de la Universidad Pontificia de Salamanca. Con gran claridad y al mismo tiempo manejando una extensa bibliografía presenta la Renovación Carismática como algo que visto desde la perspectiva de lo jurídico contribuirá a una renovación profunda de la Iglesia. Libro de 108 páginas. Tam. 13 x 129.

P. V. P. 225 Ptas.

RENOVACION CARISMATICA

"Una oportunidad para la Iglesia y para el mundo". (Pablo VI.)

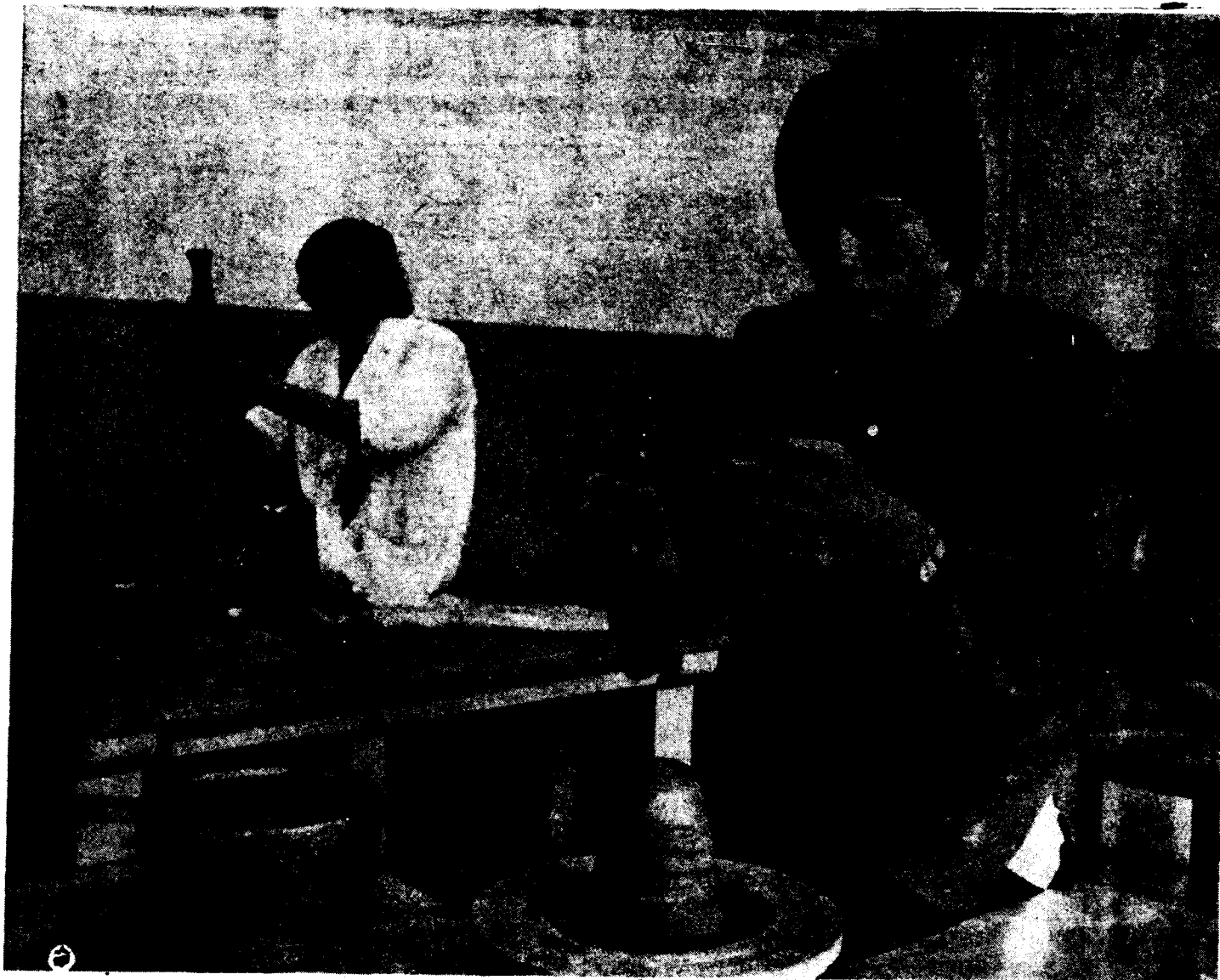
"El Espíritu sopla donde quiere, pero hay momentos en que actúa con un poder particular". (Evaluación de la R. C. por la conferencia episcopal (belga).

"Será importante que la Renovación se encarne en todas las dimensiones sociales de los problemas del mundo, porque con este signo es como se reconocerá nuestra autenticidad". (Cardenal Suenens)

"Estoy convencido de que la Renovación carismática es un componente muy importante de esta renovación total, de esta renovación espiritual de la Iglesia" (Juan Pablo II).

**Com un signe
d'identitat personal**

Pastar fang, la base de tota activitat ceramista

La paraula ceràmica ve a identificar al fang que, moldejat i cuit en un forn, s'ha convertit en un objecte útil (un gerro per a posar-hi flors) o de finalitat purament decorativa (un plafó per a decorar una sala d'estar).

Fer ceràmica és, bàsicament, treballar el fang; i una escola dona a conèixer tot el que es pot fer amb el fang amb què es treballa. És a dir, ensenya l'ofici de ceramista que no és altre que donar valor a un treball manual i personalitzat.

En una societat massificada, on tothom compra les mateixes coses, ésser ceramista és una valoració del treball personal: fer el gerro de flors del qual parlàvem abans és un signe d'identitat personal. Per tant, a més d'ensenyar a treballar el fang, l'escola de ceràmica pretén un retrobament de l'alumne amb les seves pròpies possibilitats de crear.

Procés d'ensenyament

El primer que es fa en una escola de ceràmica —com a "L'obrador"— és pastar fang. Una feina

tan antiga com la humanitat i que recuperem amb tota la seva importància.

D'aquesta etapa, en surten objectes (bols, per exemple) de fang premat a mà.

En una segona fase, entra en joc un element auxiliar que ja coneixen les societats primitives: el torn.

Permet treballar el fang i fer més complexes. D'ara endavant, serà l'eina indispensable. En aquest moment ja entra en joc l'esperit crític de l'alumne i la seva autoexigència de l'obra ben feta. Tot això vol dir hores i hores de treball i de dedicar atenció a les formes cilíndriques i esfèriques.

Aquesta etapa, més creativa, requereix dissenyar i dibuixar; trobar formes i colors. Heus ací un treball enriquidor. Es tracta de fer formes adequades al fi destinat: una tetera no ha de

vessar, la nansa s'ha d'agafar bé i la tapadora no ha de ballar.

Llavors entren en joc els coneixements sobre els colors. Es tracta de conèixer i manipular substàncies químiques que permetin donar color a la peça feta.

Per últim hi ha el forn. És l'estri més difícil i decisiu per al ceramista, puix no pot fer altra cosa que controlar-ne la temperatura. Però és el sedaç que tria definitivament l'obra.

Els infants a l'escola de ceràmica

Tot el que hem dit s'adapta als infants al seu nivell, buscant de fer créixer en ells la creativitat i la capacitat expressiva.

Per a l'infant, la ceràmica és un treball com el de l'escola, encara que essencialment imaginatiu i creatiu. Com podeu veure, això li dona un enriquiment personal molt considerable, a més d'unes hores d'alegria i companyonia.

Al seu nivell, és una forma de valorar i desvetllar-li un esperit crític respecte als objectes que l'envolten i dels quals se serveix en la seva vida diària.

Els adults

Per a l'adult hi ha tres elements fonamentals: la tècnica, l'aprenentatge i la constància. Després de la fase inicial de pastar fang, l'adult ha d'ésser exigent: ha de cercar l'obra ben feta i això, tret dels genis, és qüestió de treball.

Ací entra en joc tota la capacitat de l'adult envers la creació i és, per tant, el moment més apassionat de la seva estada en una escola de ceràmica.

Es curiós observar com, aleshores, el forn es converteix en l'element més respectat, ja que conclou tot el treball creatiu. Però surten sorpreses bones i dolentes i és per això que obrir el forn després d'una cuita esdevé un dels moments més esperats i temuts pels alumnes.

Conclusió

Els països més rics i desenvolupats són els que presenten més bones organitzacions i escoles artesanals. Això significa que, a més massificació, es veu més la necessitat de tornar als orígens de l'home: crear els objectes que fa servir per a menjar-se una sopa o guardar l'oli.

Es també un art, a l'alçada de la pintura i l'escultura; així ho veureu a les sales d'art de tot el món.

Anna Rovira

**Venint de S
Camara, arq
les Esglésies
advocat dels**

Ja havia parlat i havia de fer-ho sense assajar res, ment del disc i l'e "Dos Móns" a Gine. Durant el matí, don el pastor Philipp Consell Eclumènt amb diversos resp de dinar l'arqueb respongué tots e periodistes, tal i enrer a Berna. La que en l'altra veg ments i dificultats.

A desgrat d'un home de 71 any Helder Camara é

La primera

"La nostra pr realitat brasiler ra. La pobresa i estat l'empenta Llatina, canviah del Concili Vati s'ha disposat d' dre social que i res més que un tant, els bisbes vegada més son drets dels pobre

Una carta cor fer del Brasil, alimentar les ma tal de fer això, s cultura; les gran hores terrenys in que hi vivia. Cor grapat d'anys qu condicions força document o tit companyies, en tota mena de pa Els bisbes del B fa gaire, hom de propietat sig un títol de propi treballa.

Marxant ver

Els petits camper terres emigren cap ció, les grana ciuta en llur població. i compta amb més Recife amb dos mi a les ciutats vèner els fa dir que a h salari, les escol per als seus fills. i aquestes famílies no podran realitza base plausible per el seu futur catla favelas existents a Però fins i tot a viure en pau, ja que de construcció i turisme. En alguns són enderrocafes lluny del centre d explicat dom Hek reclamats per a p contra els rics que sort que haurien p

El camí dels

En altres temps i rrenys foren donac Els bisbes les donc

La tasca aclaparadora d'un home de 71 anys

Dom Helder Camara, un coratjós advocat dels pobres

Don havia parlat davant d'unes tres mil persones, dom Helder Camara, bisbe d'Olinda i de Recife, fou hoste del Centre Ecumènic de Ginebra. Va ser la breu estona de sojorn suís d'aquest coratjós advocat dels pobres.

set ciutats suïesses; encara més. Havia de participar, com a creador en l'enregistrament de la «Simfonia dels pobres», a Zuric i Montilier (França). Dom Helder Camara es trobà amb Potter, secretari general del Consell de les Esglésies, com també amb els membres del Consell. Després de reunir-se amb la premsa i amb els casos que li exposaren els pobres, dom havia fet una setmana de conferència de premsa —més que tractà sobre els esdeveniments que pateix l'Amèrica Llatina. El programa tan dens per a un home de 71 anys ha semblat que dom Helder Camara trobava en plena forma.

col.laboradora

La col.laboradora és la que digué dom Helder Camara: «la misèria de les masses han de ser als bisbes de l'Amèrica Llatina de perspectiva més enllà del papa Joan Pau II. De molts segles ençà el suport oficial sobre l'ordre operava al país i que no és l'ordre social. Mentrestant, adopten una posició, cada dia, per a la defensa dels

l'ordre econòmic mundial vol un graner de balt per a les masses humanes del demà. Per a la modernització de l'agricultura, les companyies compren a les masses expulsant a la gent del país. Si el pagès ja fa un treball viu, encara que en unes condicions modestes, no té cap aval, de propietat. Les grans propietats, estan proveïdes de recursos, tots els que facin falta. Si no han d'intervenir-hi; no han de canviar el primordial dret del següent: si no existeix el treball, la terra pertany a qui la

les ciutats

els obligats a abandonar llurs ciutats. En una generació, les ciutats brasileres s'han multiplicat, així, per exemple, Sao Paulo, té deu milions d'habitants i milions. Les famílies que arriben plenes d'esperances. El cor de les ciutats trobaran feina, un treball, un futur més prometedor després d'algun temps, però, comprenen que, llurs condicions, els mai. I com que no hi cap un possible retorn a la terra, vegada és més negra a les ciutats. A les favelas, el poble no hi pot treballar sempre hi han nous projectes de treball en la promoció del treball, ben sovint, les favelas i llurs habitants expulsats de la ciutat. «Allà també —ha dit dom Helder Camara— els bisbes són a defensar els drets dels pobres i a defensar encara la magra que construeixen-se».

pobres

ombroses extensions de terres a les diòcesis del Brasil. Ara, seguint un torn i cada

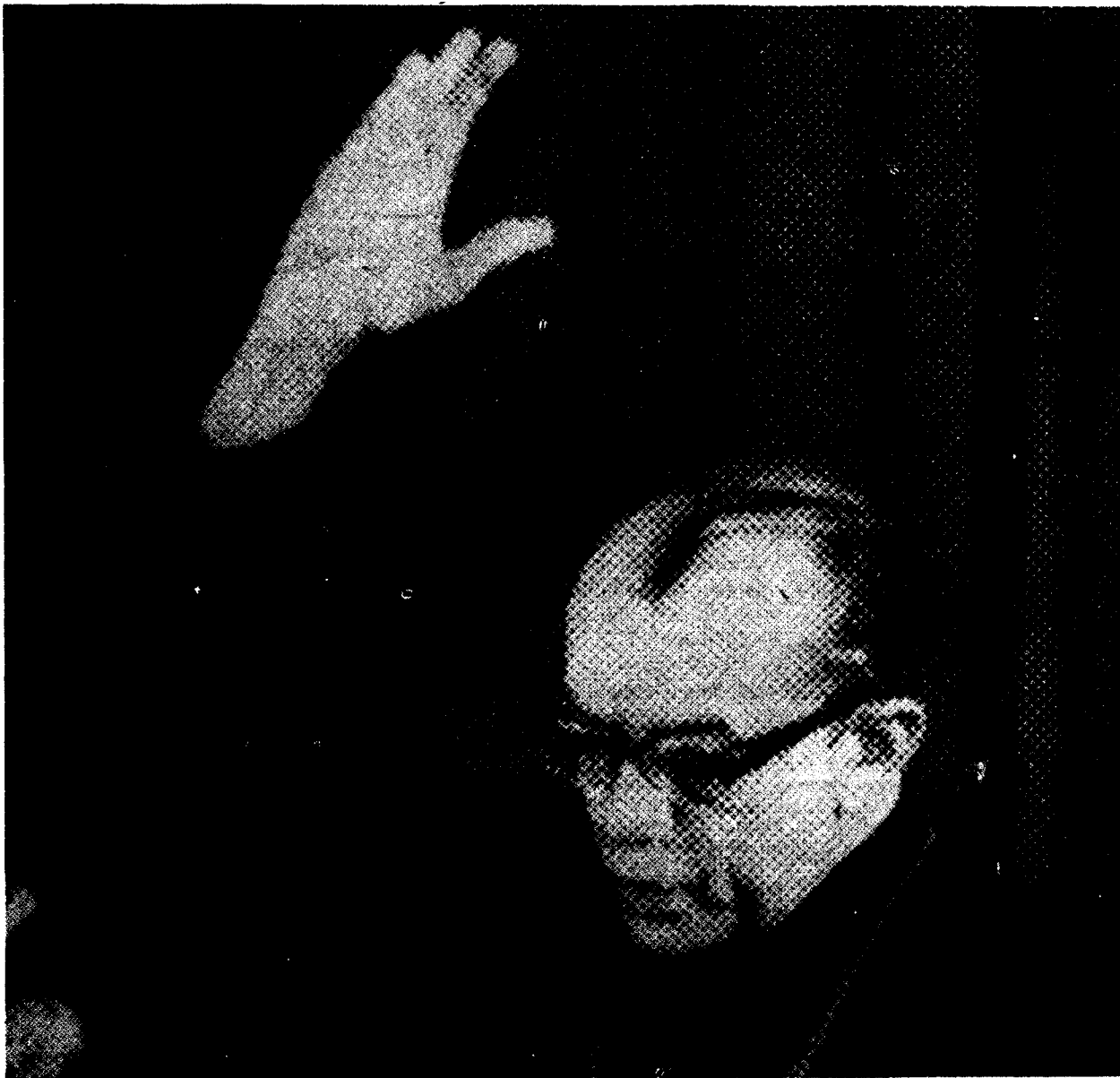
vegada més, a les famílies per a que puguin fonamentar-hi llur subsistència. «Això és —digué dom Helder Camara— prendre el camí dels pobres. Si els pobres, els religiosos i les religioses, els laics passen a afegir-se a aquest camí, un nou ordre social sorgirà a poc a poc». Dom Helder Camara s'oposa absolutament a la violència de les armes. El seu camí és el de la «violència dels pacífics». A Ginebra s'expressà així: «Si el pobre, si l'oprimit agafa les armes, que li haurà venut o ofert el seu opressor, serà esclafat». El poble, doncs, ha d'unir-se al pobre. Tot un poble de pobres, unit per l'objectiu de la defensa dels seus drets, forçarà el respecte dels rics, dels governs i àdhuc de les multinacionals.

Joan Pau II, una gran esperança

«Quan he trobat el papa Joan Pau II —ha seguit explicant dom Helder Camara— li he dit: vós veniu de la banda esquerra i jo de la banda dreta. He entès que el Papa en la seva visita al Brasil, durant el mes de juliol d'aquest any, vol conèixer i comprendre aquesta «banda dreta». Al cardenal Lorscheider —arquebisbe de Fortaleza— li ha dit que no vol anar al Brasil com un turista, sinó més aviat com un pelegrí. Ha demanat que li fos explicat el problema de l'Amazònia, el del treballador del camp, el de les favelas. Si penso en el conjunt de coses que es digueren a Mèxic l'any passat —als campesinos als obrers i fins i tot als bisbes— puc expressar la meua plena esperança».

Uns brots significatius

— Pel que fa a les grans potències del món, dom Helder Camara ha dit: «hi ha tres imperis que volen aportar el seu ajut al tercer món: els EUA, l'URSS i la Xina. Però cap dels tres no és capaç d'ajudar sense reivindicar el poder».

—Quant al marxisme, l'arquebisbe digué: «no tinc problemes amb Karl Marx, no obstant això, amb els marxistes per als quals Marx és l'absolut si que en tinc. Aquesta tesi és profundament antimarxista».

La «clau» de l'esdevenidor, la «troballa» és per

a dom Helder Camara la descoberta que es fa progressivament, que no cal treballar «per» al poble, sinó «amb» el poble. Es a dir, tornar als pobles la capacitat per a que puguin agafar amb llurs mans el seu futur, sense odi, però amb vigoria.

Reunió internacional sobre drets humans

Els dies 19, 20 i 21 de març ha tingut lloc al Centre Internacional de Conferències de Ginebra una reunió organitzada per Pax Romana per a estudiar la situació actual de les iniciatives a favor dels drets humans.

Els participants representaven les organitzacions internacionals que tenen com a missió protegir i fomentar els drets humans.

Les Nacions Unides han participat en la reunió amb representants del més alt nivell, com el mateix director de la Divisió dels Drets de l'Home de l'ONU, Sr. Theodor van Boven, el Sr. Francis Wolf del Bureau International du Travail, i el Sr. Michel Moussalli, director de la Divisió de la Protecció de l'Alt Comissariat de l'ONU per als refugiats.

Aquests funcionaris han destacat que en el camp dels drets humans es fa necessària la col·laboració de les organitzacions no governamentals (ONG), sense les quals els esforços de l'ONU podrien quedar molt reduïts a causa de la naturalesa intergovernamental de les Nacions Unides. En aquest sentit han fet elogis de Pax Romana com a entitat destacada en la defensa dels drets humans.

Els organismes especialitzats no governamentals han explicat les maneres d'actuar pròpies de cada moviment i la necessitat d'una sensibilització de l'opinió pública de cada moda moviment i la necessitat d'una sensibilització de l'opinió pública davant la gravetat dels problemes que s'han de resoldre.

Una especial importància s'ha concedit a la iniciativa del Comitè per a una Convenció Internacional sobre la Tortura presentada pel Prof. Jean Jacques Gautier. Aquest moviment proposa un protocol facultatiu a la Convenció contra la tortura que preveu un control facultatiu a la Convenció contra la tortura que preveu un control més eficaç en aquesta vigilància i que ja està presentat a les Nacions Unides. El president de Pax Romana, Sr. Félix Martí, ha signat una recomanació d'aquest projecte. Els testimonis cristians que s'han

presentat per a fer balanç de la situació real dels drets humans han vingut de tot el món. Un resum de la situació en el continent africà ha estat presentat pel bisbe negre de Swaziland, Mnr. Zwane.

La presència com a ponent del Sr. Louis E. Petiti, responsable del secretariat de juristes de Pax Romana, va despertar molta atenció a causa del seu viatge recent a l'Iran, enviat pel Secretari General de les Nacions Unides. El Sr. Petiti ha explicat les missions d'investigació que ha dirigit a diversos països de l'Est. Quant a l'Iran, ha valorat positivament l'estada de l'equip internacional de juristes.

El darrer dia es dedicà a una reflexió teològica i a una reflexió prospectiva sobre els drets humans. El bisbe Francisco Claver de Filipines va dir que l'Església ha de defensar els drets humans per causa de la seva encarnació en el món dels pobres i dels orpimits i que seria insuficient fer-ho des de fora.

El director general adjunt del Bureau International du Travail Sr. Albert Tevoedjre, de Benin, membre de Pax Romana, va tractar dels aspectes contemporanis de la lluita a favor dels drets humans especialment en els aspectes culturals i cridà l'atenció dels participants sobre els perills d'una robotització de la persona humana. El Sr. Tevoedjre és autor d'un llibre molt polèmic sobre els drets dels pobres a la seva cultura. El P. Vincent Cosmao, dominic, director del Centre Lebre de París, va expressar la responsabilitat històrica de l'Església en la transformació del món actual indicant la connexió entre la transformació social i la lluita pels drets humans.

La documentació aportada a la reunió de Ginebra constitueix un material de treball remarcable per a tots els que treballen en el camp dels drets humans. Es tracta d'informes de camp i de reflexions teòriques. El president de Pax Romana, Sr. Félix Martí, com a cloenda de la trobada anuncià la futura publicació de les ponències i dels informes presentats;

Els joves, reflex dramàtic de les crisis de la nostra societat

BILBAO. «Creiem que la vostra veu s'ha d'escoltar. Sou, sens dubte, el sector on millor i més dramàticament es reflecteixen les mutacions pregonas, crisis i contradiccions que viu la nostra societat contemporània. I al mateix temps, els que amb més audàcia expresseu algunes de les preocupacions i problemes més profunds que avui ens afecten als creients»

Així parlen els bisbes bascos en un llarg document adreçat als joves, amb ocasió de la quaresma, titulat «Diàleg amb els joves». A través de cinc capítols i una introducció, el document analitza la situació real dels joves a la nostra societat, presenta Crist com una alternativa, i acaba amb unes reflexions.

«Sou —afegeixen els bisbes— el repte més fort per a una societat o una Església que desitgi enfrontar-se lúcidament al futur. Nosaltres sabem que aquest futur no es farà sense vosaltres. Tot al contrari, vosaltres sou el potencial més ric en possibilitats, promeses i esperances per al nostre pervindre».

D'entre els trets que caracteritzen els joves, el document esmenta un distanciament profund i una gran absència de diàleg madur i positiu entre els adults i els joves. A més, hi ha un desencís força general davant les diverses institucions socials, així com un enuig i una sensació de desconfiança i impotència «d'aquells que creuen que no són compresos ni poden intervenir eficaçment per a canviar res». Això no obstant, el tret que millor els caracteritza és la protesta oberta i agressiva barrejada amb desencís i indiferència.

Després d'analitzar els problemes que afecten els joves i presentar Jesús com una alternativa apassionant, els bisbes bascos acaben tot fent una crida especial als joves: «No us conformeu amb descobrir la força alliberadora de l'evangeli; encomaneu-la als altres. No us conformeu amb la vostra adhesió personal a

Jesús; feu-ho veritable entre els joves. No us limiteu a descobrir l'alegria de la pregària i l'encontre amb Déu; ensenyeu a pregar. No us replegueu en els vostres grups cristians; obriu-vos, acolliu, convideu. Anuncieu sense por la vostra fe».

«Cerqueu a cada parròquia, a cada barri, a cada zona, l'encontre amb aquells joves que desitgin prendre

seriosament l'evangeli. Creeu nous grups de joves cristians. Animeu-los vosaltres mateixos. Esteneu l'evangeli de Jesús. I si ell us crida a servir-lo com a sacerdots, com a religiosos o religioses, com a missioners o missioneres, no dubteu en escoltar la seva crida. Aquests sacerdots i religiosos joves que ens demaneu, són entre vosaltres. Han de sortir d'entre vosaltres».

Finestral de la Caritat

Segueixen els problemes per a la tercera edat

En un informe preparat per la Confederació de Caixes d'Estalvi sobre la situació del vell a Espanya, s'assenyalava que 330.000 vells declaren de no menjar el que necessiten, 730.000 no tenen calefacció a casa seva, 586.000 declaren passar habitualment fred, 378.000 no disposen de water en el seu habitatge, 980.000 no tenen aigua corrent, 1.720.000 diuen tenir un estatge incòmode, 1.244.000 voldrien anar a un espectacle, però no tenen diners per anar-hi. Això s'afirmava l'any 1975. Pot pensar-se que amb la crisi econòmica i social, al 1980 la situació per als nostres vells no ha millorat. Un tema de reflexió i un incentiu per a col·laborar tots a millorar i a solucionar els problemes de la Tercera Edat.

DEMANDES

- 7.710.- Matrimoni amb set fills, el més grand de 12 anys. El pare treballava pel seu compte. Per manca de feina li calen 10.000 ptes.
- 7.711.- Per causes fortuïtes es cremà el pis d'un matrimoni amb dos fills. Per a refer la roba més necessària 10.000 ptes.
- 7.712.- Matrimoni de 60 anys ell sense treball. La dona per prescripció del metge necessita una pròtesi dental d'import 14.000 ptes.
- 7.713.- Vidu de 51 anys ell sense treball. La dona per prescripció del metge necessita una pròtesi dental d'import 14.000 ptes.
- 7.714.- Vidu de 51 anys, paleta sense feina, se li tronca el turmell fa 2 mesos, agreujant la seva situació. Viu amb la seva mare anciana. Per aliments i lloguers 25.000 ptes.
- 7.715.- Fontaner de 53 anys, sense treball i amb quatre fills menors, ha estat operat de la vista. Li manca liquidar 5.730 ptes. de despeses.
- 7.716.- A una mare vídua amb quatre fills menors li han concedit un pis. Li manquen pel pagament de l'entrada 23.000 ptes.
- 7.717.- Matrimoni ja gran, ell malalt amb trancament de fèmur i ella operada de catarates. S'han endarrerit de lloguer. Són 15.000 ptes.
- 7.718.- Nena de 12 anys, segona de cinc germans, necessita un aparell dentari per a corregir el paladar. El pare està sense treball. Manquen 26.000 ptes.
- 7.719.- Peó de la construcció en atur forçós amb tres fills menors, s'ha endarrerit de lloguer amb 10.988 ptes.
- 7.720.- Jornaler del vidre sense treball i amb quatre fills de 6 a 2 anys. Per liquidació d'un deute necessita 5.000 ptes.
- 7.721.- Mare vídua amb cinc fills. El més gran de 17 anys està malalt. Calen 17.000 ptes.
- 7.722.- Un guixaire sense treball i amb quatre fills menors ha trobat un habitatge més econòmic. Per a l'entrada del mateix li manquen 30.000 ptes.
- 7.723.- Cap de casa malalt fa 4 anys amb invalidesa provisional. Té set fills de 5 a 21 anys, aquest compleix el servei militar. Necessita 10.000 ptes.
- 7.724.- Anciana vídua i sense família pel pagament del lloguer, mentre espera cobrar el subsidi de viduetat: 4.000 ptes.
- 7.725.- Per fallida de l'empresa un jornaler s'ha quedat sense treball. Té un fill petit. Calen 10.000 ptes.
- 7.726.- Peó eventual en atur amb vuit fills menors, necessita 10.000 ptes.
- 7.727.- Administratiu en atur forçós. Té dos fills de 2 i 1 anys. Per l'endarreriment del lloguer: 18.409 ptes.
- 7.728.- Una mare necessita un audifon quin import és de 10.000 ptes. Té vuit fills, un invàlid. El pare cobra subsidi d'invalidesa.
- 7.729.- Cuiner sense treball amb tres fills petits s'ha endarrerit en el pagament del lloguer amb 16.800 ptes.

La Bíblia a l'abast

El testimoniatge pasqual (Feta 5: 27b-32.40b-41)

El fet central del misteri de Jesús és la seva mort i la seva resurrecció. És el fet que centra la història de la humanitat i fa néixer l'Església. Abans de Jesús tot mira cap a ell. Per això Pere, dirigint-se al sanedrí, dirà: **El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul** (v. 30). En aquesta afirmació hi ha tota la visió del passat històric del mal del món —el pecat— i del camí de la salvació que passa pel poble d'Israel. El mal dels homes és concebut com el gran error de la humanitat. Aquesta ha esmenat el projecte de Déu, que és la realització completa de l'home, i ara es troba amb l'amor mort a les mans. Vet aquí l'obra de l'home: «vosaltres» —els qui voluntàriament s'han situat enfront de Jesús— l'heu mort. Però Déu no ha permès que el seu projecte fracassés: ell ha ressuscitació Jesús. I el Déu que ha fet això és el Déu de la història. El mateix que cridà Abraham, el que alliberà Israel d'Egipte, el que ha donat a Israel tot el que és: **el Déu dels nostres pares**. Hi ha tot un procés de continuïtat a través de dues línies aparentment paral·leles: l'acció de Déu i l'acció dels homes. L'amor de Déu, però, fa que aquestes dues línies es trobin i es fonguin en la gran abraçada de la resurrecció. Jesús és l'home que es manté fins al final totalment fidel a Déu i als germans. És l'home pres per l'amor absolut. Per això també és l'home que fa una opció radical de cara a Déu i de cara als homes. En la seva única personalitat lliga la realitat de Déu i de l'home. Aquí tot és gràcia, tot és do, gratuïtat. Per això la vida humana traspasarà per primera vegada el límit del temps i de l'espai i esclatarà en el fruit de més plena intensitat vital: la resurrecció. És la gran

obra de Déu. **La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdaventur i Salvador** (v. 31). La plenitud de vida que Jesús troba en la donació lliure de la seva existència humana el constitueix Cap i Salvador dels homes. L'Esperit de Jesús ara és vessat a la humanitat i fa néixer l'Església, el sagrament de la conversió i del perdó dels pecats, el nou Israel de Déu.

Pere, en nom propi i en el dels deixebles, en dona testimoniatge davant del tribunal: **Nosaltres en som testimonis** (v. 32a). És la confessió de la fe. És també el compromís cristià. Per això pot afegir un altre testimoni de la màxima qualificació: l'Esperit de Jesús. **N'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen** (v. 32b). El testimoniatge pasqual té, doncs, dos nivells. El primer, el més immediat als homes concrets, és el de l'Església, la comunitat dels deixebles. La comunitat de llavors i la d'ara, a través de la seva fe viscuda enmig de la vida del poble. El segon, el més profund i també el fonamental, és el de l'Esperit de Jesús. Ell i nosaltres som els testimonis de la salvació que Déu ha obrat en Crist. Testimoniatge que dona joia —llegiu: pau interior— malgrat totes les dificultats amb les quals pugui topar: incomprensió, persecució, maltractes i, fins i tot, les mateixes incoherències i febleses internes de la comunitat. Perquè, no ho oblidéssim pas, el testimoniatge pasqual de l'Església de tots els temps —també la d'ara, doncs— no és l'obra d'uns homes: és l'obra de l'Esperit de Jesús i dels qui ell assumeix per a ser el sagrament —el signe— de la salvació de Déu enmig del món.

Josep M. Aragonès

Costums i tradicions

El patró dels enamorats

No sé per quina raó, algú va voler fer caure de l'escambell on el venerem com a patró els enamorats, a Sant Jordi, per enlairar-hi a sant Valentí. Amb això dels sants patrons, els catalans estem de pega. Els pagesos, abans, havien venerat a sant Galderic o Galdric i a sant Medir; com els aragonesos tenien a sant Orenç, fill d'Osca. Doncs un dia arribà sant Isidre des de Madrid i s'imposà.

Deixem-nos, però, d'altres consideracions i tornem al Patró de Catalunya, de la Corona d'Aragó, de les Diputacions espanyoles, de Rússia, Lituània, Anglaterra, Suècia, Ferrara, Gènova (quan era república), Constantinoble... I deixem de banda, també, la suposada intervenció del gloriós cavaller de gestes bèl·liques, fets que narren amb prou entusiasme les cròniques. Com l'entusiasme amb què els almogàvers entraven en combat als crits de "Sant Jordi! Firam, firam!".

És més bell parlar dels enamorats. La llegenda jordanica es troba en molts indrets. A Catalunya es diu que succeí a Montblanc i que després d'alliberar la princesa va ofrenar-li una rosa. Podria ser aquest, l'origen de la tradició de la fira de les roses? A Rocallaura no era princesa l'alliberada sinó una de les donzelles que s'havien de portar un cop l'any, a un drac que les occia i se les menjava. Sant Jordi vencé la fera en el portal del Siscard i alliberà la filla de cal Dalmau que l'havia invocat, car n'era devota i no pogué desoir el seu prec. Per això cada any a Rocallaura fan festa.

Ja diem la setmana passada en parlar de les roses, que la fira de Barcelona era molt antiga. Pròpiament se'n digué "dels enamorats" i havia començat essent celebrada —com tota la festa del sant, per la noblesa i alts estaments. Aviat, però, esdevingué popular i no hi havia, ni hi ha, encara, enamorat català que el dia de sant Jordi, sigui de la fira — barcelonina o d'altres llocs s'hi n'hi ha — o no, no regali una rosa a la donzella estimada. O el marit a la muller.

Entre els aplecs i altres festes que es fan o s'han fet a Catalunya, esmentem els de Santa Fe del Montseny, de l'ermita de sant Jordi a Folgueroles —on cantà la seva primera missa mossèn Cinto—; peregrinacions al santuari de Tallat; a l'Ardèvol, la processó de benvinguda a les falzies; a Vic, processó; a Guimerà collien l'ordi i guarnien la imatge del sant amb les espigues; a la Segarra Alta, Camp de Tarragona i Osona, cele-

braven la "missa dels cucs" durant la qual es beneïen les moreres i la "llavor del cuc" de seda.

Cal dir, igualment, que a Tàrraga es feia una processó que recorria tots els carrers fins arribar al d'En Claret, on s'ofrenaven grans pomells de roses al sant, reproduït en un plafó de rajoles. A Odena dansaven el "ball de les crespelles" o dels tortells; als environs s'encenien grans fogueres i s'hi dansava al voltant. I sembla que fou l'Abad Oliba, quan bestí l'any 1032 el monestir de Santa Maria, a Ripoll qui va dedicar el primer altar al que segles més tard seria el nostre Patró.

Per tot el que hi ha de llegendarí en la vida de sant Jordi no és estrany que fos invocat pels qui cerquen muller, com passava a Igualada i més concretament a l'ermita del sant a Riquer, del terme d'Aguiló. Era dia de l'aplec i la gent deia: "Si vols obtenir muller, ves a sant Jordi de Riquer".

A voltes, però, els sants més sants no poden complaure tothom per més que vulguin. Així sant Jordi, capaç d'occir tots els dracs segrestadors de princeses, troba dificultats per acontentar tots els enamorats i aleshores cal recórrer a un altre aplec, que és el de sant Ramon, del Portell, el 30 d'agost. D'ací que després de la desús dita recomanació hom hi afegeixi aquesta altra: "I si encara no n'has trobat, ves a Sant Ramon Nonat".

Segueix com sigui, com cantava Josep M. de Segarra, "Sant Jordi té una rosa mig desclosa, / pintada de vermell i de neguit; / Catalunya és el nom d'aquesta rosa, / i sant Jordi la porta sobre el pit".

Esteve Busquets i Molas

Pensant-hi bé

L'alegria de l'esperança

Diem qui espera desespera. Però desespera molt més el qui no espera res.

Els infants viuen amb il·lusió per la seva capacitat d'admiració i d'esperança.

Els cristians, en aquest sentit, hauríem de ser espiritualment com infants, conscients de la nostra joventut eterna en Crist, fonament de la nostra esperança.

Es clar que una cosa és l'esperança i l'altra l'espera. Les petites esperances i el senyorejar les presses poden assuaujar l'espera.

Reconec que hi ha esperes tontes, intrascendents que provoquen a la cronometria visceral de l'home modern i el desesperen ridículament. Recordo una vegada que fent cua a la guixeta d'una entitat d'estalvi, un "senyor" es movia impacientment, gesticulava, rondinava, i mirant-nos de dalt a baix, deia: "venir a portar-los dos milions de peles i haver-te d'esperar".

Les esperes a "cal barber" són, sovint, una presa de pel anticipada. Abans els barbers arreglaven "barbes" i cabells; però, ara, a més de "barbers i cabellers", són peruquers, rentacaps, manicurats... etc. Es un no acabar mai: Ara tisesores, ara mirallet, ara la navalla, ara el secador...; quan de la cadireta passes finalment al silló d'ofici tens dibuixats el cervell tots els clatells de la clientela.

Les esperes a "cal matge" són més interessants. Durant l'espera, els clients es curen, en part, dels seus mals explicant-los, es consolen amb els mals d'altri, i es donen receptes casolanes. Quan entres al consultori el metge té ja la meitat de la feina feta, i la meitat de la credibilitat professional perduda.

Doncs bé, allò a què anàvem, si no hi ha lloc per l'esperança, si aquest món no és una marevollosa sala d'espera, és un món ben fútil.

Si aquest món és el terme de l'esperança humana ens han ben ensarronat.

Tota persona desitja, espera una absoluta i plenitud existencial que ara no pot assolir. Aquest desig i aquesta esperança flueixen de l'entranya del nostre ésser; i bé, tenim o no dret a l'esperança? Com s'alliberarà de l'embolic aquell que creu que té tot el que pot tenir, que no pot esperar res més, i tanmateix no té el que espera?

Els antropòlegs moderns parlen del naixement en els nostres dies de l'"homo brutalis". (Mare meva, que no ens passi res!) És l'intent de satisfer l'espera d'una gran esperança posseïnt més i més diner, domini, poder. Aquest enfarfec revolta l'autèntica esperança i acreix encara la seva vivor.

El nostre món és sovint un món de mones perquè, follament, una i altra vegada tallem les ales a l'esperança.

La petita esperança de cada dia malda per sobreviure afrontant l'onada de passotisme i pessimisme que volen ofegar-la.

Si l'home perd la fe en l'home, i al fe en Déu, on és el lloc per l'esperança? (Qui és que ens vol fer creure que el viure i el morir per a res s'adiu a la grandesa de l'home?)

LA NOSTRA ESPERANÇA, ES JESUCRIST. És una esperança viva, victoriosa, plena joiosa. És l'esperança de l'Home Jesús de Natzeret acomplerta plenament com a penyora de l'acompliment de les nostres esperances.

La nostra esperança és com un tresor soterrat en la pobresa de la nostra condició humana, és el dinamisme secret de la llarga gestació d'una realitat d'existència plena més enllà de totes les llums i les foscores de la vida d'ara.

L'esperança de l'home, l'esperança de la Història, l'esperança de la Humanitat, res ni ningú no podrà aturar-la perquè ve de Déu i a Déu torna.

Mentre, al llarg de totes les vicissituds de la història personal de cada u i de la Història del món anirà realitzant-se la paradoxa pasqual inintel·ligible al marge de la fe: La foscor serà lluminosa; la tristesa, joiosa, el dolor, fecund; la lluita, festa; la feblesa, forta; la mort, vida.

Mentre, els cristians anirem pel món com un poble de pecadors esparracats, blasmat, ferits, aquí caic aquí m'aixeco.

I, quan passada la pedregada, obrirem els ulls envernissats de llàgrimes però lluminosos de festa, i un somriure serà es dibuixarà en el rostre, creuran que el dolor ens ha tornat ximpls, perquè ignoraran el secret, la força i l'alegria inestroncable de la nostra esperança.

Xesc Soliu

Cosa important: els petits detalls

Si estem alerta ens és fàcil perdre'ns en declaracions d'ordre general. Jo estimo tothom. La meua pàtria és el món sencer. La igualtat ha de ser la suprema llei. Tot és de tots. Crec en un Ser que enclou totes les creences. I així successivament.

Chesterton era partidari de l'home concret. Del veí, del bevedor de cervesa, del patriota, del catòlic, amador també de l'imprevist i del vot particular. Res li semblava més vague que totes aquestes exclamacions que es fan en moments solemnes. L'amor a la humanitat el concretava a estimar el company de treball i la felicitat moltes vegades la precisava en animar l'atribolat, no en declamar d'una manera emfàtica a favor del

desvalgut de l'Àfrica tropical i deixar desamparat el nen de la cantonada. Per això és important que, de tant en tant, ens tanquem a la nostra cambra, i examinem el nostre comportament envers els altres i les idees que tinguem sobre mil temes que ens preocupen. Així ens trobem en la gran cosa que representa per a la bona convivència el fet de ser fàcil i al somriure. Una cara de fusta, impassible o de pòquer pot ésser una cara adequada en moments de perill davant l'atac de l'enemic en una guerra, però és deplorable en les circumstàncies habituals de cada dia. Un somriure en els llavis del metge, del venedor i del sacerdot, per exemple, pren un transcendental relleu i facilita la comensal dels que exerciten aquestes professions, no ja solament en el seu sentit material sinó també en l'aspecte espiritual.

Això no vol pas dir que hàgim d'afuixar en l'ordre de les idees. L'amabilitat és compatible amb la nostra creença en la Santíssima Trinitat. No hem de claudicar mai pel que fa a la nostra Fe. Podem somriure, podem emprar paraules dolces i ser amants a fer qualsevol favor al nostre contraopinant, però ha de quedar ben clar que som fidels a l'Església i que res ens dol tan com quan sentim blasfemar o quan es tracta amb lleugeresa els temes que es refereixen al Credo que professem.

Parlant del vestit, Sant Francesc de Sales precisava que ell volia que els seus diocesans fossin els més nets i elegants. No pas amb luxe, però si endreçats i polits. Heus aquí un detall que topa amb la tendència actual que ha fet de molts joves una espècie de vagabunds sofisticats. El Bisbe de Ginebra detestava la trampa i la hipocresia. L'actitud de molts dels nostres contemporanis cau precisament en una línia equívoca que no fa mes de qjudar a deteriorar el nostre ambient i a facilitar la confusió i el desencís als nostres adolescents. Si parlem de l'optimisme, sobretot

en la seva vertent més positiva com ho és l'alegria del viure, és per a combatre amb més eficàcia la tendència a la tonteria i al "satanisme" i a fer veure la ridícula d'aquells que a vegades es proclamen creients i amb la seva actitud desfan el crèdit que havien obtingut amb els llavis. Un detall en l'aspecte de la lectura, el constitueix aquell que es diu catòlic i compra i propaga una revista pornogràfica o "semi", la qual és tan bruta com l'altra. Això és una aberració, ja que el catòlic pel fet de ser-ho ha de ser pur, net i allunyat de qualsevol sospita.

Com en l'explicar acudits de segones intencions o primeres. Com en l'assistir a espectacles cinematogràfics més que semblar el descrèdit aquells detalls de conducta contradueixen d'una manera absoluta totes les afirmacions d'espiritualitat i no fan mes que semblar el descrèdit d'una doctrina que els hauria de merèixer tot el respecte i tota la veneració.

Hem de ser conseqüents amb la nostra creença sinó no farem res de bo. No podem ser bons solament, sinó que ho hem de semblar. Sense hipocresia ni cares de fals beatisme. Hem de ser catòlics amb fermesa i decisió. Recordem el que diu Sant Pau en la seva carta als Romans quan parla de les coses vergonyoses que, abans de la seva conversió, havien practicat. Llegim els seus blasmes als que havien actuat contra-natura en les seves relacions i comparem-ho amb l'espectacle vergonyós i quasi intolerable amb què molts avui parlen d'aquests temes.

Siguem amatents als petits detalls sinó ens perdrem en un mar de confusions. Siguem més constants a la Bíblia i menys a moltes lectures que per la part de fora tenen cobertes multicolors i per dins són pous de brutícia.

Josep Maria Riu

Racó del llenguatge

Tants caps, tants barrets

Una de les coses que troben més estrany als alumnes dde català és la incorrecció i l'ús indegut d'algunes formes pronominals que són vives i corrents a la parla col·loquial del poble. No se'n saben avenir que frases com: Els hi tornarem el llibre, Tenen por que els hi perdem les claus o Si t'ho pregunten, què els hi diràs?, no obtinguin l'aprovació ni tan sols la permissivitat del professor. Aquesta manera tan natural d'expressar-se, no gens suspecta de castellanisme, ara resulta que és vulgar i incorrecta!

Els exemples adduïts tenen la seva correcta expressió així: Els tornarem el llibre, Tenen por que els perdem les claus, i Si t'ho pregunten, què els diràs? Passa que el pronom feble hi, de múltiples funcions en l'oració gramatical, quan ocupa el lloc del complement indirecta només significa

a ell o ella, i mai no pot significar a ells o a elles, com s'esdevenia en els esmentats exemples. A ells o a elles s'ha de cobrir únicament amb la forma els, plural de li, i del seu substitut hi en alguns casos.

Hem suprimit un element sobre el qual es tracta de la representació dels complement indirecte per un pronom feble: a ells per els, i cada complement només pot cedir el seu lloc a un pronom dels anomenats febles, però no a dos com veïem en aquest els hi incorrec-

tes. Si en els dos primers exemples volguéssim també representar el complement directe per un pronom, la bona solució la tindríem així: Els el tornarem, i Tenen por que els les perdem. Els vol dir a ells i el vol dir el llibre, en el primer cas, i en el segon, els vol dir a ells i les vol dir les claus.

En tota combinació de pronoms

febles cal tenir sempre present que cadascun d'ells només pot ocupar el lloc d'un complement o d'una determinació i que per tant, és rebutjable qualsevol intromissió d'un o més pronoms que no corresponguin a un complement: tants caps, tants barrets.

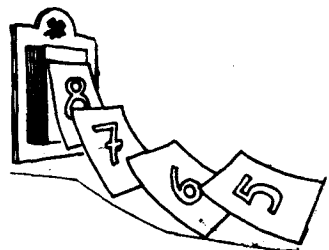
Perles ortogràfiques

A les necrològiques dels diaris se solen trobar errors de redacció que prevenen de fórmules d'una burocràcia sense imaginació ni cultura. En tinc una al davant on llegeixo el nom i dades del difunt i després aquesta frase: Tota llur família us prega que el tingueu present en el vostre record. El possessiu llur només és lícit de fer-lo servir quan el posseïdor és més d'un, és a dir, plural. En aquest cas havia de dir: la seva família, perquè fos correcte.

Albert Pera

Calendari

Diumenge, 20 d'abril. III de Pasqua. El Bon Pastor. La Mare de Déu del Diví Pastor.

Sant Sulpici i Servilià, mrs. i Santa Agnès de Monte Pulciano, dominica.

El sol surt a les 5,40 i es pon a les 6,36.

Dilluns, 21 d'abril. Sant Ansel, de Cantorbery, b. dr. i Silvi, mr.

Dimecres, 22 d'abril. Sant Caius i Soter, pp. mr. Leòndes, mr. i Apelles, mr.

Dimecres, 23 d'abril. Sant Jordi, Patró de Catalunya. Si només disposéssim de les Actes de Sant Jordi, podríem fins dubtar de l'existència històrica del màrtir, però el seu sepulcre, a Lidda, va ser molt visitat, fins que el sultà Saladí en va fer arrassar l'església en temps dels croats. Aquests van fer reviure a l'Occident la devoció al sant. Es comprèn que diverses nacions hagin adoptat el suposat sant cavaller com a patró; entre altres, Catalunya. Sant Adalbert, b. mr.

Fira a Blanes i Corsà.

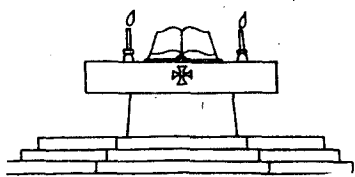
Dijous, 24 d'abril. Sant Pere Ermengol, merc. mr.; Fidel de Sigmaringa, caputxí mr. i Santa Maria Eufrasia Pelletier, vg.

Divendres, 25 d'abril. Sant Marc, evangelista i Santa Calixta, vg. Festa major a Balsareny, La Coma i La Pedra, Maspujols i La Pera.

Fira a Rellinàs.

Dissabte, 26 d'abril. Ntra. Sra. del Bon Consell, St. Isidor, arq. de Sevilla, dr.

L'Església celebra

20 d'abril, diumenge. III de Pasqua. Lectures: primera Ac 5, 27b-32, 40b-41; Salm 29; segona Ap 5, 11-14, tercera Jo 21, 1-19.

21 d'abril, dilluns. De la III Setmana de Pasqua. Lectures: primera Ac 6, 8-15; Salm 118, segona Jo 6, 22-29.

22 d'abril, dimarts. De la III Setmana de Pasqua. Lectures: primera Ac 7, 51-59; Salm 30; segona Jo 6, 30-35.

23 d'abril, dimecres. Sant Jordi, màrtir, Patró de Catalunya. Lectures: primera Ap 12, 10-12; Salm 33; segona 1 Jo 5, 1-5; tercera Jo 15, 1-8.

24 d'abril, dijous. De la III Setmana de Pasqua. Lectures: Ac 8, 26-40; Salm 65; segona Jo 6, 44-52.

25 d'abril, divendres. Sant Marc, evangelista. Lectures: primera 1 P 5, 5-14; Salm 88; segona 16, 15-20.

26 d'abril, dissabte. La Mare de Déu de Montserrat. Lectures: primera Ac 1, 12-14; Salm 86; segona Ef 1, 3-6. 11-12; tercera Lc 1, 39-47.

«Parleu bé, si us plau!»

Aquesta frase tan catalana, «parleu bé si us plau», és escrita al portal d'algunes masies de la Plana de Vic. El vianant, l'amic, fins el desconegut, quan tusta a la porta i llegeix, ja sap com deu comportar-se en aquella casa per voluntat dels qui en ella s'hi estatgen.

La parla és una cosa sagrada. Pertany a les nostres realitats íntimes més importants. L'amor s'expressa en paraules. La paraula és un do, i molt més gran del que no ens afiguem. Tots sabem i coneixem prou bé que amb una sola paraula podríem fer explotar la bomba atòmica, un cop fabricada; i que amb una senzilla paraula podem fer profundament feliç un home i commoure'l.

Amb quin sant temor, doncs, no hauríem de parlar! «Havent-hi en la parla tot el misteri i tota la llum del món — escriu en Maragall — hauríem de parlar com encantats, com en-

lluernats. Perquè no hi ha mot, per ínfima cosa que ens representi, que no hagi nascut en una llum d'inspiració, que no reflecteixi quelcom de la llum infinita que infantà el món».

Però no sempre ha estat així; l'home ha abusat del do de la paraula, com ha abusat de tantes altres coses. Moltes vegades de la paraula se n'ha fet recurs per a girar-se contra el nom de Déu; a voltes ha servit per a calumniar o difamar, o per a un ús groller. I això també avui i al nostre país.

Referent al nom de Déu, sempre em féu llàstima aquella inscripció que, en mala hora, col·locaren als punts més centrals i avinents dels nostres pobles: «Se mutará con 75 ptas. al que insulte el nombre de Dios». És què pot valorar-se el nom de Déu? Crec que no té preu, ni per als qui tenen fe, ni per al qui es confessa escèptic. Per a l'ateu el nom de Déu no val res, ni 75 pts. Per al creient,

no pot pagar-se ni amb tot l'or del món.

Per a aquells qui en fan ús per a la detracció o la calúnnia, ja diu la Bíblia que ningú no pot domar la llengua.

I els qui diuen paraules grolles per degradar l'amor, són com els qui envileixen els ritus, les muntanyes i la mar amb deixalles i amb tota mena de contaminació. El món de la sexualitat

és tant o més bell que el de les muntanyes, els rius, els prats, els peixos i els ocells; cal contemplar i no degradar l'ambient, també cal admirar i respectar el sexe.

Per amor als infants; per la noblesa de la nostra llengua; per respecte a la fe dels creients, per pròpia dignitat, «parleu bé, si us plau!»

Francesc Gamissans

Sant Jordi a Catalunya

El papa Climent IX aprovà que la diada de sant Jordi fos festa a tot Catalunya, atès que era patró del Principat.

La devoció al sant decaigué el segle XVIII. Durant la Guerra contra Napoleó, la Junta Superior del Principat de Catalunya féu celebrar la festa a Solsona el 1810 com a patró de la corona catalano-aragonesa, però no fou fins a la plenitud de la Renaixença que la devoció sorgí amb un nou caire romànic i patriòtic, i a Barcelona la diada prengué un aire popular amb la festa de les roses i amb la coincidència de la celebració el mateix dia de la Diada del Llibre.

La manera de representar a sant Jordi, dalt del cavall matant el drac, és molt freqüent; la més antiga és la de Lluçà (entre el 1312 i el 1370). Destaca l'escultòrica dels Claperós (1448, claustre de la catedral de Barcelona) i Pere Joan (1418); aquesta obra, al Palau de la Generalitat de Catalunya, forma part d'un abundós conjunt d'obres d'art de tema jordià pel fet que el sant és el patró de la corporació: la capella de Sant Jordi és un dels millors exemplars gòtics de Catalunya, i el frontal del seu altar, obra d'Antoni Sadurní (1450) és una de les millors mostres del brodat català.

L'art modernista ha fet nombroses obres, entre les quals sobresurten les diverses versions de l'escultor Josep Llimona.

Esperem que en la nova configuració socio-política de Catalunya, sant Jordi tornarà a ocupar un lloc important, ja sigui en la devoció popular, ja en la seva significació patronímica de tot un País.

F.V.

Els testimonis

Entre els signes de Pasqua, n'hi ha un que és fonamental: el testimoni apostòlic. La resurrecció de Jesús la coneixem a través d'aquests testimonis, que, des del començament, han assegurat que Jesús — el crucificat — s'ha deixat veure per ells com a vivent d'entre els morts, i els ha enviat a predicar a tothom la bona nova del perdó dels pecats, gràcies al seu nom. Un informe policial del procurador romà Festus, amb tota la fredor i la precisió del qui fa narració dels fets, ens dona el resum del fet inicial dels testimonis: «Pau discutia amb els jueus sobre un tal Jesús, ja mort, però del qual Pau afirma que viu!» (Actes 25,19).

Això no vol dir que la nostra fe pasqual consisteixi en creure en els testimonis. Creiem en Déu, que ha ressuscitat Jesús, i creiem en Jesús, manifestat com a fill de Déu per la resurrecció d'entre els morts. També els testimonis del començament van creure encara que ells pogueren «veure» el Senyor. La diferència entre la fe pasqual dels deixebles i la nostra no és pas la de l'objecte de la fe, sinó la del fonament d'aquesta fe. La dels deixebles es fonamenta en les aparicions de les quals foren beneficiaris; la nostra, es recolza en el testimoni dels deixebles. Amb prou feines podem dir gran cosa més de la semblança i la diferència entre la fe dels primers testimonis i la nostra; la seva experiència fou única i irreplicable, i a nosaltres ens resulta pràcticament impossible saber què representaren, per a ells, les aparicions del Senyor.

El teòleg Walter Kasper fa una reflexió important sobre aquest tema: «Si la fe pasqual i, per tant, la fe en Crist descansa sobre el testimoni dels apòstols, aleshores no ens és accessible de cap altra manera absolutament més que a través del testimoni apostòlic, tramés en l'Església com a comunitat de creients. Només en i per aquest testimoni és el Crist ressuscitat realitat actual pel seu esperit en la història, puix una realitat històrica mai no es independència de que sigui coneguda en la història». ¿Què vol dir això? Molt senzill: que som nosaltres, els creients, els encarregats de continuar fent present a Crist en la història, pel nostre testimoni de fe en Ell, com a Vivent. O bé, més senzill encara: que els testimonis de Crist som el signe decisiu de la Pasqua, avui, com ahir, i a través de totes les generacions. Nosaltres som els que «fem possible» la presència del Senyor. Si nosaltres calléssim, si l'Església sencera callés sobre la seva fe, qui sabria res sobre Jesús? Per això deia Pau: «Ai de mi, si no anunciés la bona nova!».

Ben cert, l'Església no callarà. Jesucrist ens ha donat la seva promesa, ens assisteix pel seu Esperit. Però pot donar-se el cas que uns testimonis concrets callin en un lloc determinat... Déu nos en guard d'interrompre, per culpa nostra, els signes de Pasqua!

Pere Tena

COLEGIO SALVADOR

Centro seglar mixto.

Parvulario, EGB y BUP

Homologado (exámenes mismo colegio)

Media pensión, externado, internado y acompañamiento autocar.

Zona alta ciudad, muy saludable

C. Teodoro Rovira, nº 1 (torre) (tocant a Avinguda Tibidabo).

Teléfono 247.01.10

GERMANOR

Mantengamos, juntos, nuestra Iglesia

1980

Fent pinya

Les colles de castells de sis

Com a punt final de l'anàlisi de les colles que van actuar la temporada passada, detallem avui les anomenades de Castells de sis, les quals fonamentalment van plantar castells d'aquesta categoria i Pilars de quatre, però com que únicament detallem els castells de set, en aquesta crònica enumerarem els d'aquesta última categoria que han fet aquestes colles, les quals, val a dir-ho, fonamentalment corresponen a poblacions fora de l'àmbit casteller estricte.

En primer lloc hem de citar els CASTELLERS DE VILANOVA-COLLA DE MAR, que és una colla dissident dels Bordegassos locals i que des de fa uns anys s'ha convertit en la representativa del barri marítim vilanoví, amb pes específic propi pel que fa a la seva representació ciutadana. Des de fa unes temporades es manté dintre les colles de castells de sis, essent la més destacada de totes elles. Els castells, de set que van plantar (ja que solament detallarem els d'aquesta categoria) son aquests:

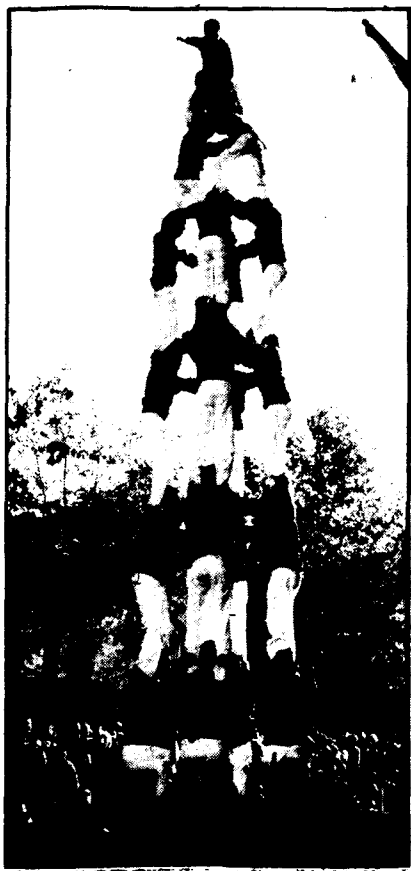
TRES DE SET: 2 intents.

QUATRE DE SET: e intents.

TORRE DE SIS: 4 (1 carregat)

PILAR DE CINC: 1 (més l'intent).

Els següen LOS BRIVALLS DE CORNUDELLA, que si bé planta fonamentalment castells de sis, al llarg de la temporada n'intenta de més agosarats. És una colla situada, com les restants, fora de l'àmbit casteller estricte, la qual cosa dóna mèrit a les seves actuacions que es centren fonamentalment a la comarca del Priorat. Els castells de set plantats foren:

TORRE DE SIS: 2 (1 carregat0.

Ara hem de citar els CASTELLERS DE LA ROCA, que és la primera colla que va sorgir al Vallès, lluny de la zona geogràfica castellera estricte, la qual cosa dóna més que importància a les seves actuacions. Van sorgir de la mà d'en Pere Fortuny el qual va entrar el contacte amb el nostre món a la mili en terres africanes i després ho va transplan-

tar a la seva localitat. Els castells de set plantats foren:

TORRE DE SIS: 1 carregat (més 2 intents)

PILAR DE CINC: 1 carregat.

Finalment, el CASTELLERS DE MONTMELÓ, l'altra colla del Vallès Oriental, sorgida de l'experiència de la que hem citat abans i de la mà d'un ex-vicari de Vilafranca, ara rector de la localitat. Planta fonamentalment i amb prou feines, s'ha de dir, castells de sis; però si tenim en compte la zona geogràfica i la manca d'experiència té un mèrit més que remarcable. Els castells de set intentats foren:

TORRE DE SIS: 1 intent;

Totes aquestes colles varen aconseguir un destacat nombre de castells de sis i Pilars de quatre, que varen ser l'eix de les seves actuacions, per la qual cosa les anomenem colles de castells de sis.

Pròximes actuacions:

13 d'abril.- A Vilanova i La Geltrú: Castellers de Vilanova-Colla de Mar.

Actuacions:

CASTELLERS DE VILANOVA-COLLA DE MAR.- Actuaren el darrer diumenge de març, el dia 30, a la propia vila, descarregant castells nets i Pilars de quatre (un d'ells aixecat per sota).

Jaume Casanova «Crossa»

La sardana y la dansa

Col.lecció clàssics de la sardana

La discografia sardanista aconsegueix un excel·lent paper en el moment de nodrir les nostres discoteques, com també en aconseguir que no siguin perdudes sense opció a esmena, una sèrie de sardanes i obres per a cobla que, moltes vegades, restarien quasi definitivament oblidades.

Una de les col·leccions avui més complerta i que més ha exhaurit les possibilitats d'evitar els perills abans esmentats, és la que inicià l'Obra del Ballet Popular, amb una sèrie d'enregistraments —nou fins avui— que han presentat diferents facetes segons l'autor escollit, ja que s'ha cercat suport en els punts on aquells poguessin haver tingut atenció preferent, motivada quasi sempre per llur punt de naixença.

Aquests dies s'està repartint el número 9 (recordem que no és una col·lecció comercial i que només es pot adquirir

per subscripció) el qual conte una sèrie de sardanes homenatge als compositors vuitcentistes. Enclou dues sardanes curtes i obres de Domènec Terrarol, Benet Ventura, Candi Candi, Antoni Agramont, Tomàs Breton, Pere Rigau, Miquel Serra i Albert Cotó. La interpretació és a càrrec de la cobla Ciutat de Girona, sota la direcció de Lluís Albert.

Els anteriors volums, tots ells de caire antològic, són dedicats a Juli Garreta (números 1 i 2), Pep Ventura (núm. 3), Josep Serra (núm. 4) Ramon Serrat (núm. 5), Josep Blanch Reynalt (núms. 6), Josep Vicens «Xaxu» (núm. 7) i Joaquim Serra (núm. 8).

Els interessats per a adquirir part o la totalitat de la col·lecció han d'adreçar-se a Pau Urrea, avinguda Verge de Montserrat, 196, cinquè 2.ª, Barcelona-26.

Josep Ventura

Excursionisme i cultura 30

Sant Pere Desplà

Dins el municipi d'Arbúcies i en l'agregat de Can Ferrers hi ha la capella de Sant Pere Desplà que, segons la meua manera de veure el romànic, haig de dir que té un estil ben correcte i pur, i solament hi ha el campanar de cadireta que no s'ajusta a l'època de construcció de l'església i es veu clarament que degué ser construït molt més tard.

L'església és d'una sola nau, que l'any 1968, quan hi vaig passar, servia de magatzem de la casa de pagès que té al costat. Avui ignoro si l'han tornat a dedicar al culte, cosa que en aquests casos remarco sempre, ja que en un dels meus articles vaig declarar abandonada una capella —era veritat quan la vaig visitar— i posteriorment resultà que sortosament era reconstruïda i novament dedicada al servei religiós, com en els seus bons temps. Cal tenir, doncs, això present, i pensar que des de l'any de la meua visita, que difícilment es pot haver tornat a realitzar, les condicions que exposo en aquesta sèrie d'articles poden haver fàcilment canviat i, d'altra banda, no dispo en cada cas de prou temps per a fer-ho.

Per visitar la capella de Sant Pere Desplà cal agafar la carretera que va d'Arbúcies a Viladrau i una mica abans del kilòmetre 7 hom troba a mà dreta un camí, o millor dit pista de terra, que porta en una distància de tres quilòmetres escassos a la capella de referència.

En aquest lloc podríem recomanar-vos una infinitat de visites turístiques i culturals, com podria ser Espinelves mateix, població que amb la seva bellesa i la seva església romànica restaurada de nou pot constituir un magnífic motiu de visita. I, també, qui no coneix tot el que Viladrau pot oferir en matèria de bons paisatges, confortables hotels, i, això ens interessa especialment, ermites famoses com la de Sant Segimon o de l'Erola, sense oblidar l'indret conegut per la Font de l'Oreneta. Sentint-se amb ganes de caminar, recomanaria una ascensió al castell de Montsoriu, dins el terme d'Arbúcies i tocant als límits.

Municipi: Arbúcies.

Agregat: Can Ferrers.

Comarca: La Selva.

Situació geogràfica als plans del cadastre (pla 332): 6° 09'45" i 41° 50' 30".

Josep M. Gavin

Desitjo subscriurem durant un any a CATALUNYA CRISTIANA

Nom

Cognoms

Domicili

Població Dp

Envio les 1.500 ptes. per gir postal

Incloc un taló barrat per aquest import

Prego al Banc/ Caixa

Agència que es

serveixi domiciliar aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta / compte corrent n

Lloc.....data.....

Signatura..

PAS A PAS
CALÇAT
ESPORTIU

Bata
Bata
Bata

CONCESSIONARI
GALLIES
Condesa sobradíel, 3
apartado 1105
Barcelona 2

Sanitaris
Banyeres **Roca**

*Sóc de
ferro colat
i duraré tota
la vida*

Un llibre

Anhels de sinceritat

Amb motiu del quíncè centenari del naixement de Sant Benet —que s'escau enguany— dues monges del Monestir de Sant Benet de Montserrat han publicat un llibre molt suggestiu, titulat "El Pare Sant Benet".

Amb un text concís i equànim, de caràcter narratiu, i amb unes il·lustracions de regust ingenu i candorós, les autores volen assenyalar el missatge original de Sant Benet a partir de la seva regla.

Com diu M. Cecília en el pròleg, dediquen el seu treball «d'una manera especial a tots els cristians que viuen enmig del món», convençudes que el missatge del Patriarca d'Occident no és pas monopoli seu, sinó patrimoni de tots.

"El Pare Sant Benet", text de M. Regina Goberna i dibuixos de M. Lurdes Viñas, i pròleg de M. Cecília Boqué. Monestir de Sant Benet de Montserrat, 1980. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 127 pàgines.

Text: M. Regina Goberna
Il·lustracions: M. Lurdes Viñas

Jardineria

Apreneu a compondre rams amb estil

1.— La puresa d'aquests narcisos blancs, nimbats per una lleugera aïrèola, es revaloritzen pel gerro estriat que vol imitar les fulles.

L'harmonia dels colors és perfecta entre el gerro i les flors.

Persegiu la grisor de l'hivern, alegreu la vostra llar amb ramells primaverals. Ara, en el mercat floreixen els buls de la primavera, tulipans, anèmones, jacints, narcisos, ranuncles, ranunculàries, iris, amaríl·lis, etc. Aproveu aquesta avinentesa per a iniciar-vos en la composició floral. Pot fer-se de manera ben senzilla i més quan el seu únic objectiu és donar a les flors el valor que mereixen.

S'ha d'acabar el trist ramet; no vol dir res, en qualsevol tassa amb tres fulles d'esparguera al seu voltant! Deixeu parlar lliurement la vostra

4.— Les superbes corol·les de l'amaríl·lis s'obren en un gerro que té forma de porcel·lana xinesa. El fullatge gris i verd de la foresta fa ressortir el rosa nacarat dels pètals i endolceix la rigidesa de les tiges.

2.— Els jacints que denoten una certa pesantor esdevenen esbelta mercès a l'elegància del blanc recipient que en realitat els dona la salsera. Algunes fulles d'esbarzer salvatge omplen els espais buits entre les tiges. Una força de bosc manté

sensibilitat i esgarden les flors com qualsevulla cosa vivent. Goseu barrejar les espècies entre elles o el fullatge amb les flors.

Considereu-les alhora com un important element en la decoració del vostre apartament i no com si fossin un objecte a part.

Si poseu atenció en les fotos remarcareu que el gerro pla i obert, el moble que sosté el ram, la mateixa claror, formen un joc harmònic amb les flors.

Tot, com el vostre mobiliari, pot tenir un propi estil que pot ser rústec, romàntic, exòtic, refinat, sobri... És evident que una peça de vastes proporcions demana uns arranjaments florals voluminosos i viceversa. L'estil i les dimensions del moble on s'ha de posar el ram tenen també la seva importància: no poseu pas un pomell japonès damunt d'una calaixera antiga; en canvi, un petit ram de roses hi serà molt escaient. La forma del pom, variarà segons sigui la situació que ha d'ocupar en la cambra. Un ram de centre per una taula caldrà que sigui de composició baixa per tal de no molestar els invitats; un ram d'angle s'enlairarà en alçària; un ram de flors damunt d'una taula baixa haurà de tenir forma de bola ja que serà vist per damunt, etc.

Un altre important detall, que és bo de tenir en compte, sempre que hàgiu barrejat les espècies: l'afinitat de flors entre elles, afinitat dels colors, de matèries, d'estils, d'aromes (no aparelleu pas la rosa tan delicada amb les flors rústiques, sinó millor amb lliris o iris).

A més, existeixen unes espècies que no suporten certs indrets. Tingueu present i no ho oblideu que totes les flors tenen necessitat de claror, d'aire i d'aigua i que cada una s'arranja per oferir a la llum una certa superfície. No intenteu, doncs, de voler modificar la seva inclinació natural.

Cuina

Ous amb espinacs a la catalana

6 ous
3 llenques de pernil en dolç
6 làmines de formatge gruière
50 gr. de llard
6 llenques de pa de motllo
mig quilo d'espinacs congelats
25 gr. de pinyons
25 gr. de panses de Corint

Coure els espinacs amb aigua bullint i sal durant 5 minuts, escorrel's i tallar-los fins amb un gavinet o tisores.

Posar el llard en una paella, quan sigui calent, tirar-hi els pinyons, remenar-ho amb cullera de fusta, per a que no es cremin, després posar-hi les panses, prèviament mullades en aigua calenta i escorregudes, tirar-hi els espinacs.

Rectificar de sal i deixar-ho a la paella. Tallar sis discos de pa, fregir-los amb oli fins que siguin daurats pels dos cantons, col·locar-los a una plata rodona que pugui anar al forn. Cobrir cada tros amb un disc de formatge i un altre de pernil, tallats a mida. Batre 4 clares d'ou a punt de neu forta, adobar-los amb una mica de sal i posar-ne una pila damunt de cada tros de pa; amb una cullera fer un buit al mig de la clara i ficar-ho al forn (de dalt) per a que es dauri lleugerament, treure-ho del forn i posar un rovell a cada buit. Posar els espinacs en una pila al mig o a pilonets entre ou i ou. Ficar-ho un moment al forn per a que s'escalfin els rovells.

Cua de lluç modernista

Una cua de lluç més o menys d'un quilo
2 ous durs
3 cullerades de vinagre
1 copa de xerès sec
2 o 3 patates grosses
1 llimona
julivert

Rentar i netejar la cua de lluç, adobar-la amb sal. Cobrir el fons d'una plata de forn amb oli, al damunt posar-hi les patates pelades i tallades a rodanxes fines, espolsar-les amb una mica de sal.

Damunt les patates, posar-hi la cua de lluç a la que se li hauran fet tres talls, per a introduir-hi rodanxes de llimona. Ruixar-ho amb una copa de les de vi, plena de xerès sec i ficar-ho a forn regular (forn de baix), deixar-ho coure, una mitja hora.

Aixafar al morter els dos rovells d'ou dur, junt amb 3 cullerades de vinagre i un polsim de sal. Untar tot el peix amb aquesta barreja i tornar-ho a ficar al forn. De tant en tant ruixar-ho amb el seu suc. S'ha de coure a poc a poc uns 20 minuts més (segons tamany). Per últim, espolsar-ho amb les clares dels ous picats i el julivert tallat molt fi. Encendre el forn de dalt uns minuts.

Memòries d'un misantrop

Jubilat i funerari

El servei de pompes fúnebres local era monopolitzat per una sola persona. Un fuster jubilat que havia deixat el negoci de la indústria lignia al seu descendent en línia recta, és a dir, el seu hereu. El fuster autojubilat s'esplaiava de tant en tant fent els tràmits per a l'enseboliment dels morts que havien passat a millor vida.

Es veu que en alguna època no gaire remota l'ofici de fuster anava aparellat al de fer taüts de fusta per als cadàvers dels traspassats. L'excusador funerari devia haver exercit les dues feines alhora. En arribar un temps més industrialitzat i especialitzat, quan això de morir-se esdevingué un trencacolls burocràtic i organitzatiu per als qui resten, el fuster funerari va plegar el ram. Només es quedà amb la delegació local d'una funerària de ciutat que va anar agafant l'exclusiva a tota la comarca.

El delegat local tenia la missió d'anar a la casa dels difunts finats així que es produïa l'òbit de mort. Amb un posat apesarat, adolorit, lúgubre, compungit i fúnebre donava el condol a la família i entaulava el regateix mercantil. Que si volien cotxe amb un, dos o quatre cavalls emplomallats; que si caixa de caoba, de noguera o de pi folrat de roba negra; que si molts capellans en nombre senar con més alt millor; que si recordatoris amb voraviu daurat o platejat; que si funerals amb missa del perdó i candeles capçades de negre; que si tomba, que si gira, que si nínxol o fossa comuna, que si etcètera o que si etcètera.

Quan ho tenia tot ben esbrinat, amidava el cadàver "corpore insepulto" per saber quina talla de taüt havia d'encomanar per al bagul del ferretre. Després s'acomodava amb una cara de setze jutges i anava corrents —és un dir— a telefonar la comanda a la central funerària comarcal. També feia els tràmits adients prop dels responsables del cementiri i de l'església de missa, així com a les oficines municipals i a les companyies d'assegurances de mort.

En arribar el dia de l'enterrament, ordenava el seguici fúnebre i l'encapçalava amb aire marrit. D'altres funcionaris de la funerària comarcal l'ajudaven a l'hora de repartir candeles i recordatoris als presents a les exequies. En sortir dels funerals, invitava la gent a acomiadar-se dels parents del difunt de cos present amb unes lúgubres paraules que comencaven si fa no fa així:

—En nom del difunt us dono les gràcies per haver assistit...

Naturalment, el difunt no ho desmentia mai. Després començava l'ascensió al cementiri per un camí de carro empolsat i costerut. Allà dalt s'acomplien les darreres formalitats i es deixava la tomba coberta per una làpida amb epitafi o sense. El jubilat funerari, però, no solia arribar-se a la necròpolis. Tenia l'excusa de l'edat: no volia acabar els torrons abans de nadal pujant a peu al domicili dels seus clients.

Guillem del Món

La partitura se manal

Del cel davalla el vespre

Dels camps i de les prades,
la flaire com encens
s'envola i tota planta
de créixer pren virtut.

Llavors a casa nostra
trobem acolliment,
i lliures de la feina,
oh Déu, us invoquem.

Si avui ens daveu força,
doneu-nos-en demà
i al nou matí ens desvetlli
la pau que ens tanca els ulls.

El campo ya dormido
despide un vago olor
de flores y de frutos
en tierras de labor.
Entonces nos acoge
la calma del hogar...
Es hora de ternuras,
es tiempo de rezar.
Y a Dios rogamos todos
nos quiera conceder
gozar en el mañana
los dones del ayer.

ACHA

D. P.

"Robinson Crusoe" en versió d'òpera còmica

L'augment constant de l'interès per l'òpera ha produït que els especialistes s'esmercessin per «descobrir» obres antigues de vàlua per donar a conèixer, enregistrar i comercialitzar. I recentment la Nouvel Orchestre Philharmonique de Radio-France dirigida per J.O. Marty ha exhumat i interpretat aquesta peça còmica del teatre líric d'un compositor jueu-alemany del segle passat, Jacques Offenbach. Aquest músic que composà durant el període del II Imperi francès és a dir, Napoleó II, destaca per les seves operetes i darrerament tan sols n'era interpretada l'òpera «Els contes de Hoffmann».

En la seva època d'estrena, 1867, a París fou representada trenta-dues vegades i el públic acollí amb èxit aquesta òpera amb llibret d'Hector Crémieux i de gran contingut poètic i amb ironia sentimental, encara que el públic de l'Anglaterra patriarcal de la família Robinson contrasta vivament amb l'exotisme del'illa imaginada per Daniel Defoe i publicada en la novel·la del 1719 i que tant èxit ha aconseguit d'ençà d'aleshores. La interpretació de Radio-France no és pas excel·lent, però sí prou bona com per a conèixer aquesta obra que té el seu interès i que ha passat desapercibuda durant un segle llarg i que ara potser veurem en diferents escenaris de teatres d'òpera.

Ferran Camps

Els octets de Haydn

El dia 23, una nova sessió pedagògica i gratuïta dels «dimecres musicals» que organitza Ràdio Nacional al Palau de la Música de Barcelona, a

les 8 del vespre, i simultàniament són retransmesos per freqüència modulada. Aquesta vegada dedicada al compositor austríac Franz Joseph Haydn en una faceta no massa coneguda: els octets. Els melòmans coneixen les simfonies, les misses, els oratoris i els quartets de Haydn. Però els octets no són audibles amb gaire freqüència. Aquesta vegada seran interpretats per Bell'Arte Ensemble.

A la descoberta del repertori

Diumenge, dia 13, se celebrà un seminari organitzat pel Secretariat d'Orfeons de Catalunya/Moviment Coral Català, dedicat aquest any a la descoberta del repertori. Foren unes sessions de treball intens dedicades a directors i cantaires de les entitats corals catalanes. S'hi treballaren obres de diversa significació estètica i de variable dificultat interpretativa, en un intent d'enriquir i d'ampliar el repertori dels grups dedicats al cant coral. Les sessions tingueren lloc a l'estatge de l'Orfeó Manresà i formen part dels seminaris que periòdicament es fan per iniciativa del Secretariat i que tan bons fruits van donant, puix que, a més d'aprofundir tènicament, permeten als uns les de conèixer experiències dels altres.

Concert gratuït dels Amics dels Clàssics

Diumenge, dia 20, es farà el concert mensual que l'orquestra Amics dels Clàssics celebra a la Biblioteca de Catalunya, carrer del Carme, 47, de Barcelona. S'interpretaran obres de Rameau, Torelli, Gluck, Sánchez Viancos, Grieg, Ll. M. Solé i Giamperi. Com sempre serà dirigida aquesta orquestra de cambra pel mestre Joan

Palet i Ibars, i aquesta vegada comptarà amb la col·laboració del violinista Manuel Cortada, del flautista Manuel-José Gutiérrez i del clarinetista Manuel Gutiérrez.

Homenatge a Enric Granados

A l'Institut Cultural Espanyol d'Atenes, la pianista Teresina Jordà donà un recital en homenatge al compositor Enric Granados. L'audició s'inicià amb les paraules del director de l'Institut, Juan Sergio Nadal, el qual glossà la significació de l'obra del compositor lleidatà. Seguidament, Teresina Jordà interpretà algunes de les obres més significatives del corpus de Granados, amb adjunció d'una obra-homenatge de la qual és autora.

XXVI concurs internacional María Canals

Del 19 al 29 d'abril se celebrarà a Barcelona el XXVI Concurs Internacional Maria Canals organitzat per l'acadèmia de música Ars Nova, dedicat en aquesta edició a piano i a duos de piano-violí i piano-violoncel. En aquesta convocatòria, hi participen joves intèrprets, d'edats compreses entre els 18 i 32 anys, de diferents països. A més dels premis especials, hi ha uns premis en metàl·lic el valor dels quals oscil·la entre 250.000 i 20.000 pessetes.

Federació europea de joves corals

Les Setmanes Cantants previstes per 1980 tindran lloc a Autun (19-27 de juliol). Graz (25-31 de juliol), Bruges (2-10 d'agost), Helsinki (agost) i

Tessalònica (16-24 d'agost). Entre els instructors, és prevista la participació d'Edmon Colomer (Bruges) i d'Oriol Martorell (Helsinki).

Curs internacional d'interpretació musical

GUNSBACH.- Del 26 de juliol al 10 d'agost —i sota els auspicis de «Le Comité de l'Oeuvre spirituelle d'Albert Schweitzer»— se celebrarà un Curs Internacional d'Interpretació Musical, professat per Helena Costa Luiz de Moura Castro. El programa és centrat en la interpretació d'obres de Bach, per a piano, sota diversos aspectes: històric, ideològic, expressiu; el punt de partida per a aquest estudi és l'obra d'Albert Schweitzer «Bach, le musicien-poète». El Curs és adreçat als pianistes de formació professional i a auditors lliures. Informacions: «Secretariat Cours J. S. Bach. Maison A. Schweitzer, 68140 Gunsbach, France».

Concurs internacional de piano Paloma O'Shea

SANTANDER.- Del 23 de juliol al 3 d'agost hi haurà a Santander el VI Concurs Internacional de Piano Paloma O'Shea, obert als pianistes de totes les nacionalitats, en edat compresa entre 15 i 32 anys. El certamen preveu dues proves eliminatòries i una prova final amb orquestra, per a cadascuna de les quals és establert un repertori concret. El primer premi és dotat amb 400.000 pessetes, el segon amb 250.000, el tercer, amb 150.000, i el quart, amb 100.000. Informació: «Hernán Cortés, 3, entlo. Santander».

Clar i català
Catalunya
Erística
en català i en castellà
C. Valencia, 244. 1.º,
Barcelona 7.

PAPELERIA
SOL
LAS ULTIMAS NOVEDADES
NACIONALES
Y EXTRANJERAS EN:
* MATERIAL DE OFICINA
* ARTICULOS PARA DIBUJO
* CARPETAS ESPECIALES
* NUMERADORES AUTOMATICO
* LIBROS DE HOJAS CAMBIABLES.
IMPRESA:
REALIZAMOS TODA CLASE
DE IMPRESOS,
FORMULARIOS, FICHAS, ETC.
Pidamos cuanto precise para su oficina, con sumo placer se lo serviremos.
LA PAPELERA SOL:
Ronda San Pedro, 8
Tel. 318 22 88 - 301 37 49
318 99 35
Cassa, 75
Ronda de Flor, 110 - Tel. 245 20 77
IMPRESA SOL:
Diputación, 292 - Tel.: 318 57 39
BARCELONA - 10

fotogràficament negatiu va ser el biòleg doctor Paul Vignon, adjunt del professor de la Sorbonne, Yves Delage, acadèmic de França. Estudiant les propietats químiques de l'àloe va constatar que aquest fàcilment s'oxidava en presència de substàncies alcalines, produint-se en aquesta reacció una matèria tirant a terrosa que fàcilment penetrava en les fibres d'un teixit, adherint-se a ell tenaçment. ¿I quins reactius alcalins hi havia en el cadàver de Jesús de Natzaret?

Emanacions amoniacals —concloué Vignon— provinents de la suor, i per damunt de tot, de la sang, ambdós líquids orgànics que contenen urea i, per tant, amoníac en estat potencial.

El doctor Vignon va aplicar teles xopes d'àloe en solució oleaginosa en motlles de guix humitejats amb una solució de carbonat d'amoni i obtingué d'aquesta manera empremtes que presentaven certes analogies amb les de la Síndone.

Fou només el 1841 quan el gran astrònom, matemàtic, químic i humanista anglès, Sir J.W.F. Herschel, pogué batejar a la seva criatura per primera vegada amb el nom de "negatiu", rematant així els descobriments de Neipce, Daguerre, Talbot, etc.

L'afer, al cap i a la fi, era com per tornar-se boig. En la investigació del Llençol de Torí, els misteris s'encadenaren a les sospreses, i aquestes —com talment un joc— a aquelles.

I jo vaig començar a creure, a la vista del que duia estudiat, que Jesús de Natzaret —que deuria tenir presents als homes càustics del segle XX— s'havia amagat un as a la mànega.

Nens y cap de setmana

Aquesta setmana, com l'anterior i fins el dia 27 d'aquest mes, us segueixo recomanant que visiteu el Saló del Tinell de Barcelona.

Si el Saló del Tinell, sempre mereix una visita, ara és obligada. Ornamentat en honor a la primavera, podreu amb els vostres fills sentir el perfum de la primavera, veure una àmplia exposició de globus de paper que pengen junt amb els fanalets i banderetes per l'ample Saló del Tinell. A més, podreu observar petites mostres dels ja quasi oblidats ninots de paper, espanta-ocells, tambors de cartró, flautes, xiulets, trompetes i trombons. Pel Saló s'hi troben distribuïts diversos decorats de cartró que representen els clàssics jardins renaixentistes. «Els gegants de la Ciutat» presideixen la

sala, al fons el «Sol» obre els seus braços de molts colors vermells i grocs. «La Lluna», fosca, riallera i platejada somriu davant l'espectació dels joves visitants. L'entrada és gratuïta. L'exposició ha estat organitzada pels «Comediants» i hi han participat: Brossa i Pepeta, Ingeni, Forets. Fins el dia 27, tots els dies de 9,30 a 1,30 i de 5 a 8 de la tarda. (Dilluns descansa setmanal). Segueixo recomanant l'espectacle d'«Els comediantes», Sol Solet que també es representa dins el marc d'el Saló del Tinell, fins el dia 27, dijous i divendres, a les 10 de la nit. Dissabte a les 6 i a les 22, i el diumenge a les 7,30 de la tarda. «Sol Solet» és un espectacle teatral que sense por a equivocar-me crec que agradarà a tots.

Activitats a les comarques

Dissabte

Vila Seca-Salou. Es passarà la pel·lícula de dibuixos animats «Las doce pruebas de Astérix». Astérix i Obélix lluiten contra Juli César. A les 6 de la tarda.

Borges Blanques. A la tarda, cançons amb l'«Arc en el cel».

Arenys de Mar. A la tarda, a la plaça de l'església, cançons amb Angel Daban.

Reus. Pallassos amb «Pep Saltimbanqui i Bucoi» al barri Fortuny, a les 11 del matí.

Arbó del Penedès. A les 5 de la tarda, pallassos amb «Pep Saltimbanqui i Bucoi».

Cabrera de Mar. Titelles «Badabado», a les 5 a la Societat Maresma.

Arbúcies. «Teatre L'Estenedor», a les 11 del matí al carrer de Sant Jaume.

Diumenge

Vidreres. Representació teatral del popular conte mallorquí «En Gustí lladre» pel grup «A-71» al casino La Unió, a les 5 de la tarda.

Masquefa. Teatre de marionetes «La Fanfarra», presenta «La historia de Lío en Melic a la Xina». Espectacle recomenat entre els 4 i 12 anys.

Reus. Cançons amb Toni Giménez, al Passeig Prim, a les 10,30.

Lleida. Titelles «Baby», a les 11,30 a la zona universitària.

Balenya. Recital de cançons amb Jaume Arnella, Rafael Sala i Quicu, a les 5.

Taradell. Cercavila amb el grup «Planxet i Cia», a les 9 del matí.

Castellar del Vallès. Jocs de màgia amb «La Capsa Màgica». Al Casal a les 6,30. Un espectacle molt recomenat per a tots.

Sant Pere de Torelló. Titelles i ombres xinesques amb «La Bombeta», al Casal, a les 6. Recomanat entre els 4 i 10 anys.

Mataró. Dissabte i diumenge es passarà les pel·lícules «La dama del expreso» i «Alta prioridad», al Foment Mataroní del carrer Bisbe Mas, 11.

Carme Anfosso

Tenis de taula

Píndoles soltes

Ara s'obre un parèntesi en la Copa, ja que les finals es jugaran pel juny, tot coincidint amb la disputa de les finals d'individuals i dobles, la primera fase de les quals va començar el dia 12 d'abril.

Les finals dels equips han quedat establertes de la manera següent:

Primera categoria: Metro-Miniwatt

Segona categoria: Caixa «A»-Oliva

Tercera categoria: Oliva-APSI

Quarta categoria: APSI-St. Jordi

Juvenils: Foment-Oliva

Com es pot veure, l'Oliva és finalista en tres categories, amb grans possibilitats de guanyar en totes.

L'amic Piera va demostrar ésser un gat vell en fitxar a Redom —el preparador i jugador olivista—, que ha estat un dels artífexs dels triomfs del seu equip. Si els badalonins guanyen les tres finals, quina gresca que hi haurà a la barriada del Canyet!

Des d'aquí volem rendir homenatge als homes que porten damunt les seves espatlles tot el pes de l'organització dels campionats de lliga, copa del senyor arquebisbe i campionats provincials d'individuals i dobles.

Quantes persones creieu que hi ha a la Federació per a planificar totes les activitats esmentades i efectuar totes les altres activitats burocràtiques pròpies de dit organisme?

Preneu-ne nota: Josep M.ª Díez i Eduard Altet, comptant també aquesta temporada amb l'eficaç col·laboració de Sarabia. Creiem realment que tots els clubs s'haurien de conscienciar d'aquest problema, i seria bo que en la pròxima assemblea general sortissin alguns voluntaris per a ajudar en aquestes tasques.

J. M. Pou

En la mort del pare Saboya

Ha passat ja un mes des de la mort del que durant molts anys fou consiliari de CADECA. I aquest espai transcorregut permet, potser, amb més serenitat i calma parlar un xic d'aquest humil sacerdot ja que poca gent s'assabentà de la seva presència i de la seva vàlua.

Ja en els primers anys d'activitat de CADECA teníem al nostre costat al pare Saboya en una faceta molt distant i diferent de la seva quotidiana: la vida religiosa diària a l'Oratori de Sant Felip Neri, a Gràcia.

En un ambient, doncs, oposat al silenci de l'Oratori, ell lluitava perquè enmig de la gresca de la mainada i de l'aldarull que provoca el jovent, pogués adreçar la seva correcció o el seu consell a qui ho demanés; i ho feia amb tal senzillesa que, generalment, era acceptada la correcció i seguit el consell fins i tot pe aquells que estaven apartats de les pràctiques religioses.

Prudent entre els prudents, el pare Saboya desitjava passar desapercbut, i CADECA és un testimoni de primera línia d'aquesta habitual actitud seva. Costava que acceptés d'anar a actes públics; sempre venia a dir «això no és per a mi», i procurava no estar present en actes ciutadans, com si pogués molestar algú.

Durant 20 anys va parlar amb molt de jovent, mentre, dolgut, seguia l'evolució d'un món que s'anava apartant a poc a poc de la vida cristiana; però ell continuava treballant i transmetent el missatge de Crist. Molts dels jugadors inscrits a CADECA, en arribar al matrimoni, li pregaven que fos ell qui beneís la unió sacramental; després venia el bateig dels fills o la primera Comunió dels petits i ja tothom sabia que seria el pare Saboya el designat per a administrar-la.

El pare Saboya havia entrat a la família i era, senzillament, com de la mateixa família. En el moment de la seva mort, el plor fou d'homes durs i curts en la vida.

En els darrers tres anys, quan ja s'ocupava poc de CADECA, en la visita de qualsevol dirigent o d'algun conegut apreciat sempre sortia el tema CADECA, interessant-se en l'increment que anava desenvolupant l'entitat.

Nosaltres hem quedat molt en deute amb el volgut pare Saboya, amb l'home bo, el sacerdot exemplar i l'amic amb qui hom podia confiar. Creiem fermament que en la vida eterna, que sens dubte haurà merescut, continuarà seguint les nostres passes; pregant a Déu per tal que siguin encertades tal com ell volia.

CADECA

L'ENVIAT

L'ENVIAT

19

La imatge no és pas d'origen químic

Pel que feia el cas, per si feia la confusió dels científics era poca, en les últimes anàlisis òptiques del llençol, els investigadors observaren encara un altre detall sorprenent:

Mentre que la imatge del rostre està en negatiu, els filets de sang sorgeixen en positiu. Com si la sang s'hagués enganxat per contacte a la tela, mentre que el rostre només ha deixat la seva empremta.

Però en saber aquest punt vaig recordar els mots del jove capità de la NASA, Eric Jumper:

«...Una hipotètica acció química o bacteriològica queda exclosa en la formació de la imatge en el llençol. Es a dir, cal deixar de banda la formació de l'empremta per contacte.»

No ho acabava d'entendre. Allí, segons el meu parer, existia una contradicció. Si la imatge era el misteriós producte d'una radiació o energia, ¿com dimonis s'havien format els meandres i tanques de sang? Perquè allò eren rastres de sang... ¿O no?

Examinem les proves i opinions dels més cèlebres especialistes en sang.

Amb la col·laboració d'unes religioses especialitzades, es tragueren alguns fils curtsíssims del llençol. I els professors Giorgio Frache, de la Universitat de Mòdena, la professora Eugènia M. Rizzati i el professor Emilio Mari, ambdós ajudants de càtedra van sotmetre a proves hemastocòpiques 10 d'aquests fils. Els resultats van ser negatius: cap de les seves reaccions químiques van donar peu a la demostració de la presència de sang.

Lluny de perdre els ànims, amb un augment de 285 diàmetres, examinaren les fibres, il·luminades amb llum ultravioleta per a descobrir alguna fluorescència, característica de tots els derivats de l'hemoglobina. També donà resultat negatiu.

Va dur-se a terme també una reacció amb «benzidina». No va produir-se la més petita alteració del color. Resultat negatiu.

A més, un examen microespectroscòpic, a la recerca de l'hemocromògen. Resultat plenament negatiu.

En resum: els senyals, va arribar un moment que semblaven correspondre a meandres, ferides i grumolls de sang. No obstant això —i després d'entretingudes anàlisis (àdhuc amb microscopis electrònics)— no sorgeix el més ínfim rastre orgànic de sang.

¿Com sortir-se'n d'un laberint així?

Qui sap si la resposta va insinuar-la l'esmentat doctor Frache:

«SI les proteïnes específiques de la sang i de la seva correspo-

nent pigmentació, sont sotmeses per diverses causes, a processos, de desnaturalització, poden perdre les característiques que acostumen a facilitar la seva identificació»

Dit en unes altres paraules: on tanmateix hi hagué sang, ja no n'hi ha, si bé per una raó que avui encara s'ignora— n'ha quedat el senyal.

Una teoria que lliga amb els darrers descobriments de la NASA i que han acabat per «fondre» els «circuitos» mentals de molts científics...

L'11 d'octubre de 1978, la premsa italiana publicava els següents titulars:

«Clamorosa revelació: el senyal del «Llençol Sant» de Torí no és d'origen químic.»

L'experiment fou realitzat per un equip de més de 50 científics —italianes i nord-americans—, directament sobre el llençol.

Aquest descobriment entranyava una importància principal ja que desmuntava l'antiga teoria de la formació dels rastres més enllà de la reacció química ocorreguda entre la mirra, l'aloè i la suor de l'home clavat a la creu.

Però vagem detalladament l'experiment dut a terme pels cinetífics.

Una vegada examinat amb diversos sistemes, el llençol fou explorat per l'acció dels raigs X, de modulacions guiades. Es tracta, a la pràctica, d'un aparell bastant similar al que es fa servir en Medicina per les radiografies del cos humà, amb la diferència que les imatges —un cop recollides en una placa fotogràfica— es visualitzen en un monitor especial de televisió.

L'experiència fou de més de tres hores de durada.

Les primeres imatges feren aparèixer els grànets de pols dipositats en el teixit. La pols estava constituïda per microcristalls, opacs als raigs X.

Successivament, els científics van aconseguir l'«opacitat» sobre les taques de sang impreses a la sarja.

En els monitors han anat apareixent més tard halos diferents, que els investigadors —per mediació de les computadores— han identificat molt aviat com les restes de l'aigua utilitzada per apagar el foc que va produir-se a Chambéry el 1535. L'aigua conté sals dissoltes que s'han mantingut en el teixit de lli quan aquella va evaporar-se.

I arribats a aquest punt han començat a obtenir-se resultats pràctics. Malgrat les diverses variacions en les modulacions dels raigs X, ja no han sorgit noves senyals. De la imatge del cos pròpiament dita, no va haver-hi manera de deduir ni un sol rastre orgànic o inorgànic. Cap senyal. Ni una sola taca.

¿Quina era l'explicació?

Només una. L'empremta del Llençol no és d'origen químic. La imatge no s'ha format sobre el teixit per una transposició de la matèria. Per aquest fet, no es pogué formar per un esdeveniment extern,

El nostre Dia del Llibre té 10 dies.

i tres bons llibres per a escollir.

¿Comerán Rusos y Americanos del mismo pan?

1982. Una extraña plaga amenaza la cosecha de trigo soviética. Rusia se ve obligada a comprar trigo a Norteamérica. A cambio, Washington...

Mientras tanto, el mayor superpetrolero del mundo es secuestrado. ¡Cuidado! Podría ser el principio de la III Guerra Mundial.

La novela más apasionante de Frederick Forsyth, famoso autor de "Chacal" y "Odessa".

LA ALTERNATIVA DEL DIABLO

Tenga en casa 15 maravillas del mundo.

Desde la Alhambra de Granada, al Templo Solar de Stonehenge. Desde el Kremlin, a la Basílica de San Pedro de Roma. Desde el Estadio Olímpico de Munich al Machu Picchu.

15 maravillas arquitectónicas dignas de verse.

Lléveselas a casa en un libro-espectáculo con excelentes fotografías. Un conjunto de obras del hombre sorprendentes, muestra de su capacidad creadora a través de los siglos.

MARAVILLAS DEL MUNDO

Què és Catalunya?

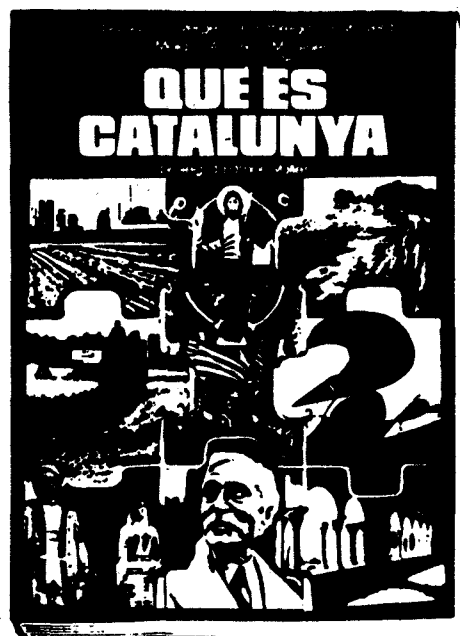

Catalunya és alguna cosa més del que sembla a primera vista.

Catalunya és la nostra terra, el nostre clima i la nostra variada geografia; la nostra avançada indústria i el nostre comerç; el nostre art, la nostra història, la nostra cultura; les nostres tradicions. Tot això forma part de Catalunya.

Cal conèixer a fons Catalunya. Tots hem de saber què és Catalunya.

QUÈ ÉS CATALUNYA?

Vingui a buscar el seu llibre del 21 al 30 d'abril

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"

Aquest nen és una mica propietari de Banca Catalana

ABE n 12842/1 ● Publicitat

Quan l'avi per Nadal em va
regalar dues accions, i em va dir
que jo era accionista de Banca
Catalana, no vaig entendre què
volia dir.

Ara ja ho comprenc.
Ara sé que amb els meus diners,
ajuntats amb els de molts altres,
s'aconsegueixen quantitats molt
importants, que Banca Catalana
fa servir per ajudar a fer: vaixells,
màquines, roba, cases,
automòbils, joguines i altres
coses que fan que el país sigui
més bonic i que s'hi estigui
millor.

**Vostè també pot ser accionista de Banca Catalana
Som-hi!**

ABRIL
23
SANT JORDI

VES AMB COMTE AMB AQUESTA BICICLETA SENSE FRENS. EH, PAU?

SÍ, PARE!

GOITA, TIO, QUINA JAQUETA QUE M'HE COMPRAT.

ÒNDIA, TIO! DEIXAME-LA EMPROVAR!

A PARTEU-VOS! A PARTEU-VOS!

COMPTE, TIO!

ZUUUM!

EH, TIO!

PARA, TIO!

QUAN S'ACABI LA BAIXADA US LA TORNO, "TIETS"!

PICANYOL

Editorial Regina, S.A. • Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

Firma.

A black and white line drawing depicting a scene from the Bible. A woman with short dark hair, wearing a long, simple dress and sandals, stands on the left bank of a river. She is looking down towards a small, round boat in the water. The boat contains a baby wrapped in a cloth. The woman is leaning forward, reaching towards the boat. The background shows a river with wavy lines representing water, and a distant shore with several palm trees. The style is simple and illustrative, typical of children's books.

mulletton

para la higiene del
cuerpo y del hogar.

rollo de cocina

pañales

compresas
adhesivas

tissue higiénico

servilletas

braguitas pañal

guata de
celulosa

en paquetes de
2 rollos

en bolsas de
20 unidades
40 unidades
80 unidades

glamour
en bolsas de
10 unidades
20 unidades
mini
10 unidades

confort
en paquetes de
2 rollos
ideal (perfumado)
en paquetes de 2 rollos
noble (doble hoja)
en paquetes de 2 rollos

picnic
en paquetes de
50 unidades de 1 hoja
buffet
en paquetes de
50 unidades de 2 hojas
lunch
en paquetes de
50 unidades de 3 hojas

media-dia
en bolsas de
20 unidades
media-noche
en bolsas de
15 unidades
primeros pasos
en bolsas de
12 unidades

norin
en paquetes de
250 gramos
maxi
en paquetes de
500 gramos
gran stock
en paquetes de
750 gramos